

РОБЪРТ ДУГОНИ

НЕОБХОДИМИ ЖЕРТВИ

Превод от английски: Марин Загорчев, 2006

chitanka.info

1.

Редмънт, Вашингтон

Доктор Франк Пилгрим намести настолната лампа, закрепена за ръба на претрупаното му метално бюро, фокусира лъча, но допълнителното осветление не му помогна да види по-ясно печатния текст. Той вдигна над сивите си вежди очилата с метална рамка и стисна с два пръста основата на носа си. Цяла нощ четене на дребния шрифт му идваше в повече.

Пилгрим се огледа, всичко изглеждаше размазано. До неотдавна можеше да гледа телевизия и без очила. Сега с тях едва различаваше очертанията на телевизора.

Нямаше значение. При сегашните безумни предавания той отдавна беше низвергнал телевизора като източник на страничен шум, чиято единствена роля бе да му прави компания нощем. Обичаше да слуша преките предавания от бейзболни мачове на „Маринърс“, макар че отборът продължаваше да го разочарова. На седемдесет и осем годишния Пилгрим не му оставаше да види много турнири за купата в Сиатъл.

Телефонът на бюрото му извънтя точно в десет, както всяка вечер през последните четирийсет и осем години. На второто извънтяване той вдигна слушалката на старомодния апарат.

— Свършвам — заяви Пилгрим, като се залюля назад и опря стола си на високата етажерка, претъпкана със събирани цял живот книги и сувенири от пътуванията със съпругата му. Следващото им пътуване щеше да е до Китай през идното лято. — Още две минутки, скъпа.

Както винаги жена му го предупреди да внимава, докато отива към колата, напомни му, че вече е стар човек с бастун и изкуствена бедрена става, а не задно крило в отбора на Вашингтонския университет.

— Още съм млад, а ти си красива — възрази той. — Докато се чувствам на осемнайсет, ще продължавам да гледам така на нещата.

Увери я, че я обича, затвори телефона и погледна към малкия паркинг през щорите на кабинета, разположен на приземния етаж. Петнайсетгодишното му БМВ стоеше на обичайното място в бледата оранжева светлина на уличната лампа. Навремето целият паркинг бе обграден с кедри, дрян и кленове, но това време отдавна беше минало — още когато най-лесният начин да стигнеш до Редмънт бе с ферибот от Сиатъл през езерото Вашингтон. След построяването на мостовете по шосета № 520 и I-90 населението на източния бряг нарастваше главоломно. Сега ниската сграда, в която работеше, беше заобиколена от всички страни с високи жилищни блокове и административни сгради.

Пилгрим затвори папката, избута назад стола си, прекрачи няколко купчини документи и отиде при шкафа. Отвори едно чекмедже и върна папката на мястото ѝ, отбелязано с картонче. После, както всяка вечер, взе шлифера си от закачалката и го облече, сложи си шапката, с която навремето си мислеше, че прилича на Хъмфри Богарт в „Казабланка“. Понечи да изключи телевизора, но името, изписано на екрана, привлече вниманието му и той се заслуша.

— Робърт Майерс пристигна в Конгресния център на щата Вашингтон в Сиатъл, за да произнесе важна реч на конференцията за глобалното затопляне.

Пилгрим увеличи звука и се вгледа в екрана, на който показваха как обаятелният млад сенатор влиза в конгресния център и се здрависва с местни политици и учени от Вашингтонския университет.

— Майерс използва възможността отново да критикува политиката на сегашното републиканско правителство по отношение на околната среда. — На екрана отново показаха говорителя в студиото. — Въпреки язвителните забележки обаче Майерс упорито продължава да отбягва въпроса, дали ще се стреми към номинацията на демократите за предстоящите президентски избори.

Пилгрим се усмихна при тази мисъл и изключи телевизора.

— Хъм.

Отново вдигна очилата на челото си и се наведе, прокара пръст по белите картончета, залепени на чекмеджетата, сякаш пипнешком можеше да прочете избелелите ръкописни надписи.

Дъщеря му бе решила да модернизира офиса, който скоро щеше да бъде само неин, но на франк Пилгрим чакалнята и нейният кабинет

му приличаха на командна зала в космически кораб — навсякъде монитори, компютри, принтери... Съвсем друго беше в неговите владения. Стигаха му шкаф за папки и двайсет и шестте букви на азбуката, система за каталогизация, която е работила отлично много преди Бил Гейтс и неговите компютри. Дъщеря му се смили, но само при условие че ще разделя приключените случаи от онези, по които още се работи. В замяна обеща да не изпраща старата документация на склад. Шкафовете му щяха да излязат от този кабинет само след смъртта му.

Пилгрим намери шкафа с приключени изследвания и отвори третото чекмедже от горе на долу. Започна да прехвърля папките, като се мъчеше да прочете избелелите букви в горния ляв ъгъл. Извади онази, която търсеше, и повдигна следващата, за да отбележи мястото. Върна се на бюрото и пак нагласи лампата. В този момент чу познат звън на камбанки. По това време входната врата беше заключена. Само чистачките имаха ключове, а дъщеря му Емили понякога идваше да довърши нещо от документацията, след като сложеше двете му внучета да спят. И тя беше нощна птица — метнала се беше на баща си.

Той отиде и отвори вратата на кабинета.

— Емили, ти ли си?

Излезе в чакалнята. Непознат добре облечен мъж с тъмен костюм и шлифер стоеше като великан сред ниските столчета и масички. Пилгрим не се обезпокои много, по-скоро беше заинтригуван.

— Мога ли да ви помогна?

— Вие ли сте доктор Франк Пилгрим?

— Да. Как влязохте?

Непознатият се обърна и затвори външната врата. Заключи я.

— Имам ключ.

— Ключ ли?... Откъде... Кой сте вие? Какво искате?

Пилгрим изведнъж се уплаши.

Очите на неканения гост бяха тъмни, като черни дупки. Той мълчаливо се приближи.

— Нямам пари или нещо, което може да се използва като наркотик — побърза да каже Пилгрим и се отдръпна.

Непознатият бръкна в джоба си и извади спринцовка. Махна предпазителя на иглата и продължи да върви към стареца.

— Не се притеснявайте, докторе, аз си нося.

Пилгрим присви очи. Стисна юмруци.

— Какво е това? Какво искате? Вземете каквото пожелаете.

— Единственото, което искам, докторе, е да ми отделите минутка от времето си.

— Дъ... дъщеря ми е тук — запелтечи лекарят, докато отстъпваше. — На... на тавана е. — Извика: — Емили... Емили, нападат ме! Извикай полиция!

Нападателят дори не трепна. Продължи да се приближава, като държеше иглата към тавана. Пилгрим се блъсна във вратата на кабинета си, обърна се и се опита да я затвори. Непознатият я задържа с ръка и я бутна. Лекарят избяга зад бюрото си, препъна се в купищата документи и падна на колене. Изправи се, посегна към телефона, но в този момент нападателят го сграбчи за яката и го дръпна назад. Старецът се опита да се съпротивлява. Непознатият го стисна за врата и заби в гърдите му като нож спринцовката, после натисна буталото. Силно парене обхвана гърдите и раменете на Пилгрим, проникна в крайниците му. Болката спря дъха му. Той се парализира, загуби равновесие и падна назад върху шкафа, от удара чекмеджето се затвори с трясък. Всичко пред очите му се размаза, образите бяха изкривени, неузнаваеми. Пилгрим отново посегна към телефона, стисна слушалката, но краката му се подкосиха и той се свлече, събаряйки със себе си документи, трупани в продължение на четирийсет и осем години.

2.

Сиатъл, Вашингтон

Пръстите ѝ бяха подути, изтръпнали, сякаш е работила на открито под ледения дъжд. Дана Хил се опита да закопчае копринената си блуза, не улучи илика и изпусна копчето. Сви пръстите си и забеляза, че треперят. Не можеше да овладее ръката си. Наложиха си да се стегне, хвана края на дрехата, стисна непослушното копче и със сила го вкара през илика. Продължи по същия начин с другите, докато ги закопча и напъха блузата във вълнената си пола. По тялото ѝ се стичаха струйки пот — рентгенологът ѝ беше казал, че алуминият от дезодоранта може да повлияе на картината.

Тя седна на един от дървените столове с платнени седалки, извади папката от куфарчето си и отвори на презентацията, която трябваше да направи по-късно през деня. Прочете три изречения, записа нещо в полето, после остави папката на съседния стол, изправи се и закрачи напред-назад. Пастелните цветове и тапетите на цветчета действаха успокояващо под разсеяната флуоресцентна светлина, но пластмасовата маса, застлана с лист бяла хартия, я караше да се чувства като в касапница, а от ниската температура кожата на ръцете ѝ настръхваше. На стената висеше цветна схема на женската анатомия — с яркочервени фалопиеви тръби, сини яйчници и зелена матка.

Дана Хил погледна часовника си. Колко време чакаше? В кантората на „Стронг и Търмонд“ тя приемаше клиентите през шест минути — малко бяха онези, които биха изтърпели дори петнайсетминутно забавяне. Това беше двайсет и пет процента от почасовата ѝ тарифа. Шейсет и два долара и петдесет цента, пресметнато спрямо основната такса от двеста и петдесет. Числата ѝ припомниха статистиката, която беше изтеглила от Интернет. Кой твърдеше, че информацията била хубаво нещо? Наистина ли бе необходимо да знае, че една на всеки девет жени в САЩ заболява от рак на гърдата или че на всеки три минути се открива нов случай?

Каква полза имаше да знае, че на всеки дванайсет минути болестта взема една жертва?

Една на дванайсет минути. Това беше двайсет процента от тарифата ѝ.

Мобилният телефон в куфарчето ѝ изпиука, безмилостно прекъсна нишката на мисълта ѝ. Тя го извади и установи, че е пропуснала повикване. Нищо чудно — брат ѝ Джеймс я беше търсил. Удивително. Някъде бе чела, че близнаците имат вродена телепатична връзка. Брат ѝ със сигурност владееше тези способности. Като че ли винаги усещаше кога има неприятности или не ѝ върви. Уви, тя не беше унаследила този ген. Дана натисна копчето за набиране. Той вдигна при първото позвъняване.

— Дана? Защо не вдигаш?

— Изключила съм звъненето. Не съм чула.

— Ти си изключила звъненето? — с неприкрита ирония и удивление попита той.

— Странно, нали? На лекар съм.

— Знам. Секретарката ти ми каза. Наред ли е всичко?

— Всичко е нормално — излъга тя, макар да съзнаваше, че не е убедителна. — Това е рутинният годишен преглед.

— Неспокойна си.

Тя замълча, замисли се дали да му каже. Макар че бяха родени с разлика по-малко от половин час, тя бе поела ролята на по-голямата сестра, която трябва да предпазва малкото си братче от жестоката реалност на живота.

— Онази сутрин, когато се къпах, напипах малка бучка на гърдата си. Дойдох да се прегледам.

— Какво каза лекарят? — попита той и Дана долови тревога в гласа му.

— Още нищо. Чакам при рентгенолога.

— Нали не е сериозно? Чувстваш се добре.

Тя седна на един стол.

— Сигурна съм, че не е сериозно, Джеймс. Повечето бучки се оказват доброкачествени. Вероятно е само киста, натрупване на течност. — Тя се опита да смени темата: — За какво ме търсиш?

Той въздъхна.

— Защо никога не изслушваш съобщенията от гласовата си поща?

— Знаеш ли колко време ще ми отнеме да изслушвам всичките? По колко обаждания на ден получаваше, когато все още практикуваше? Много по-бързо е просто да ти се обадя. Пак ли ще ми се хвалиш колко по-удовлетворяващо е да преподаваш право, вместо да го практикуваш?

Той не отговори.

— Джеймс, пошегувах се — успокой го тя. (Откога бе станал толкова чувствителен?)

— Знам. Слушай, не искам да те притеснявам точно сега. Ще ти се обадя по-късно.

— Не искаш да ме притесняваш? Това е нещо ново. Нищо ми няма, Джеймс. Просто чакам лекарят да ме приеме. Знаеш как е. Могат да ме въртят до утре. Случило ли се е нещо?

Той пак се поколеба.

— Дана, имам проблем и не знам как да го реша.

— За какво става дума?

— Объркана история. Предпочитам да не го обсъждам по телефона. Можем ли да се видим на обяд?

— Толкова ли е сериозно?

— Мисля, че да. Хайде да се срещнем в центъра.

Сиатълският университет не беше далеч от кантората ѝ в „Уестлейк Сентър“.

Тя затвори очи и потърка челото си, от напрежението започваше да я боли глава.

— Не мога на обяд, Джеймс. Следобед имам презентация, а още не съм се подготвила. Марвин Крокет само чака да се проваля, за да ме уволни.

— Няма да те уволни, ти си една от най-добрите му млади адвокатки.

— Бях една от най-добрите. Преди да ми хрумне да съвместявам адвокатската професия с гледането на дете.

— Това са глупости, знаеш го.

— Понякога ми се иска да ме уволни. Ще е по-малко мъчително, отколкото да работя за него.

— Защо тогава работиш за този задник? Просто напусни.

— Вече сме водили този разговор, Джеймс. Няма смисъл да го обсъждаме повече, освен ако си спечелил от лотарията и имаш желание да разделиш печалбата с мен. Освен това стана дума, че ти имаш проблем. Можем да се срещнем довечера след речта ми.

— Ами Моли?

— Грант ще я вземе от училище.

— Да не би дяволите да са започнали да правят добрини?

— Джеймс, моля те!

— Извинявай. Тази вечер не мога. Имам вечерен урок и трябва да прегледам четирийсет контролни за доктрината „Ери“ и федералното законодателство.

— Оказва се, че преподавателската работа не е песен, а?

— Много смешно. Какво ще кажеш за утре?

— Не си болен, нали?

— Не, нищо подобно.

— Не си нося бележника. Обади се на Линда да провериш дали съм свободна.

Вратата се отвори и в кабинета влезе ниска жена с бежова фланелка, сини памучни панталони и бяла престилка. Държеше рентгенова снимка.

— Джеймс, трябва да затварям. Лекарката дойде.

— Добре, но ми се обади, когато получиш резултатите — тревожно настоя той.

— Трябва да затварям.

— Дана?

— Ще ти се обадя. Ще ти се обадя. — Тя затвори. — Извинете ме.

— Госпожо Хил? — Лекарката ѝ подаде ръка. — Аз съм доктор Бриджит Нийл. Съжалявам, че ви накарахме да чакате.

Бялата престилка на доктор Нийл стигаше под коленете ѝ и ѝ стоеше, сякаш я е взела от по-голямата си сестра. Дланта ѝ беше малка и нежна.

— Добре ли мина мамографията? — поинтересува се тя. Не носеше бижута или грим. Кестенявата ѝ коса беше чуплива, имаше светла кожа. Вероятно беше потомка на ирландци или скандинавци.

— Ако не броим, че ми сплескаха гърдата като поничка, всичко мина нормално — опита се да се пошегува Дана.

Разговорът с Джеймс я беше разсеял, но сега тревогата отново я обхваща, тялото ѝ се разтрепери, сякаш беше прекалила с кафето.

Лекарката се усмихна.

— Обичам да казвам на съпруга си, че всеки мъж трябва да го преживее, за да ни оцени истински. Предложих да преглеждат тестисите си на апарата.

— Сигурно няма много желаещи.

— Да, така е.

Доктор Нийл включи екрана за визуализиране и монтира трите рентгенови снимки.

— Локализирахме бучката. — С червената капачка на химикалката си посочи размазано сивкаво петно с размери на грахово зърно на черния фон. — Кога сте се преглеждали за последен път? Не видях да е отбелязано в картоната ви.

— Преди около година. Доктор Уоткинс трябва да е записал датата. Помолих да ви изпрати документацията, след като се пенсионира.

— Ще наредя да я намерят. — Нийл седна на един въртящ се стол и нагласи височината му. — Искам да поговорим за случката в гимназията — отбеляза, като преглеждаше записките на разговора ѝ със сестрата. — Казвате, че не са ви направили мамография.

— Мисля, че не. Доктор Уоткинс го определи като твърда съединителна тъкан, която се е възпалила по време на цикъла ми.

Нийл се намръщи.

— Нещо не е ли наред?

— Лошо е, че не са ви направили мамография. Би било полезно да сравним резултатите със сегашните снимки. — Отново погледна папката. — На колко години е била майка ви, когато са ѝ направили мастектомия?

— На моята възраст, трийсет и четири.

Стомахът на Дана се преобърна. Тя прибра няколко кичура от русата си коса и намести шнолата си. Притисна ръце пред гърдите си. Вече съжаляваше, че не си е взела пуловер. Защо тези помещения винаги бяха толкова студени?

Доктор Нийл остави химикалката си и обясни:

— Такива бучки са често срещано явление при младите жени. Появяват се и изчезват в зависимост от менструалния цикъл.

— В момента взимам противозачатъчни хапчета.

Лекарката пак взе химикалката.

— От колко време ги взимате?

— Откакто се роди дъщеря ми, има близо три години... а преди това съм ги взимала четири години. Исках да ги спра, но съпругът ми не обича презервативи.

Нийл си записа нещо, затвори химикалката, пхна я в предното джобче на престилката си и се изправи.

— Добре. Бихте ли разкопчали блузата си?

— Да я разкопчая? Пак ли?

Нещо не беше наред.

— Искам да опипам бучката.

Дана седна на масата за прегледи. Копчетата се разкопчаваха значително по-лесно. Тя разкопча сутиена си и вдигна дясната си ръка над главата.

Нийл опипа гърдата ѝ, вгледа се в диаграмата на стената отзад, сякаш чувстваше пулса на Дана с върховете на пръстите си.

— Тук боли ли ви?

— Не.

Нийл се отдръпна и отново записа нещо в картоната, Дана понечи да закопчае сутиена си.

— Чакайте — спря я лекарката. — Искам да направим биопсия.

Тази дума ѝ дойде като плесница.

— Какво? Защо?

Нийл посочи снимката.

— Бучката е с неправилни очертания и е твърда на пипане.

— По дяволите.

Лекарката успокоително постави ръка на рамото ѝ.

— Това не означава задължително, че е злокачествена.

— Защо тогава ще ми правите биопсия?

— Защото нямам резултати от друга мамография, за да сравнявам, за да разбера от колко време я имате и дали е променила формата си. Биопсията ще ми даде възможност да огледам тъканта под микроскоп.

Страхът на Дана започна да се сменя с гняв. Майка ѝ беше загубила едната си гърда преди трийсет години и все още я изследваха, за да установят причината.

— Колко време ще отнеме? Следобед имам важна презентация.

— Само няколко минути. Ще ви спестя неудобството да идвате за резултатите. Мога да ви ги съобщя по телефона. Ако е течност, веднага ще се разбере. Ако е тъкан, ще изпратя проба в лабораторията. В зависимост от натовареността им резултатът може да излезе още утре, най-късно в понеделник. Другият вариант е да си запишете час за биопсия в хирургичната клиника на горния етаж.

Дана седна на масата, а лекарката започна да отваря и затваря чекмеджета, извади игла и спринцовка.

— Знаете ли, когато бях на седемнайсет, изобщо не съм се замисляла за това. Спомням си, че се ядосах, защото майка ми изпадна в паника. Сега я разбирам. Най-много се притеснявам за Моли.

— На колко години е дъщеря ви? — поинтересува се Нийл, докато си слагаше гумени ръкавици.

— На три. Четох, че ракът на гърдата може да се предава по наследство.

— Нека да не избързваме със заключенията. Сега ще направим биопсията и ще ви дам материали за четене, но не се задълбочавайте прекалено много. Ще ви съобщя резултатите веднага щом излязат. Междувременно потърсете друго, върху което да съсредоточите вниманието си. Сигурна съм, че имате някоя и друга належаща задача.

Дана кимна:

— Някоя и друга.

Не беше в състояние да мисли за друго.

3.

След като слезе от асансьора, тя заобиколи през северозападния край на сградата, за да не мине покрай клетката на Марвин Крокет. Промъкна се в кабинета си почти незабелязано и затвори вратата. Бюрото ѝ беше претрупано с юридически документи, договори за сътрудничество и резолюции на многобройните клиенти на „Стронг и Търмонд“. Крокет не спираше да я товари, тласкаше я към границата на възможностите ѝ, опитваше се да я принуди да вдигне ръце, да напусне или просто да се провали.

Нямаше да му достави това удоволствие. Никога в живота си не се беше отказвала от нещо, което е започнала, и не смяташе да прави изключение заради тоя мръсник. Остави куфарчето си на пода, още усещаше убождането на иглата.

Подът потрепери. „За вълка говорим, а той...“ Вратата се отвори със замах.

— Виждам, че си се появила.

Марвин Крокет влезе. С ръста си от метър и седемдесет, сто и десетте килограма и голото теме, шефът ѝ приличаше на топка за боулинг. Той не ходеше, а се търкаляше и идването му винаги се предшестваше от характерен микроземетръс — предупреждение за сътрудниците, че звярът е излязъл от бърлогата си. Надхвърлил петдесетте, Крокет беше мечта за всеки психолог, жив пример за всевъзможни комплекси — нисък, плешив и дебел. Не беше обаче човек, с когото можеш да си правиш шеги. Добре прикриваше излишните килограми под скъпите дрехи и шеметния си успех. Като основен съдружник в „Стронг и Търмонд“ той работеше неуморно — с над две хиляди и осемстотин ефективни часа годишно — и осигуряваше клиенти за фирмата, носещи над шест милиона годишни приходи. Осигуряваше постоянна заетост на Дана и на още дванайсет съдружници, сменяше ги като пристрастен пушач цигарите — всяка година изхвърляше по няколко употребени фаза. Днес беше особено

кисел, защото бе поканил на презентацията на Дана един потенциален клиент, когото смяташе да добави към менажерията си.

— Искам да прегледам презентацията ти.

Тя му подаде папката. Слава богу, че Линда бе направила няколко копия. Крокет пое папката, сякаш можеше да го ухапе, седна на креслото срещу бюрото ѝ и набързо прелисти материалите за презентацията. Явно не намери за какво да се заяде, защото затвори папката и измърмори:

— Дон Бърнсайд ще дойде.

Вече шест месеца Крокет ухажваше Бърнсайд като влюбен юноша.

— Знам, Марвин. Вече ми каза.

— Документите на „Фелдман“ също трябва да са готови днес.

— Подадох ги още вчера.

— Първоначалната продажба на акции от „Айвърсън“ е след три седмици.

В понеделник имаше среща с клиента.

— Цялата необходима документация ще е на бюрото ти до довечера.

Крокет изпитваше органична неприязън към Дана. След като роди Моли, тя премина на тридневна работна седмица, поставяйки майчинството над кариерата, което за него означаваше, че не е достойна за тази професия. Другите акционери във фирмата също не бяха доволни, макар и по друга причина. Дана беше изгряваща звезда сред двеста петдесет и петимата съдружници в „Стронг и Търмонд“, от онези млади служители, които началниците показват пред клиентите — красива, способна юристка, която знае кога да погали и кога да удари.

След като не намери за какво да се залови, Крокет попита направо:

— Къде беше тази сутрин? Търсих те.

— Трябваше да попиташ Линда. Имах час при лекар.

— Да не би пак да си бременна?

Дана се зачуди дали този човек някога се е замислял над израза полова дискриминация.

— Не, Марвин. Още не съм. Но пръв ще узнаеш.

Крокет кръстоса краката си.

— За какво ходи на лекар?

„Сам си го изпроси“ — жлъчно си помисли тя.

— Ами, получих някои смущения в цикъла, петна... и болки. Реших да се прегледам навреме.

Той почервения. Изръмжа и се надигна от креслото.

— В пет нула нула да си в заседателната зала — изсъска и излезе.

Дана затвори вратата и седна зад бюрото си. Не знаеше да се смее ли, или да плаче. Списъкът със задачите ѝ за днес се беше разпрострял на три страници. Май по-уместно бе да заплаче. Тя се загледа към снимката на Моли върху една от полиците на библиотеката. При мисълта, че може би има рак, че момиченцето ѝ може да остане сираче, очите ѝ се напълниха със сълзи. Шест години неуморно се беше трудила за двайсет и петимата акционери на „Стронг и Търмонд“, работеше през почивните дни, осигуряваше сериозни приходи, развиваше бизнеса. Мислеше си, че кариерата в една от водещите адвокатски кантори в Сиатъл е сбъднатата ѝ мечта. Раждането на Моли обаче промени всичко. Не знаеше какво да прави. Грант не я подкрепяше. Каза ѝ, че ще имат финансови затруднения, ако тя престане да работи, че няма да успеят да изплатят обзавеждането и вноските за новата къща. Дана обаче се чувстваше виновна към Моли, че се налага да я води на ясли и да работи през почивните дни. Имаше усещането, че лъже дъщеричката си. Че лъже себе си. Затова се отказа от работата като партньор и премина на тридневна работна седмица.

Отделът на Марвин Крокет бе черната дупка, в която фирмата я заточи.

Телефонът ѝ иззвъня и тя натисна копчето на високоговорителя.

— Съпругът ви — обяви секретарката.

— Благодаря, Линда, свържи ме. — Остави високоговорителчето включено. — Здравей, Грант.

— Дана, цяла сутрин те търся — упрекна я той, което потвърди подозренията ѝ, че е забравил за часа ѝ при лекаря. — Слушай, обаждам се да ти кажа, че вземането на показания в Евърет ще се проточи. Свидетелят шикалкави и е донесъл цяла камара бумаги. Няма да успее да взема Моли от яслата. Ще трябва ти да отидеш.

Земята сякаш се разлюля под краката ѝ.

— Не, Грант. Казах ти, че днес не мога. Имам презентация.

— Защо не помолиш Мария или майка си?

— Не мога. Когато ти изяви желание да отидеш, освободих Мария. Майка ми ще играе бридж вечерта.

— Не знам какво да ти кажа, мила.

— Ти се съ согласи да я вземеш днес. Уговорихме се преди една седмица.

Съчетаването на програмите им бе сложно като управление на полетите от диспечерски пункт.

— Не може ли друг да направи презентацията ти?

Дана едва сдържа гнева си.

— Това е моя презентация, Грант. Трудила съм се над нея и Крокет вече ми диша във врата. Не можеш ли да прекъснеш разпита и да го отложиш за друг ден?

— Няма как, Дана, това е случаят „Нелсън“. Адвокатът на защитата е мръсник. Не искам да си въобрази, че ми прави услуга. Освен това няма други възможни дати. Всеки ден до началото на процеса имаме разпити на свидетели. Трябва да свършим този днес.

— По дяволите, Грант, не можа ли да ме предупредиш по-рано?

— Не ме обвинявай, Дана. Положението е сериозно. Толкова ли е важна тази проклетата презентация? Защо просто не я отложиш?

— Ще присъстват трийсет души и Крокет е поканил един потенциален клиент. Не мога да я отложам, той ме държи на мушка, много добре знаеш.

— Виж какво, Дана, не мога да ти върша работата. Не си малка. Оправяй се с Крокет и престани да ми се оплакваш.

— Защо просто не напусна, а, Грант?

Това беше скритият ѝ коз. Без нейната заплата, която бе по-голяма от неговата, той не можеше да си позволи беемвето или къщата в Медисън Парк.

— Почивката свърши. Трябва да вървя. Направи каквото сметнеш за добре.

4.

Дана спря пред покритата тераса на къщата. Стискаше писмата със зъби, подпря пазарската чанта на коляното си, а дрехите от химическото чистене бяха праметнати върху рамото ѝ. Със свободната си ръка разрови химикалките и кламерите на дъното на куфарчето, където трябваше да са забутани и ключовете ѝ. От пробития найлонов навес върху нея и разплаканата Моли капеше вода. Грант бе обещал на дъщеря им сладолед, а Дана не ѝ разрешаваше да яде преди вечеря. С единия си крак затискаше вратичката на кучето, опитвайки се да удържи Макс, четирийсеткилограмовия златист птичар. Вътре телефонът звънеше.

Дана намери ключовете и отключи. Моли бутна вратата.

— Моли, не бутай...

Макс промуши муцуната си през процепа и изхвърча през вратата, като повали детето. Торбата падна от коляното на Дана и покупките се разпиляха, две червени ябълки се търкулнаха по пода в кухнята.

Дана изплю писмата върху масата, предпазливо заобиколи счупените яйца, като притискаше кучето с коляно.

— Мирно, Макс. — Вдигна Моли от земята, опита се да я успокои и грабна слушалката. — Ало?

От другата страна бяха затворили.

Дана закачи дрехите на летящата врата към гостната и сложи дъщеря си да седне на кухненския плот. По бузките на момиченцето се стичаха сълзи; беше одраскало коляното си малко под синята рокличка. Макс започна да ближе жълтъците, сякаш беше гладувал цяла седмица. Мобилният ѝ телефон иззвъня. Дана вдигна, докато утешаваше Моли.

— Дана? Къде си? Преди малко звънях вкъщи.

Плачът на Моли почти заглушаваше гласа на съпруга ѝ. Тя погледна номера на дисплея. Грант се обаждаше от мобилния си телефон.

— Току-що влизам — не скри раздразнението си.
— Защо плаче детето?
— Исква сладолед. Казва, че татко ѝ бил обещал.
— Не ми се карай, Дана. Един сладолед няма да ѝ навреди.
— Мамка ти, Макс.

Кучето бе измъкнало пакет с месо за хамбургери от торбата.

— Чакай.

Дана свали Моли от плота, издърпа Макс за каишката и го избута навън, като затвори вратата. Кучето залая и задраска по вратата. Дана отново взе слушалката.

— Къде си, Грант?

— Леле-мале, някой е станал с дупето нагоре.

Тя се напрегна, за да го чуе въпреки хленченето на Моли.

— Къде си сега?

— Тъкмо тръгвам от кантората.

— В кантората ли си? — Погледна часовника си. — Какво стана с разпита на свидетели в Евърет?

— Оказа се, че повечето документи са пълна измислица. Оправих го още преди три часа. Така имах време да се върна в кантората да подготвя някои други неща по делото. Тоя Нелсън ще ме съсипе.

Дана чу други гласове от слушалката.

— Слушай, не ме чакай за вечеря. Тази вечер дават бейзбол и ще закъснея. Хайде, тръгвам.

— Грант?

Той бе прекъснал връзката. Дана затвори телефона, вдигна Моли и зарови лицето си в косицата ѝ. Навън отново заваля.

* * *

Бръмченето на автоматичната врата на гаража я накара да вдигне очи от черната папка в скута ѝ. Украшеният с орнаменти часовник на полицата над камината показваше малко след единайсет часа. Дана лежеше изтощена в кревата и с мъка държеше очите си отворени. Половин час бе слушала несвързаните брътвежи на Крокет за по-голяма мотивация, отговорност и приоритети. После издаде циркуляр,

с който изтегляше презентацията ѝ за следващата сутрин. Малко покъсно Линда ѝ каза, че Дон Бърнсайд, потенциалният клиент от „Коругейт Индъстрис“, се обади на Крокет минути преди Дана да влезе, за да го предупреди за ангажимента си следобед. Шефът ѝ вече бил взел решение да отложи презентацията ѝ за сутринта, за да се съобрази с програмата на Бърнсайд.

Тя чу блъскане на задната врата, лая на Макс и удрянето на опашката му по кухненските шкафове. Кучето не беше извеждано от седмици, откакто се развихри скандалът „Нелсън“ и Грант престана да тича по пет километра всяка сутрин из улиците на Медисън Парк — луксозен квартал на десет минути източно от центъра на Сиатъл. При едно от редките му излизания на лов в Източен Вашингтон с приятели от студентските години Грант бе решил да купят кучето от специален развъдник, но така и не си даде труд да го обучи. Макс не беше донесъл ни една убита птица в живота си. Обикновено разпиляваше вестника на моравата пред къщата.

Дана се усмихна, щом чу дрънкането на бутилките на вратата на хладилника. Грант търсеше нещо за ядене. Продуктите, които беше взела на идване, бяха за закърпване на положението. От три седмици не бе пазарувала основно. С Моли вечеряха хамбургери с млечен шейк. Тя приготви сандвич и за Грант, но после го даде на Макс.

Кучето се втурна нагоре по стълбите, тя чу тупкането на лапите му по килима и тракането на ноктите му по дъските в коридора. Животното отвори вратата на спалнята с муцуна и нахълта с изплезен език, въодушевено от появата на господаря си. Голяма радост!

Грант влезе. Носеше синьо-бяла раирана спортна фланелка „Максуел, Левит и Труман“, син анцуг и шапка с козирка. Миришеше на бира и цигарен дим.

— Не знаех дали си будна. Долу беше тъмно.

Седна на дивана пред големия еркереен прозорец, закрит с жълти завеси на цветчета, и изрита единия от шпайковете си. Той се приземи от другата страна на стаята, върху черешовото бюро. Другият го последва.

— Къде беше? — попита Дана.

— На мач — небрежно отвърна той. Свали чорапите и разтърка краката си. — Много добре знам какво си мислиш. Личи си по тона ти, затова ми спести натякването. „Като си имал време за бейзбол, защо не

взе Моли?“ Разпитът свърши навреме, но в кантората положението беше на пожар. Скъсах си задника, за да стигна навреме на игрището. Успях едва за втория ининг. Бергман беше направил четири хоумръна през първия ининг. Едва се откачихме.

— Ура за нашия отбор!

Дана отново се зачете в презентацията си. Грант хвърли чорапа си на пода.

— Стига фасони, Дана. Не можеш ли да ме подкрепиш поне в нещо от това, което правя?

— О, извинявай. Забравих колко е важна любителската бейзболна лига за адвокати. В колко часа свърши мачът?

Той се изправи и хвърли другия си чорап.

— Не ме подлагай на кръстосан разпит. От един месец се скъсвам от работа. За пръв път от доста време имам възможност да изпусна напрежението.

— Не те подлагам на кръстосан разпит, Грант. Опитвам се да общувам с теб. Нарича се диалог.

Той стъпи на персийския килим и съблече трикото си.

— Цял ден вода „диалози“. Цял ден се сражавам. Не искам да го правя и вкъщи.

На четирийсет, шест години по-възрастен от нея, той се поддържаше в отлична физическа форма, като тичаше редовно, три пъти седмично ходеше на бодибилдинг във Вашингтонския спортен клуб, играеше голф и бадминтон. Дана не искаше да мисли за това. Самата тя така и не успя да свали трите килограма от бременността и нямаше време дори да си помисли за спорт.

Грант потърка косматите си гърди и разхлаби ластика на анцуга си.

— Добре де, след мача се отбихме да хапнем пица и да пийнем бира, не е престъпление. — Обърна се и отиде при старинния шкаф. — Бога ми, ако те слуша, човек ще каже, че го правя всяка вечер.

— Не е всяка вечер. През останалите си на вечери с клиенти, на късни заседания или на полигона за кормуване.

Той остави портфейла, шепа монети и часовника си в кожения калъф върху шкафа.

— Стига, Дана, водили сме вече този разговор. Ако искам да стана партньор, трябва да осигурявам клиенти. Това означава

допълнителни ангажименти. Не мога да го правя от шест до осем в работните дни. Да не мислиш, че са ми много приятни късните вечери или игрите на голф? Да не мислиш, че ми е забавно да прекарвам почивните дни с клиенти? Налага се да го правя. Бергман постоянно ме притиска да увелича приноса си за кантората. Приходите постоянно спадат, тази година вече изгубихме трима акционери. Мисля, че няма да ти е приятно да остана без работа, освен ако не планираш пак да започнеш на пълна работна седмица.

— Можем да продадем къщата...

— Никакво продаване.

— Грант, зная, че работиш усилено, и не искам да натяквам...

— Тогава не го прави.

Дана стисна зъби.

— Можеше да ме предупредиш.

Съжали в момента, в който изрече тези думи. Той веднага щеше да се захване за тях, за да отклони темата.

— Права си. Трябваше да ти се обадя. Съжалявам. Това дело направо ме съсипва. Оплел съм се и няма измъкване.

Дана отново се съсредоточи в материалите за презентацията.

— Ще си пусна един душ. Искаш ли да дойдеш? — предложи той.

Идеше ѝ да закрепци. Знаеше, че е застанал гол до леглото. До това се свеждаше ухажването му. Тя се запита как стигнаха дотук. В ранните години на връзката им привличането между тях бе толкова силно, че първия път, когато се любиха, тя имаше чувството, че ще се пръсне. В малкия свят на юридическия факултет, подложена на постоянен стрес от преподаватели, използващи Сократовия метод да я засипват със сложни въпроси, вечната тревога преди следващия изпит и ожесточената конкуренция за по-високи оценки и по-добра работа, Грант се появи като спасител. Те не просто се любиха. Освободиха натрупаното напрежение в една нощ на пламенна, безкрайна страст. Нещата обаче се промениха, след като той се провали на изпита за адвокатската колегия, а след това не успя да стане партньор в първата си кантора. Появи се някаква неприязън и провалът му се превърна в израз на онова, което и двамата знаеха, но никога не изричаха гласно. Тя получаваше по-високи оценки и многобройни предложения за

работа от най-добрите адвокатски кантори в Сиатъл. Сега печелеше повече от него. Това беше голям удар върху самочувствието му.

— Имам работа — срязва го тя. — Утре ще ставам рано.

— Все си заета.

— Защото не мога да си свърша работата, когато те няма. Моли не ме оставя на спокойствие.

— Чудесно. — Той демонстративно тръгна към банята. — Работи си. — Спря на прага. — Щом си решила да се цупиш, добре.

— Аз ли се цупя? Как не се сети поне да ме попиташ как е минал денят ми?

Тя отново съжали, че му е дала повод да се измъкне.

— Това ли било? Че съм забравил да попитам как е минал денят ти? — Той седна гол на леглото, явно не смяташе да се предава. — Много добре знаеш колко съм зает. Ако спечеля процеса, Бил Нелсън ще прехвърли всички юридически проблеми на „Нелсън Констръкшън“ към нашата кантора. Това е дело за неизпълнение на договор на стойност сто и петдесет милиона долара, Дана. Вестниците из цялата страна ще пишат за това. Бергман даде ясно да се разбере, че ако спечеля, мястото ми във фирмата е сигурно.

Тя кимна.

— Е, добре, как мина денят ти? Как беше в службата?

— Сутринта ми направиха мамография.

— Аха, да. Как мина?

— Ще ми се обадят с резултатите — уклончиво отвърна тя; вече нямаше желание да му казва подробности.

— Значи още не се знае нищо, така ли? Защо тогава си се вкиснала толкова? Изчакай резултатите и тогава му мисли.

Той се наведе, отмести кичур коса от лицето ѝ и я целуна по устата. Погали бедрата ѝ през чаршафа. Прииска ѝ се от това докосване да ѝ стане по-добре. Искаше да забрави доктор Нийл, Марвин Крокет и проклетата презентация. Закопня отново да се потопи в страстта като през студентските години, но изведнъж осъзна, че вече не желае той да е мъжът, с когото иска да изпита това удоволствие.

— Отивам да се изкъпя — обяви той.

Излезе. След малко тя чу шума от душа. Затвори папката и я остави на нощното шкафче. Загаси лампата, сви се на кълбо и се уви с

одеялото.

5.

На Джеймс Хил не му вървеше. Радостта, че е намерил свободно място за паркиране толкова близо до дома, се изпари с първата дъждовна капка, която падна на предното стъкло. Метеоролозите предвиждаха гръмотевични бури вечерта. Обикновено човек можеше да хвърля ези-тура и пак да получи по-вярна петдневна прогноза. По закона на Мърфи точно днес щяха да познаят. Ако не трябваше да носи нищо или си беше взел чадър, на небето нямаше да има нито едно облаче. В Грийн Лейк почти не можеше да се намери място за паркиране. Разположен на около шест километра от центъра, той се беше превърнал в един от модните жилищни квартали на Сиатъл.

Нямаше смисъл да чака. Капките забарабаниха по-силно. Той слезе от колата, изтича отзад, отвори багажника и събра папките с контролните на студентите си. Нареди ги на купчина. Коженото му куфарче тежеше, сякаш беше пълно с олово. Мълния проряза синкавочерното небе и вятърът разлисти най-горната папка. Полъхът донесе ухание на цъфнали вишни. Розови цветчета обсипаха тротоара като конфети на сватба. Прозорците откъм улицата отразяваха синьото сияние на телевизори от стаите. Изминалият ден бе от онези, в които Джеймс просто не можеше да си поеме дъх: три лекции, факултетен съвет и два часа за консултация, които студентите му използваха до последната минута.

Той спря. Мисълта му дойде като гръм от ясно небе. Дана. Не му се беше обадила, както обеща. По някое време той бе вдигнал телефона да я потърси, но нещо го разсея и забрави. Надяваше се, че мълчанието ѝ не означава лоши новини. Бе доловил тревога в гласа ѝ, макар че тя се опитваше да не се издава. Личеше си, че се страхува. Защо, по дяволите, Грант не беше отишъл с нея? Джеймс ясно си спомняше страха на майка им навремето — мастектомията и последвалото лечение, което я направи като скелет. Съжали, че е споменал за проблема си. Но сега беше на кръстопът и нямаше на кого

друго да се довери. Решителният момент назряваше и той се боеше, че ако не действа бързо, ще стане нещо лошо.

Дъждът се усили и го накара да побърза. Мина покрай мъж и жена с дъждобрани, които разхождаха кучето си. Късно ли беше да ѝ се обади? Не можеше да извади мобилния телефон от джоба си, без да рискува да изпусне контролните на земята. Зави по Латоун Стрийт. Дъждът сякаш усети, че той ще му избяга, и се усили. Горната папка беше съвсем мокра. Студентите щяха да се чудят за какво е използвал творенията им — дали е попилвал разлята вода в кухнята? Изкачи шестте дървени стъпала до верандата. Пред къщата му имаше алея за коли и гараж, но сега бяха задръстени със строителни материали за предстоящия ремонт и повечето мебели от предишния му дом в Капитол Хил, който бе продал, когато се отказа от адвокатската практика. В такива вечери съжаляваше, че не може да използва гаража по предназначение. Джеймс намести купчината папки, за да извади ключа си, отвори вратата и влезе в антрето. Контролните се разсипаха върху масата. Няколко паднаха на пода. Той остави куфарчето и свали очилата си. Сложи ги върху папките, извади телефона си и набра номера на Дана. Просна коженото си яке върху перилата на стълбището и тръгна по коридора към хола. Когато тя отговори, гласът ѝ звучеше сънено.

— Дана, извинявай, че те безпокоя толкова късно. Искан да се обадя по-рано, но бях зает. Как мина изследването? Наред ли е всичко?

— Взеха ми проба. — Гласът ѝ заглъхна. — Резултатът ще излезе утре.

— Не те чувам.

— Утре.

Джеймс влезе в тъмния хол в задната част на къщата.

— Добре. Остава ли уговорката за обяд? Дана?

— Утре.

— Ще ти се обадя в кантората или ти ми се обади. Не искам да те безпокоя.

Тя не отговори. Светлината от задната веранда проникваше през плъзгащата се врата към вътрешното дворче. Всичко изглеждаше черно-бяло като в стар филм.

— Дана, ти ли ще ми се обадиш този път?

— Аз ще ти се обадя — почти шепнешком отвърна тя.

— Извинявай за късното обаждане. Обичам те, Дана.

— И аз те обичам, Джеймс.

Той затвори и заопипва в тъмното, за да включи настолната лампа. Проехтя гръм и дъждът затропа по покрива. Той дръпна шнура и бледата светлина обля стаята, но помещението беше неузнаваемо — имаше разместени мебели, книги по пода, възглавничките на дивана се търкаляха отстрани. Зад него дъските изскърцаха. Джеймс се обърна и видя непознат човек с бледо лице и дълга коса.

— Кой...

Нещо го удари през лицето, прониза го остра болка. Той се извъртя, капки кръв опръскаха африканските маски, закачени на стената, наблюдаващи сцената като свидетели с празни очи. Джеймс се спъна в дивана и се отпусна на колене. Втори удар го повали по очи, главата му се удари в дъските. Навън небето като че ли се продъни и дъждът се изля върху стъклата, а с него и пороят от удари върху скованото му тяло.

6.

Всичко вървеше добре. Мамка му, вървеше отлично. Чувстваше се като при надбягване, усещаше възбудата, тялото ѝ се движеше без усилие, в ритъм. Думите уверено излизаха от устата ѝ. Слушателите ѝ, наседали около голямата маса, я гледаха съсредоточено. Много от тях си водеха записки и никой не посягаше към сладките и ароматното кафе. Нямаше друг такъв случай. Съдружниците в кантората ненавиждаха досадните семинари, защото за това време не можеха да измъкват пари от клиентите си. Това бе загубено време, мъртъв период, който нямаше да се отчете при изчисляването на годишните им премии и компенсации.

Марвин Крокет се беше настанил на председателското място зад масата, до него седеше Дон Бърнсайд, президент на „Коругейт Индъстрис“. Той се усмихваше и съсредоточено гледаше Дана. Беше хубав мъж с прошарена коса на слепоочията и спортна фигура. Специално се бе представил на Дана преди презентацията. Тя се извини под претекст, че иска да си налее чаша вода, и точно както очакваше, той измисли друг повод да продължат разговора. По бляска в очите му, лукавата му усмивка и начина, по който задържа ръката ѝ, си личеше, че я харесва. Дана добре играеше ролята си. Усмихваше се любезно, но се държеше резервирано. Сега го заплениваше с интелекта си. Крокет щеше да я покани на обяд, да похвали способностите ѝ и да добави нов клиент към значителния си контингент. Само това го интересуваше. След няколко часа щеше да забрави всичко.

Вратата на заседателната зала се откряна. С периферното си зрение Дана видя, че е Линда. Това я разсея. Обърка се, гласът ѝ стана нерешителен. Имаше още една точка за разискване, а изведнъж забрави докъде е стигнала. Замълча за момент, погледна Крокет и Бърнсайд и се усмихна сконфузено:

— Извинете ме за минутка.

Бърнсайд реагира като мъж, който танцува с красива жена и музиката неочаквано е спряла. Крокет се намръщи, сякаш е лапнал

нещо гадно. Покашля се, като се стараеше гласът му да звучи непринудено:

— Вече четирийсет и пет минути слушаме. Можем да направим кратка почивка.

Дана отиде при вратата и избута Линда в коридора, докато другите в залата станаха и се насочиха към бисквитите и кафемашината. Двете жени заобиколиха махагоновата маса с прилежно подредени списания и спряха при голямата палма в ъгъла.

— Много съжалявам — извини се секретарката, преди тя да я упрекне.

Дана сдържа гнева си. Началниците имаха навика да пренебрегват помощния персонал, когато нещата вървят добре, и да го мъмрят, когато нещо не е наред.

— Какво има? — раздразнено попита.

— Съпругът ти се обажда.

Дана настръхна.

— Кажу ми, че съм в заседание — процеди през зъби. — Да се обади по-късно.

— Казах му, Дана, но настоя да те извикам.

Не стига, че шефът ѝ се караше заради егоизма на Грант, ами сега се опитваше да провали презентацията ѝ. С крайчеца на окото си видя Крокет, който се приближаваше към тях, постепенно набирайки инерция като търкаляща се по наклон топка.

— Какво става, по дяволите? Няма ли най-после да приключваме?

— Ще трябва да проведе един разговор, Марвин.

— Сега ли? Точно сега ли трябва да говориш? Кой е проплакал толкова за теб? — почти истерично попита той.

— Съпругът ми — неохотно отвърна тя.

Крокет завъртя очи и издърпа ръкава си, за да погледне златния си ролекс.

— Лош момент. Много лош момент.

Обърна се и се отдалечи.

— На коя линия е? — попита Дана и се запъти към малка ниша до заседателната зала, където имаше апарат.

— Не съм го пренасочила. Каза, че иска да говориш от кабинета, било поверително.

Дана едва не избухна. Сигурно имаше някакъв проблем с Моли. Може би от яслите се бяха обадили, че детето е болно и някой трябва да го вземе. А може би Грант се нуждаеше от чиста риза, спешна доставка или нещо друго, което не можеше или не желаше да свърши сам.

Дана влезе в кабинета си, затръшна вратата и грабна телефона от бюрото.

— Грант, какво има, по дяволите? На средата на презентацията съм и Крокет всеки момент ще избухне.

— Дана, извинявай. Знам, че си на семинар.

— Бях на семинар. Бях. Сега говоря с теб, докато Крокет си води списък от причини, поради които трябва да ме уволнят. Това ли искаш да постигнеш, защото...

— Дана, имам лоша новина. Моля те, седни.

— Не, Грант. Смятам да...

Тя изведнъж млъкна. Направи ѝ впечатление тонът му. Не звучеше нахално, нито агресивно. Звучеше смирено, плахо. Гласът му трепереше. „Моля те, седни...“.

Сърцето ѝ затуптя силно от страх.

— Какво е станало? Нещо с Моли ли?

— Не, Дана, Моли е добре.

Той замълча.

— Грант, какво има?

— Брат ти.

— Джеймс ли?

— Новината е лоша, Дана. Много лоша. Полицайте дойдоха точно когато излизах с колата. Още съм с тях вкъщи.

— Вкъщи? Полицаи... Какво прави полицията у нас? — Имаше чувството, че се е включила по средата на разговор и е пропуснала основни подробности. — Грант?

— Брат ти е мъртъв, Дана. Бил е убит снощи.

7.

Детектив Майкъл Логан изкачваше стълбите, като отпиваше от чашата със сок от вишни. В другата ръка държеше нахапан трийсетсантиметров хотдог с лук и много сос. Дъската се огъна под тежестта му. Логан се върна на долното стъпало и пак стъпи на горното, като наблюдаваше как краищата на дъската се повдигат и се опират в главичките на измъкнатите пирони. Миналата година бе качил три килограма и сега при ръст метър и деветдесет тежеше около осемдесет и пет килограма, но това не би трябвало да е причина дъските да се огъват под краката му. Гниенето бе проблем за дървените къщи в северозападните щати. Постоянната влага не позволяваше на дървото да изсъхне, а то не беше вечно. Цялото стълбище трябваше да се смени. Може би по тази причина алеята в двора бе задръстена от греди и строителни материали.

Навън се бяха събрали съседи, имаше и два телевизионни екипа. Стояха зад полицейската лента, репортерите държаха микрофони и репетираха за момента, когато сутрешният водещ ще включи пряко предаване от мястото на, както по всичко личеше, убийството в Грийн Лейк. Убийствата в покрайнините винаги бяха голяма новина.

Вътре до самата врата стоеше униформен полицаи с бележник в ръка. Логан се записа в списъка на влизащите и излизащите. Повечето имена му бяха познати — първият униформен, пристигнал на местопрестъплението, Хенри Родригес; техникът, натоварен със събиране на веществените доказателства; Карол Нукители от съдебномедицинската лаборатория; криминалистите, които щяха да отнесат трупа; съдебният фотограф. Отхапа от хотдога и устата му се напълни със сос. Вътре видях листове, разпилени по пода до доста износено куфарче — голямо, от онези, които са любими на адвокатите. Явно бяха паднали от купчината върху масата. На перилата на стълбите висеше черно кожено яке. Логан тръгна към стаята в дъното на коридора, в която криминалистите работеха около краката и кръста на жертвата. Останалата част от трупа на мъжа факт, за който Логан

предположи от кафявите панталони и обувки оставаше скрита зад касата на вратата.

— Боже мой! — възкликна детективът, когато влезе. Карол Нукители го погледна:

— Добре дошъл на веселбата, Логан.

Надяна найлоново пликче на дясната ръка на жертвата. Вече бе вързала етикет на глезена на убития и беше прибрала съдържанието на джобовете му в пликче. В неравностите на тъмните дъски на пода се бяха събрали локви кръв. Логан се приближи и се наведе, за да разгледа по-добре. Косата на мъжа бе сплъстена от съсирена кръв с тъмночервен цвят. Лицето му бе обезобразено и подпухнало. Нукители посочи.

— Хубава закуска. Внимавай да не накапеш върху жертвата.

— Обяд — поправи я Логан. — Станал съм в пет. За мен вече е пладне.

— И ядеш това?

Той прибра остатъка от хотдога в найлоновото пликче и го пхна в джоба на самото си, вече не беше гладен.

— Познаваш ме, Нук, трябва да се храня по осем пъти на ден, за да не отслабна.

— Горкичкият. На кого си се метнал с този метаболизъм?

Нукители се изправи и двамата се отдръпнаха, за да може съдебният фотограф да направи снимки. Колежката на Логан явно нямаше проблеми с метаболизма. Близо метър и осемдесет висока, с ягодово-руса коса, достигаща почти до кръста ѝ, и крака на бивша волейболистка, съдебният патоанатом на окръг Кинг не се вписваше в обстановката, в която двамата с Логан се срещаха.

— Изглежда зле — отбеляза той.

— Да си виждал някой в идеален вид?

— Дай му оценка по десетобалната система.

Нукители се загледа към трупа и шумно издиша.

— Пребитите винаги изглеждат най-зле. Огнестрелните и прободните рани са сравнително чисти. Но пребиване... — Замълча за момент. — Тази жестокост ме стъписва. Мисълта, че някой е бил тук и е нанасял удар след удар. Извратено е, Логан. Давам му осем.

— Според тебе колко са ударите?

— Повече от десет. Дванайсет или тринайсет.

— От страх или от ярост.

Нукители кимна.

— Тук няма много работа. — Имаше предвид Грийн Лейк. — Не си спомням последния път. Затова пък забелязвам, че бързо си намерил местната закусвалня.

Логан наскоро бе преразпределен в Северния участък, където разследваше убийства в група от шестима детективи, разделени на три екипа. Обикновено работеше с партньора си, но той беше на сватба на сина си в Ню Джърси. В Северния участък нямаше толкова работа, колкото в Южния, откъдето го бяха прехвърлили след осемгодишен стаж в Отдела за грабежи и сексуално насилие.

— Само за това ми остана време.

— Ох, къса ми се сърцето да те слушам.

Той се усмихна.

— Къса ли се? По дяволите, от три години се опитвам да го пленя.

Нукители също се усмихна и поклати глава.

— Да, бе. Още малко и ще ме поканиш да си пишем домашните заедно.

Флиртът им беше безобиден. Нукители бе красавица, но Логан нямаше намерение да усложнява живота си с връзка с колежка. Просто му беше приятно, когато Нукители се усмихваше. Усмивките са рядкост сред хората, разследващи убийства.

— Освен това си твърде стар за мен.

— Как можа да го кажеш? Миналата седмица ударих четирийсетака и съм особено чувствителен на тази тема.

— Ти си безчувствен.

— Ох, пак попадение.

Тя го изгледа изпитателно.

— Четирийсет ли? Не изглеждаш чак толкова стар.

— Това комплимент ли беше или подигравка?

— Комплимент. Мислех, че си на трийсет и пет. Можеше да изглеждаш и по-млад, ако не се тъпчеше с тези боклуци. Как можеш да ядеш такова нещо? Обмяната ти трябва да е като на заек.

— Така, какво знаем досега?

Нукители отново си пое дъх и го изпусна шумно като прегрял радиатор.

— Първото ми впечатление ли те интересува? Ако съдя по жестокостта на ударите, бих казала, че някой е дошъл специално с намерението да го убие.

Взе един найлонов плик с някакъв предмет и го подаде на Логан.

Той го претегли в ръка.

— Мрамор. Масивен е. Тежи около три килограма.

— Има кръв и залепнали косми. Определено това е оръдието на убийството.

Логан се вгледа в статуетката. Нямаше плоски повърхности. Невъзможно бе да се вземат отпечатащи. Огледа стаята. Стените бяха украсени с африкански дървени маски и гоблени. Отзад една масичка с каменни статуетки на слонове, лъвове, зебри и жирафи, също опръскани с кръв, се беше преобърнала. Той извади кърпичка и взе с нея мраморна фигурка, подобна на онази, която държеше. Представляваше горд африкански воин. Той погледна статуетката в плика. Беше на жена. Двете бяха комплект.

— Снимай тази стена, Джери — нареди на фотографа, преди отново да се обърне към Нукители: — Звучи логично, но не съм на твоето мнение.

Тя сви рамене:

— Добре, кажи ти какво мислиш.

Логан се хвалеше, че за пет минути може да направи правилна оценка на едно местопрестъпление.

— Убиецът не е дошъл с намерение да убива. Жертвата го е изненадала и той се е уплашил. Затова е нанесъл толкова много удари.

Излезе в коридорчето и Нукители го последва. Той посочи купчината папки:

— Прибрал се е, оставил е папките на масата и куфарчето на земята. Това показва, че все още не е подозирал нищо, тоест убиецът не е хукнал да бяга през задния вход и изобщо не е бил в тази стая. Бил е в спалнята.

Посочи вратата на съседната стая и надникна вътре. Съдържанието на чекмеджетата на шкафовете беше разпиляно на пода. Книгите от библиотеката също се търкаляха по пода.

— Може би е чакал — предположи Нукители.

— Ако е имал намерение да убие жертвата, е щял да си донесе оръжие.

Тя се намръщи.

— Умник си ти.

Логан се върна при трупа.

— Убиецът го е ударил, както е стоял прав. Това обяснява защо маските на стената са опръскани с кръв на такава височина. Тази лампа светела ли е?

Посочи една настолна лампа.

— Доколкото знам, да.

Детективът се обърна към друг униформен полицаи, който стоеше в дъното на стаята, сякаш не искаше да има нищо общо със сцената.

— Тази лампа светеше ли?

Полицаят кимна.

— Да. Това беше единствената светлина в къщата.

— Защо не е вдигнал листовите от пода? — попита Нукители, като посочи към коридора.

Логан се обърна и погледна коженото яке на парапета.

— Кой е приблизителният час на настъпване на смъртта?

— Ако се съди по температурата на трупа, между десет и половина и полунощ, най-късно един часа.

Детективът се замисли.

— Човекът се прибира късно, уморен след дълъг ден, но е и гладен, затова тръгва към кухнята. — Той отново се обърна към хола, в който кипеше обичайната дейност при такива разследвания. — И така, оставя папките на масата, няколко падат. Той оставя очилата си, излиза в коридора, за да си вземе нещо за ядене или бира и влиза в стаята.

— Защо е свалил очилата си?

— Снощи валя. Ако съдим по състоянието на документите, дъждът го е хванал навън. Може би е свалил очилата си, защото са били мокри. Трябвало е да ги избърше.

Логан се замисли, почуди се защо жертвата не е побързала да избърше очилата си.

— Било е тъмно. Запалил е лампата. После чува нещо, обръща се и... Прас! Нападателят го е ударил, докато се е обръщал. Ударът го е повалил върху тази масичка, фигурките са се разпилели и той е паднал. Това обяснява защо лампата не е паднала. — Логан имитира първоначалния удар и се отпусна на колене, като внимаваше да не

засегне маркираните веществени доказателства. — Обърнал се е насам, към нападателя и... Прас! Отново са го ударили.

Както бе коленичил, забеляза нещо под черния кожен диван. Извика един от техниците и поиска найлоново пликче. Бръкна под дивана и извади — мобилен телефон. Зелената лампичка показваше, че е включен. Логан се изправи и го подаде на Нукители.

— Сгреших. Може да е отивал в кухнята, но не е вдигнал документите от земята, понеже е говорел по телефона.

— Откъде знаеш, че това е неговият телефон?

— Уместен въпрос. Просто съм песимист и не вярвам, че убиецът може да е изпуснал телефона си.

Логан пъкна телефона в пликчето и натисна няколко копчета през найлона, за да провери последните номера, с които е говорено. Имаше проведен разговор в 23:07. Той го записа, подаде телефона на един техник и пак се обърна към Нукители:

— Какво знаем за жертвата?

Тя поклати глава.

— Не знам нищо и нищо не ме интересува. Знаеш ме. Работата ни е достатъчно тежка и без да го приемам лично.

— Кой е подал сигнала?

— Съседката се обадила. Още не може да се успокои. Много е разстроена. — Нукители посочи към коридорчето за съседната стая. — Родригес е в кухнята.

Логан влезе в кухнята, където мъж с черти на латиноамериканец наблюдаваше как един техник се опитва да снесе отпечатъци от външната и вътрешната брава на задната врата. Хенри Родригес бе началник на полицейската лаборатория в Сиатъл. Точен до педантизъм, той държеше и на най-малката подробност. Това го правеше незаменим в професия, където е нужна точност до части от милиметъра и всяка прашилка е важна.

Щом Логан се приближи, Родригес се обърна и ужасено посочи краката му:

— Защо никога не носиш калцуни.

— Съжалявам, Хенри, не си ги нося постоянно в колата.

Родригес поклати глава.

— Нещо интересно? — попита детективът.

— Винаги има нещо интересно, Логан. Само трябва да го открием. Тук е пълно с пръстови отпечатащи. Дали убийците са оставили своите, не мога да кажа.

— Убийци? Повече от един ли са били?

— Предполагането ми е за двама. В градината има следи от два чифта обувки с различен номер. По дълбочината на отпечатащите личи, че са изскочили от задния вход и са си плюли на петите. Следите са различни, едните са от маратонки, другите — от по-тежки обувки.

— Възможно ли е единият чифт да са на жертвата?

— Едва ли. Пресни са, а по неговите обувки... — Родригес посочи към убития — няма пръст. Освен това носи половинки. Ще им направим отливка и ще ги сравним с другите обувки в къщата.

— Какво друго знаем за жертвата?

— Това не ми е работа, Логан.

— Зарадвай ме с нещо, Хенри. Нук каза, че някаква съседка подала сигнала.

— Жертвата е преподавател по право в Сиатълския университет. Съседката го потърсила сутринта, защото се били уговорили да пият кафе. Тъй като не отворил, тя си тръгнала, като си помислила, че е забравил. Докато вървяла по улицата обаче, видяла колата му. Сторило ѝ се странно, че не е отворил; решила, че може би е бил в банята. Затова се върнала и почукала по-силно. След като пак не отворил, тя се върнала вкъщи да вземе втория ключ.

— Втори ключ? Да не са гаджета?

— Едва ли. Освен ако не са като Хариет и Мод.

— Кои?

— Хариет и Мод. Това е пиеса, Логан, класика. Двайсетгодишно хлапе се влюбва в осемдесетгодишна баба.

— Спести ми подробностите, Хенри, преди малко обядвах.

— Всеки имал ключове от дома на другия, в случай че някой от двамата се заключи, без да иска. Дамата отворила вратата, влязла, извикала го, после го видяла да лежи на пода. Помислила си, че е припаднал, изтичала в хола и видяла кръвта. — Замълча и се загледа в трупа. — Чух, че са се свързали със сестрата на жертвата.

Логан въздъхна:

— Не ѝ завиждам.

8.

Тя пребледня и се хвана за бюрото, за да не падне.

— Съседката му го намерила тази сутрин, Дана. Тя се е обадила в полицията.

— Не — промълви тя. — Вчера ми се обади. — Олюля се и затрепери. — Говорихме. Щяхме да обядваме заедно. Трябваше да отменя...

— ... Дана. Дана?

— Вчера. Снощи говорихме по телефона.

Силите я напуснаха. Краката ѝ се подкосиха. Тя се свлече на коженото кресло и изпусна слушалката.

— Дана? Дана, чуваш ли? Дана?

Ушите ѝ забучаха. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Стените започнаха да я притискат, свиваха се като на филм, стаята се смаляваше. Не можеше да диша. Подът се разтресе и изведнъж я върна към действителността. Вратата на кабинета се отвори с трясък. Крокет започна да нарежда още от прага:

— Мамка му, Дана. Не е ли време да продължим с проклетата презентация? Това се отразява много зле на бизнеса...

„Не е сън — помисли си тя. — Истина е.“ Погледна телефонната слушалка, която висеше от бюрото.

„Джеймс е мъртъв.“

Очичките на Марвин Крокет я пронизваха и в този момент тя го възненавидя. Мразеше го, защото той бе олицетворение на действителността. Емоциите се изляха без задръжки, освободени от болката, която стягаше гърдите ѝ, разтресоха я като ударна вълна от взрив, изляха се в мигновен пристъп на ярост. Тя се изправи и събори бюрото, сякаш бе стиропоров театрален декор. Купища документи и компютърна екипировка с трясък се стовариха на пода.

* * *

Няколко часа, след като избяга от кабинета си замаяна от скръб и обзета от отчаяние, Дана седеше на пейка в ослепително бял коридор и гледаше втренчено отражението на флуоресцентните лампи върху лъскавия линолеум. Все още изпитваше слаба надежда, че това, което става, не е истина, но всичко в обстановката говореше за обратното. Отляво бе кабинетът на съдебния патоанатом на окръг Кинг. Някъде зад тази врата, под бледата светлина, сред вани от неръждаема стомана и колички с хирургически инструменти върху студена метална маса лежеше брат ѝ Джеймс. Въпреки яснотата на положението още не искаше да приеме, че е мъртъв, напук на всяка логика вярваше, че е станала жестока грешка, която ще бъде поправена след многословни извинения от страна на виновните. И преди бе минала през същата фаза, бе седяла на същата пейка пред същия кабинет, докато чакаше да разпознае тялото на баща си. Нямаше грешка. Това бе реалност. Брат ѝ беше мъртъв.

— Госпожа Хил?

Тя вдигна очи. Пред нея стоеше елегантен мъж със син костюм, бяла риза и вратовръзка на ромбчета. Приличаше на адвокат.

— Аз съм детектив Майкъл Логан — представи се той.

Дана не си даде труд да стане.

— Приемете съболезнованията ми. Искате ли кафе или нещо друго?

Беше висок, широкоплещест, младолик. Лицето му беше осеяно с лунички, рижата му коса беше чуплива и мокра от дъжда.

— Имате ли вече някаква информация? — попита тя.

— Не много. Предполагаме, че брат ви се е прибрал около единайсет часа вечерта и е заварил крадци в къщата. Говорил е с някого по мобилния телефон, най-вероятно с вас.

Дана го изгледа изненадано:

— С мен ли?

— На мобилния му телефон е регистрирано обаждане на вашия номер малко след единайсет.

Тя сведе очи и се замисли. Спомни си, че беше разстроена заради изследванията и тирадата на Крокет. Беше се скарала с Грант и си легна уморена. Джеймс я бе събудил.

— Да, наистина.

— Спомнихте ли си?

Тя кимна.

— Искате да кажете, че е говорил по телефона, когато...

При мисълта, че последното, което брат ѝ е направил в живота си, е било да ѝ се обади да разбере как е и да ѝ каже, че я обича, от очите ѝ потекоха сълзи. Логан изчака тя да се успокои.

— Спомняте ли си за какво разговаряхте?

Дана си пое дълбоко дъх.

— Обади ми се през деня. Разбрахме се да се чуем пак, но забравих да му позвъня. Искаше да провери дали съм добре. Бях на изследвания...

Детективът я погледна със зачервените си очи.

— Каза, че имал някакъв проблем и искал да поговорим за него — побърза да добави Дана.

— Какъв проблем?

Тя поклати глава.

— Не каза. Обади ми се по-рано през деня да ме покани на обяд, но бях заета. Разбрахме се да се видим днес.

— Спомена ли нещо повече?

— Не. Беше само... Не желаше да го обсъждаме по телефона.

— Имате ли представа за какво е искал да говорите?

— Не. Джеймс никога не е имал проблеми.

— Никога ли? — усъмни се Логан.

— Не.

— Значи, щом ви се е обадил и е искал да говорите лично, трябва да е било за нещо важно.

— Не знам. Вероятно.

— Възможно ли е проблемът да е станал причина за нещо такова?

— Какво искате да кажете?

— Съжалявам, че трябва да ви задам този въпрос, но замесвал ли се е брат ви в някаква незаконна дейност: наркотици, хазарт, нещо, заради което някой може да реши да го убие?

— Нали казахте, че било грабеж? Джеймс е заварил крадците.

— Да, но сега проверявам тази следа, интересно какъв е бил този проблем.

Тя поклати глава.

— Не. — Подвоуми се, преди да продължи. — Джеймс не се занимаваше с наркотици. Беше вегетарианец и до фанатизъм внимаваше какво поема. Брат ми беше добър човек, детективе; беше от онези хора, които искрено обичат ближния. Не знам някога да е играл хазарт освен на баскетболната лотария в колежа и е изпивал най-много по една бира или чаша вино. Всички го харесваха. Не познавам човек, който да не го обича. — Гневно добави: — Просто не виждам логика в това убийство. Никаква логика.

Логан кимна.

— Трудно е да разберем безсмисленото насилие, а още по-трудно е да го приемем. Изпратихме хора да разпитват съседите дали са видели нещо странно — непознати хора, подозрителни коли. Намерихме пръстови отпечатащи в къщата и следи от обувки в двора. Проверяваме дали наскоро в района е имало други грабежи. Ще направим всичко, за да разкрием това убийство.

— Госпожо Хил?

Дана се обърна. Видя мъж със сини болнични дрехи и бяла престилка.

— Готова ли сте? — Огледа коридора зад нея. — Има ли друг с вас?

— Не — прошепна тя. — Сама съм.

Логан се изправи.

— Аз ще я придружа.

* * *

Седнала в спряната кола, втренчила се в трите голи бели гаражни врати, тя още виждаше обезобразеното и разкривено лице на брат си. Лекарите бяха направили всичко възможно, за да го поизчистят, да го приведат в добър вид. Не й се искаше да си представя как е изглеждал преди това. Лицето му бе подуто, със странни кафяви и лилави петна, черни около очите, които бяха като процепи. Отначало й се стори толкова чуждо, че за момент я изпълни надежда, че това не е брат й.

— Трябва да видя ръката му.

— Коя? — попита лекарят.

— Лявата.

Дана заобиколи масата отляво. На самия връх на лявото кутре на брат ѝ имаше бенка със странна форма — същата като на нейното ляво кутре. Приличаше на Сатурн, планетата с пръстен около екватора. Като деца се заклеваха да пазят тайна, като допираха бенките си. Това бе техният таен знак.

Ръката на Джеймс. Джеймс... Нямахте грешка.

Старият бигъл на Макмилан се обади жално, уморено. Кучешкият вой я върна към действителността. Дана си го спомняше като кутре. Мястото на семейство Хил в Медина се простираше върху четири декара, имаше добре поддържана морава, живи плетове, рододендрони и лалета. Задният двор се спускаше с лек наклон към езерото Вашингтон. Понеже гаражът беше отляво на голямата постройка, от къщата не можеха да видят колата ѝ. Тя седеше незабележима и ѝ се искаше да остане така вечно. Не беше възможно, разбира се. Не можеше и да се разкрещи истерично или да се предаде на болката и мъката, която стягаше гърдите ѝ, сякаш някой ги бе затиснал с крак. Имаше задача. Отново трябваше да съобщи лошата новина. Това беше мисията ѝ в живота — да носи лоши новини. Бе казала на майка си и брат си за смъртта на баща си. Представи им версията, която съдружникът му я помоли да разкаже: че на стареца му е прилошало при игра на бадминтон във Вашингтонския спортен клуб и е починал на път за болницата. Истината — че баща ѝ обядвал в апартамента на секретарката си и издъхнал, докато правел секс с нея — нямаше да промени нищо и само щеше да причини допълнително страдание на майка ѝ.

Дана гледаше втренчено вратите на гаража и се питаше какво да каже на майка си този път, как да смекчи жестоката вест. Какво можеше да каже? Кое би могло да намали мъката по изгубеното дете? Какво друго освен: „Мамо, Джеймс е мъртъв. Убили са го. Не знам защо, а и едва ли има значение. Той е мъртъв.“

— Боже мой! — промълви тя и закри устата си с ръка. Сълзите потекоха по страните ѝ. Нервите ѝ отново не издържаха. Отчаяно се вкопчи в кормилото и тялото ѝ се разтресе. — Боже мой! Божичко!

Тя загуби контрол и заплака.

* * *

Когато отвори вратата на колата, приближаваше пладне и сивкавата мараня се бе разсеяла. Виждаше се ясното синьо небе с пухкави бели облаци. Утринният хлад още се чувстваше — пролетта не беше прогонила съвсем нежелаящата да си тръгва зима. Дана мина под сенките на близките борове и дрянове, закриващи като с тъмен воал живия плет от чемшир и каменната алея, която водеше към главния вход. Мина покрай малката врата за килера и кухнята. Като деца с Джеймс използваша само този вход. Този дом обаче отдавна не беше неин. Нямахше да е уместно да се промъкне в кухнята и да започне да тършува в хладилника. Тайно се надяваше майка ѝ да не си е вкъщи, но тя, разбира се, беше тук. Къде другаде можеше да бъде? Майка ѝ никога не беше работила, нито един ден в живота си. Не ѝ се налагаше при съпруг, който изкарваше стотици хиляди долари годишно още по времето, когато петдесет бона се смятаха за много пари. След смъртта на съпруга си Кати Хил бе наследила значително състояние. Поддържаше връзка с малко от старите си познати и беше зарязала повечето от предишните си занимания — съдружниците от фирмата и жените им, с които толкова се бяха сблизили, докато Джеймс Хил старши командваше бизнеса, вече не я търсеха. Бе прекратила членството си в голф клуба „Овърлейк“, защото не желаяше сама да дърпа количката със стиковите из игрището, продаде голямата яхта, но запази моторницата. От време на време някой възрастен ухажор ѝ се обаждаше, но тя не проявяваше интерес. Веднъж седмично играеше бридж. През останалото време си стоеше у дома, плетеше, бродираше или пък гледаше сериали и забавни предавания.

Дана стигна до главния вход под островърхия фронтон, поддържан от две бели колони, и се спря за момент, за да овладее чувствата си. После вдигна клепалото с форма на конска глава и похлопа три пъти. След секунди вратата се отвори. Майка ѝ носеше гумени ръкавици и почерняла гъба за миене, която миришеше силно на някакъв химикал. Щом видя Дана, плахо се усмихна.

— Дана. Много приятна изненада. Защо не влезе през кухнята? Не пазиш ли ключа?

Младата жена се наведе и двете допряха бузите си; майка ѝ внимаваше да не изцапа сакото ѝ. От вътрешността на къщата се чуваше звукът от телевизора.

— Влизай. — Майка ѝ прибра кичур от червеникавата си коса, който се бе освободил от кока над тила ѝ. — Тъкмо почиствах фурната.

Дори да забеляза разрешената коса и зачервените очи на Дана, възрастната жена не спомена нищо. Семейство Хил нямаше навика да обсъжда откровено проблемите; дваисетгодишната връзка на баща ѝ със секретарката бе пример за това.

Дана последва майка си през трапезарията до кухнята и остъклената тераса. Към задния двор водеше плъзгаща се остъклена врата. Водната струя от градинската пръскачка се гърчеше във въздуха като змия.

— Трябваше да се обадиш предварително.

Майка ѝ остави гъбата в умивалника и свали гумените ръкавици. Вратата на фурната бе отворена, реотаните бяха в мивката. В стаята миришеше на амоняк и прегорял хляб.

— Мамо, тук трябва да влезе въздух.

Дана отвори плъзгащата се врата. Лек ветрец развя завесите.

— Ако се беше обадила, щях да приготвя нещо. По работа ли си дошла?

Медина се намиреше на отсрещния бряг на езерото Вашингтон, на осем километра от центъра на Сиатъл. Дотам се стигаше по един от двата моста — на шосе 520 или I-90.

— Как е Моли? Как е ангелчето ми?

Майка ѝ се засуети, изглеждаше смутена.

— Моли е добре, мамо. И не съм гладна.

Майка ѝ отвори хладилника.

— Ще приготвя набързо нещо. Искаш ли лимонада? Имам пуйка. А мога да размразя...

— Мамо...

— ... пилешко. Може би имам...

— Мамо, престани!

Жената се стъписа и затвори хладилника. Дана съжали за острия си тон. Едва успя да промълви:

— Не минавам случайно, мамо... Имам лоша новина.

Бе изрекла същите думи преди пет години и изражението на майка ѝ показваше, че те още звучат в съзнанието ѝ.

— Нали не си болна? Да не би Моли да е болна?

— Моли не е болна. Хайде, седни.

Майка ѝ плахо отиде при кръглата кухненска маса, на която имаше ваза с рози. Изтегли един стол и седна на ръба му.

— Случи се нещо с Джеймс, мамо. — Думите заседнаха в гърлото на Дана. Тя заплака. — Вече го няма, мамо! Божичко! Няма го!

Майка ѝ се намръщи. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Сетне на лицето ѝ се изписа мъка, каквато може да изпитва само майка, току-що научила, че е загубила едно от децата си. Тялото ѝ се преви под тежестта на нещастieto.

— Мъртъв е, мамо. Джеймс е мъртъв — изрече Дана и съзна, че до края на живота си ще чува тези думи.

9.

Под сянката на дърветата кухнята бе тържествено сива. Час преди залеза слънцето се беше скрило зад гъстите клони. Дана стоеше до кухненския плот и пълнеше чайника. Загледа се към задния двор. По краката на масата и столовете на терасата се беше появила ръжда. Трябваше да се почисти, възглавничките да се извадят от шкафовете, бялата тента да се разпъне. В дома на семейство Хил на брега на езерото Вашингтон отново щеше да има голямо събиране. Католическо погребално бдениие с много храна и алкохол.

Дана се обади на когото трябваше. Всеки искаше да поговорят, любопитстваше, но тя не знаеше нищо, а и нямаше желание да обяснява. Предлагаха да ѝ помогнат в приготовленията. Тя учтиво отказваше. Обадиха ѝ се няколко репортери. Дана отказа да обсъжда случая с тях. След като приключи с обажданията, изключи телефона. Майка ѝ лежеше в спалнята на горния етаж, вратата в дъното на коридора беше затворена. Когато чу новината, едва не припадна. Ако Дана не я беше подхванала навреме, тя щеше да падне на земята. Дана почти я занесе до спалнята ѝ. После се обади на семейния лекар Джак Портър, който веднага се отзова. Даде на майка ѝ успокоително.

Горещата вода преля от чайника и опари ръката ѝ. Дана спря чешмата, отля малко и по навик се обърна към мястото, където навремето бяха котлоните, но сега имаше само плочки. След смъртта на съпруга си майка ѝ бе променила обзавеждането в кухнята и трите бани в къщата. Печката — огромно чудовище с осем котлона и фурна, в която можеше да се готви за цял полк — сега стоеше самотна в центъра на помещението под аспиратор, от който висяха тенджери и тигани. Дана не проумяваше защо майка ѝ се е захванала с това преобзавеждане, след като живееше сама. Сега започваше да разбира. Вдовицата имаше нужда от нещо, с което да запълни времето си — дреболии, върху които да се съсредоточи. Приготовленията за погребението на Джеймс и разговорите с полицията бяха единственото, което я поддържаше сега.

Постави чайника на котлона. Той се запали с леко изпукване и замириша на газ. Синкаво-жълтеникави пламъчета облизаха дъното на чайника. Чу скърцане на гуми по чакъла на алеята и отиде до прозореца. Синьото беемве спря до нейния експлорър. Гранд слезе и свали Моли, която ядеше шоколадов сладолед. Личицето ѝ бе изцапано, по синята ѝ рокличка имаше петна. Дана погледна часовника си — дъщеря ѝ нямаше да вечеря. Тя поклати глава. Изведнъж това ѝ се стори страшно маловажно.

Дана излезе на двора. Моли грейна, с изцапаните си с шоколад устни приличаше на клоун.

— Мамо.

При вида на дъщеричката си младата жена се просълзи. Клекна и я прегърна. Когато се изправи, Моли попита:

— Защо плачеш, мамо?

Дана избърса сълзите си.

— На мама ѝ е мъчно, слънчице.

— Не бъди тъжна, мамо. — Вдигна недоядения сладолед. — Искаш ли малко? Мога да ти дам.

Дана отхапа малко.

— Нали вече не ти е мъчно?

Майката се усмихна.

— Още ми е мъчно, слънчице.

— Къде е моето момиченце? Къде е моята Моли?

Дана се обърна. Майка ѝ излезе от кухнята по бял пенъоар и пантофи. Косата ѝ се развяваше, освободена от обичайния ѝ кок. Гримът не скриваше подпухналите ѝ и зачервени очи.

— Мамо, защо не лежиш?

Майка ѝ мина покрай нея и протегна ръце.

— Къде било детенцето? Здравей, ангелче.

— Здравей, бабо.

Кати Хил прегърна момиченцето.

— Имам сладолед, бабо.

— Да, ангелче, виждам — прошепна тя със затворени очи.

— Здравей, Кати — каза Грант.

Жената кимна, без да го погледне.

— Здравей, Грант.

— Много съжалявам. Много съжалявам за Джеймс.

— Благодаря. — Тя вдигна Моли. — Хайде, ангелче, да се качим горе да ти прочета някоя приказка.

— Баба е тъжна.

— Да, ангелче, баба е много тъжна.

— Защо?

Щом майка ѝ се прибра в къщата, Дана се приближи до Грант и го прегърна, зарови лицето си в колосаната му бяла риза и заплака на рамото му. Ароматът на одеколона му „Армани“ я обгърна и докато той я галеше по главата, тя най-сетне си позволи да даде воля на чувствата си. След малко се отдръпна и избърса сълзите си. На ризата му бе останало петно от грима ѝ.

— Благодаря, че я доведе — прошепна сподавено.

Той кимна и ѝ подаде кърпичка.

— Щях да я гледам, ако нямах толкова много работа.

Дана се изкашля и издуха носа си.

— Искам да е с мен. Тя е добра терапия за мама.

Грант погледна към прозореца на втория етаж и попита:

— Как го прие тя?

— Както очаквах. Доктор Портър ѝ даде успокоително. Можеш да се качиш да поприказвате.

— Няма да е много уместно. Само ще я разстроя още повече. Все не мога да намеря правилните думи, когато говоря с нея. Знам, че не ме харесва много.

— Искам да останеш, Грант.

Той отново я притисна до себе си и за момент Дана се почувства както навремето в университета, преди жаждата за повече печалба, влияние и клиенти да изкриви мисленето му. Преди ежедневните борби и конкуренция да го направят сприхав, намръщен и сърдит. Адвокатската професия го беше променила, превърна го в циник. За него всеки човек беше мошеник, всяко твърдение — лъжа. Всеки използваше правосъдието, за да се облагодетелства, а не да защитава правата си. Законът бе оръжие, всяка стъпка бе тактически ход срещу противниците с единствената цел — да нанесе някакви поражения. В стремежа си да се издигне Грант ѝ завиждаше, сякаш нейният успех бе изневяра към него. Дана се опитваше да го успокои. Рядко говореше за работата си и вечер се стараше да обсъждат само неговата кариера и случаите, по които той работеше. За известно време това подейства, но

раждането на Моли отново обърна всичко. Тя нямаше достатъчно време да бъде едновременно добра съпруга, готвачка, шофьор, момиче за всичко, адвокат, майка и да подхранва мъжкото му самолюбие. В отговор Грант работеше все повече и повече, все по-често си намираще поводи да остава до късно. Нямаше как да не види приликата с баща си. Тя се питаше дали няма друга жена.

Грант опря брадичката си в рамото ѝ и заговори:

— Не се предавай сега, Дана. Трябва да бъдеш силна заради близките си.

Притисна гърба ѝ, но тя не почувства топлина. Гласът му бе неискрен. Тя долови миризма на лук в дъха му.

— Трябва да бъдеш силна, Дана. Ако някой може да се справи в тази ситуация, това си ти.

— Твърде много ми дойде — прошепна тя и пак заплака. — Мъчно ми е, Грант. Много ми е мъчно.

— Знам. Бих искал да остана, но в понеделник започва делото срещу Нелсън в Чикаго и до края на седмицата няма да имам и минута спокойствие. Всички гадости ми се струпяха наведнъж. Подали са тринайсет предложения за отхвърляне на наши доказателства и изложение на четирийсет и пет страници. Нямам никакво време.

— Бергман не може ли да се яви вместо теб?

Той се отдръпна и я погледна учудено.

— Джеймс е мъртъв. Не можем да го върнем. Трябва да продължаваме напред. Това е моят шанс, Дана. Бергман ми дава „Нелсън Констръкшън“ на сребърен поднос. Когато спечеля делото, ще вкарам още трийсет милиона долара в джоба на акционерите. Това ще е най-големият удар в историята на фирмата. Златна възможност. Трудната работа ще е свършена. „Нелсън Констръкшън“ ще ми стане доживотен клиент, гарантиран годишен приход от шест милиона. Така ще се уредя... ще се уредим до края на живота си. Ще си купим къща на езерото, яхта, каквото си поискаме.

В този момент тя не искаше нищо. Не искаше дори него. Загледа се в мъха, който бе избил през мазилката между камъните на алеята, застрашаващ целостта ѝ, сякаш подкопаваше собствения ѝ брак. Нямаше да е лесно да се премахне мъхът.

10.

От телевизора в малката мотелска стая звучаха възбудени гласове. Двама спортни коментатори седяха зад миниатюрно бюро в студиото и се надвикваха. Звукът от телевизора обаче не можеше да заглуши виковете, които се чуваха от съседната стая през тънката като картон стена.

— Оооце, мили! Дааа, тигре!

Картината на стената над леглото се поклащаше ритмично. Лампионът вибрираше. Виковете на жената бяха твърде силни и страстни, за да изразяват истинско сексуално удоволствие. Лорънс Кинг знаеше, че добре ѝ плащат за тези стонове, но точно в момента не му беше до тях.

— Леле, колко е голям! Колко е огромен! Изпълни ме с този звяр! Той задумка с юмрук по стената.

— Млъквай ма!

Пъшкането и стоновете продължиха. Кинг закрачи по износения кафяв килим, като ту потъркваше наболата четина по брадичката си, ту гризеше нокътя на палеца си, почернял от машинно масло и мръсотия от работа по строежите.

Маршал Коул крачеше в другия край на стаята, пред вратата на банята, като внимаваше да не настъпва празните пликове от сандвичи, кутиите от пица, бирените бутилки и дрехите, разхвърляни по пода. В стаята вонеше на пот и гнило. Въпреки сравнително прохладния въздух той продължаваше да се събува и съблича — първо обувките и чорапите, после фланелката. Сега бе гол до кръста, оръфаните крачоли на дънките му висяха върху хилавите му бедра, коленете му се подаваха през дупките. Бяха заровили другите му дрехи в една разорана нива зад мотела, достатъчно дълбоко, за да не ги надушат кучетата.

— Петнайсет бона. — Коул несъзнателно подръпна козирката на шапката с емблема на „Сиатъл Маринърс“ и я нахлупи над очите си. — Кажи му, че искаме петнайсет бона. Не съм смятал да убивам никого,

Лари. Изобщо не съм искал. — Обърна се към Кинг. — Нали трябваше само да откраднем онова нещо. Ти така каза. Трябваше къщата да е празна. Празна. Твоят човек каза така.

— Млъквай — изкрещя Кинг към стената и гневно удари с юмрук.

— Ти каза, че само ще откраднем онова нещо, Лари. Обикновен обир, мамка му! Не е ставало дума за убийство. Аз не съм убиец, Лари. Не съм. Ще ни убият заради това. Ще ни пречукат и двамата.

— Млък. — Кинг се приближи към Коул. Малкият негодник му лазеше по нервите. — Затваряй си шибания плювалник. Не ми казвай какво да правя. Не смей да ми казваш.

Коул се отдръпна уплашено. Със сто и десетте си килограма Кинг можеше да го смачка. Откакто работеше в строителството, бе свалил петнайсетина килограма и мускулите на гърдите и гърба му изглеждаха по-стегнати отпреди. Коул бе слаб и нисък, с плосък корем и хилави бедра, ребрата му се брояха. Имаше болен стомах и проблеми с червата и прекарваше в тоалетната повече време от чистачка. Не задържаше храната достатъчно дълго, за да напълнее. Имаше плътни устни, зеленикави очи и пясъчноруса коса, дълга до раменете. Приличаше на сърфист. Ако беше жена, можеше да мине за красавица.

— Петнайсет бона — измърмори той. — Достатъчно мангизи, за да се махнем оттук. Може да се покрием в Канада за известно време. От там не екстрадират. Мамка му! Мамка му! — Отпусна се на ръба на леглото, хвърли шапката си на земята и започна да си скубе косите. — Трябваше да го направя, Лари. Той ме видя. Погледна ме право в лицето. Ще ме убият. Ще ме очистят.

— Я се успокой.

Кинг отиде при прозореца и надникна зад завесата. „Емералд ин“ стърчеше сред полето край Тихоокеанската магистрала като цирей от кучешки задник. Беше избрал този мотел, защото от стаите добре се виждаха пътят и паркингът, осветен от белите и зелените светлини на неоновата реклама. От един час на паркинга стояха все същите четири коли. По-късно щяха да пристигнат още — някъде след един и половина през нощта, когато затваряха бара „Каре аса“, разположен на около километър по-нататък по шосето. Тези клиенти нямаше да се задържат до сутринта, повечето оставаха за по-малко от час.

Кинг погледна часовника си и се обърна.

— Ще измъкна петнайсетте бона и ще се махнем оттук. Ще отидем в Канада. Никой няма да разбере какво сме направили.

— Нещо не е наред. — Коул отново се изправи и закрачи напред-назад. — Нещо не е наред, Лари. Имам предчувствие. Казах ти, че чувствам тези неща.

— Ще уредя всичко — изръмжа Кинг. — Всичко ще се нареди.

Някой почука на вратата.

Двамата подскочиха. Кинг погледна партньора си и постави пръст на устните си — напълно излишен жест, защото Коул бе застинал като уплашено животно. Едрият мъжага надникна през шпионката. Нямаше начин посетителят да е спрял колата си на паркинга, да се е качил по стълбите и да е минал по площадката пред стаята, без да го чуе. По дяволите, подът се тресеше всеки път, когато някой минеше. И все пак посетителят им някак се беше промъкнал. Стоеше пред вратата. Дългият му нос бе леко извит на върха. Черните очила — същите, с които беше, когато се срещнаха в бара — му придаваха вид на граблива птица. Кинг се отдръпна от вратата и махна на Коул към вътрешната врата за съседната стая, която също бяха наели.

Коул нахлупи шапката си и взе фланелката, обувките и чорапите си от пода. Грабна 9-милиметровия пистолет от телевизора и бързо се скри в другата стая. В бързината изпусна едната си обувка на пода и ядосано я изрита, преди да се обърне и да затвори вратата.

Кинг пхна 9-милиметровия фалкон в дънките си, закопча ризата си и посегна към дръжката на вратата. После размисли и разкопча ризата. Демонстрация на сила. Нека оня да разбере, че не се шегуват. Откачи веригата, открехна вратата и се отдръпна.

Посетителят влезе мълчаливо и затвори. Носеше кафяво кожено яке, дънки и високи черни обувки. С дясната ръка стискаше зелен найлонов плик. Остави го на килима.

Кинг знаеше, че посетителят е военен — от армията или морската пехота. Дебелакът беше служил четири години и познаваше военните, надушваше ги отдалеч. Може би този тип бе от специалните подразделения — рейнджър или „тюлен“. Каквото и да беше, от самото му присъствие Кинг го побиваха тръпки. Никога не се усмихваше. Изражението му беше каменно. Не сваляше проклетите черни очила и Кинг виждаше само отражението си в тях. Искеше му се

никога да не се бяха заговаряли в бара. Искаше му се просто да бяха обърнали чашите си и да си беше тръгнал. Ала пет хиляди кинта за обикновен грабеж бе примамлива оферта. Кинг се нуждаеше от пари за издръжка на детето си, иначе пак щяха да го тикнат в пандиза. Освен това не можеше да върне времето. Нямаше смисъл да се тюхка за нещо, което не можеше да промени.

Кинг застана при леглото с ръце на кръста и разкопчана риза. Виждаше се ръкохватката на пистолета, опряна в косматия му корем.

— Има проблем.

Посетителят пъхна ръце в джобовете на якето си. Кинг размаха показалец.

— Къщата не беше празна. Ти каза, че ще е празна.

— Беше празна.

— Беше, ама само за двацет минути. Оня се прибра и веднага се набута в стаята.

— Прочетох. — Посетителят имаше предвид статията в „Сиатъл Таймс“. Говореше съвсем спокойно. Шибаното му лице беше като на статуя. — Нещастна случайност.

— Нещастна случайност ли? Дрън, дрън. Не ни каза да убиваме някого.

— Не, не казах.

Кинг зачака оня да измисли нещо по-смислено. По телевизията коментаторът продължаваше да разказва основните положения от бейзболните мачове, играни през деня.

— Не сме се съгласявали да убиваме никого. Ние не сме убийци. Не сме се съгласявали на такова нещо за тези пари — добави Кинг, като засегна темата за заплащането.

— Взехте ли ония неща?

— Може да сме ги взели. А може и да не сме ги взели. Преди това трябва да поговорим за онова, за което ни плати да направим, и онова, за което не ни плати. Не сме се съгласявали да убиваме никого. Къщата трябваше да е празна. Ти така каза.

— Къде са нещата?

Кинг настръхна. Гърлото му бе пресъхнало, но той все пак успя да измънка:

— Абе, ти глух ли си?

Оня продължаваше да го гледа през шибаните очила. Кинг неволно отмести очи към възглавницата върху разбърканото легло.

— Нещата са при нас, но ние... такава... искаме още пари.

Посетителят отиде при леглото, вдигна възглавницата и взе скрития под нея хартиен плик. Отвори го и разгледа съдържанието му.

— Божке! — изстена жената от съседната стая. — По-силно, тигре! По-силно! По-дълбоко, сладък!

— Искаме още пари — настоя Кинг. — Петнайсет бона.

— По-дълбоко, сладък! По-силно! Скъсай ме!

Военният разрови в плика.

— Това ли е всичко?

Кинг се изсмя.

— Абе, ти будалкаш ли ме? Глух ли си? Оня се прибра. Мамка му, имаш късмет, че успяхме да вземем и това. Коул беше в проклетата спалня, когато оня се прибра. Затова — да, това е всичко, всичко. Давай петнайсет бона, или ти се вижда много за поръчково убийство? Трябва да се покрием някъде за известно време.

Посетителят затвори плика, прибра го във вътрешния си джоб и отново пъкна ръце в джобовете на якето си.

— Не съм ви карал да убивате никого — отбеляза. — Не ви беше това задачата.

— Хайде, тигре, сега!

— Ти си изкукал. Задача ли? Това да не ти е армията, бе, малоумнико? Не приемам заповеди от никого. — Кинг размаха пръст, за да наблегне на думите си. — Взехме каквото можахме, почти всичко, което ти поиска. Направихме повече от онова, което трябваше. Много повече. Не се бяхме разбирали да убиваме никого. Не искаме да загазим заради тази глупост.

— Не искаш да отидеш в затвора, така ли?

— Мамка му, не, не искам да се връщам там. Това ми е второ провинение. Ако ме върнат, жив няма да изляза. Не смятам да се връщам зад решетките, още по-малко за убийство. Ще ни очистят.

— Не. Те няма да ви убият — увери го посетителят.

Кинг поклати глава.

— Това пък как го измисли, Айнщайн? Това е най-тежкото престъпление. Ще ни убият. Ще кажат, че сме го убили при

извършване на престъпна дейност, ще ни сложат на електрическия стол и край на представлението.

Куршумът безшумно излетя през коженото яке. Улучи Кинг в челото, преди той да успее да помръдне. Дебелакът падна назад като отсечено дърво, докато жената в съседната стая крещеше:

— Да! О, да! Да! Да!

Мъжът с черните очила извади изпод якето си снабдения със заглушител пистолет „Рюгер“ и се надвеси над трупа на Лари Кинг. Изтърси от плика един часовник, после отвори зеления найлонов плик и разпръсна кървавите дрехи на Маршал Коул из стаята. Приблужи се до вратата към съседната стая, натисна дръжката и се отдръпна, ритна я с пета малко над бравата. Паянтовата врата се отвори сред дъжд от трески, дръжката отхвърча и се удари в стената отсреща. От стаята прозвучаха два изстрела и мъжът с черните очила се прикри зад ъгъла, изчака, после се опря с две ръце на касата и бързо огледа помещението.

Коул седеше върху перваза на прозореца в банята, краката му висяха от другата страна. Преди убиецът да се прицели, нещастникът хвърли обувките и дрехите си навън, стреля още веднъж напосоки и скочи.

Мъжът с черните очила изтича при прозореца. Намираше се най-малко на пет метра над земята. Коул се претърколи върху покрива на една кола и падна на асфалта. Погледна нагоре, стреля още веднъж и накуцвайки, побягна към шосето. След секунди се изгуби в мрака.

Убиецът се обърна, бързо прекоси стаята, отвори вратата и излезе. Мъжът, който се беше възползвал от услугите на проститутката в съседната стая, стоеше на площадката бос, само по панталони и се опитваше да закопчае ципа си, катарамата на колана му висеше под големия му, гладък корем.

Убиецът се прицели в главата му. Другият застина, стиснал ципа, гледаше уплашено като заек. Пребледня, лицето му придоби жълтеникав цвят под бледата светлина. Убиецът се усмихна, постави пръст на устните си и бавно поклати глава. Обърна се и спокойно тръгна стълбището.

11.

Осемте стъпала трепереха под всяка негова стъпка, перилата тракаха в ръката му. Мотелът бе класическа постройка от седемдесетте, когато строителството процъфтяваше и с пръчка да се завъртиш, все щеше да удариш някой майстор на дограми. Построен набързо с евтини материали и без мисъл за дизайн или архитектурна хармония, той бе двуетажна кутийка с плосък покрив, покрит с катран и чакъл, и стени, покрити с графити. Алуминиевата дограма на прозорците бе ръждясала и очукана, боята се белеше. Когато се качи на площадката, Логан провери сглобката на парапета със стената. Големият черен болт се беше измъкнал и в мазилката зееше дупка. Може би от дъждовната вода. Може би от ръждата. Във всеки случай парапетът нямаше да издържи тежестта на човек, ако се облегне на него.

Стаите бяха разположени от едната страна на площадките на двата етажа, свързани със стълбите в единия край. Не беше трудно да намери осма стая — тя бе единствената, чиято врата беше отворена и пред нея стоеше въоръжен полицаи. Логан кимна на униформения, показва му значката си и записа в дневника на посетителите. Вътре Карол Нукители бе коленичила до трупа — мъж, проснат по очи върху килим с цвят на течен шоколад. Евтината ламперия и предпочитанието към тъмносиво и оранжево потвърдиха първоначалното подозрение на Логан, че сградата е строена през седемдесетте.

— Ако продължиш да ме преследваш така, Нук, хората ще си помислят, че сме гаджета.

Тя вдигна поглед от трупа.

— Тук съм от близо час, Логан. Струва ми се, че ти си този, който ме преследва.

Той погледна трупа и отбеляза.

— Прилича ми на 22-калибров.

— Деветмилиметров фалкон — поясни тя, имайки предвид пистолета, който се подаваше от панталона на убития.

Логан посочи челото му.

— Говоря за дупката в главата. Прилича на 22-ри калибър.

— Имаш набито око. И моето предположение е такова.

Детективът се обърна и огледа входа на стаята, после премери с крачки разстоянието до трупа.

— Точен изстрел — отбеляза. — От какво разстояние е стреляно според теб?

Нукители погледна към вратата.

— От три-четири метра.

— Добър изстрел.

Тя сви рамене, не изглеждаше впечатлена.

— Нищо особено.

— Да, но ако имаш време да се прицелиш.

Жената остави заниманието си в момента, седна удобно и се усмихна.

— Добре, разказвай.

Логан посочи ръкохватката на пистолета.

— Това ми подсказва, че жертвата не е разбрала какво става. Щом е застрелян в челото, очевидно е стоял с лице към убиеца, но явно не е имал възможност да извади оръжието си.

— Може би убиецът го е изненадал.

Логан кимна.

— О, убеден съм в това. — Обърна се към вратата. — Но не е станало, както си мислиш. Няма следи от взлом. Убиецът не е нахълтал неочаквано. Имаме ли информация за жертвата?

— Нали знаеш, че предпочитам да нямам. Впрочем какво правиш тук, следиш ли ме?

— Мърфи ми се обади. Каза, че е за мен.

Тя посочи съседната стая и завъртя очи.

— Там е.

Логан кимна.

— Може би просто му доставя удоволствие да ме изкара от леглото. — Забеляза пачка банкноти на пода до трупа. — Негови ли са? — попита, имайки предвид жертвата.

Нукители кимна:

— Бяха в десния джоб на панталона му. Повече от хиляда и петстотин долара.

— Значи не е било грабеж. Чии са тези дрехи?

Нукители погледна дрехите, разхвърлени из стаята.

— Не знам, но се съмнявам, че убиецът се е преоблякъл, след като го е гръмнал.

Логан се усмихна.

— Трябваше да станеш детектив.

— Не и при тия пари, които родителите ми са платили за образованието ми.

Логан извади кърпичка и с нея вдигна кървавата бяла риза. По нея имаше пръст. Той я остави и отиде при вътрешната врата между осма и седма стая.

— И така, следиш ли ме, а, Логан? — настоя Нукители.

Той се обърна и се усмихна.

— Ако те следя, не ме бива много.

Тя също се усмихна.

— Никога не се знае.

Отново се залови с трупа.

За разлика от входа на осма стая вратата към съседната бе разбита и евтино дърво бе станало на трески. Това вече беше влизане с взлом. Патрик Мърфи, партньорката му Дебра Халък и двама униформени стояха в помещението. Мърфи и Халък бяха от Южния участък. Мърфи бе типичен ирландец — с бледа кожа, червени бузи, лунички — и се гордееше с това. Тънките синкави вени, с които бе нашарен топчестият му нос, издаваха пристрастеността му към уискито. Сресваше оредялата си коса на път в напразен опит да прикрие плешивината си, а натрупаните с годините сланини висяха над колана на панталона му.

— Видя ли какво ни е донесла тази нощ.

— Надявам се да има основателна причина да ме измъкнете от леглото, Мърф. — Логан му подаде ръка и кимна на Халък. — Здравей, Деб.

Ирландецът вяло пое ръката му.

— По дяволите, реших да ти създам по-интересно занимание от това да сваляш котки от дърветата и да си играеш с онази работа.

— Спасяването на котки от дърветата е задължение на пожарникарите, а с онази си работа си играят ирландците, не шотландците. — Логан погледна Халък. — Извинявай, Деб.

Тя вдигна вежди; беше хубавичка, но нищо особено.

— И така, какво, по дяволите, правя тук, Мърф?

— Нали ти разследваш онова убийство в Грийн Лейк? Убийството на Джеймс Хил?

Логан кимна.

— Да.

— Ела насам. — Мърфи се върна в стаята с трупа, приближи се до леглото, където вече бяха подредени няколко веществени доказателства в пликчета. — Намерихме това до трупа. — Подаде на Логан пликче, в което имаше часовник. — Прочети надписа отзад.

Логан завъртя часовника през найлона. Вдигна го към голата крушка на тавана. Надписът гласеше: „На г-н Джеймс Младши. 6-22-90. Поздравления. Татко.“

— Доколкото разбрах, смятате, че е било грабеж — отбеляза Мърфи.

— Да, грабеж.

— Проверих — намеси се Халък. — Вашият Джеймс Хил е бил „младши“.

Логан огледа часовника, после го остави на леглото.

— Кой е убитият?

— Лорънс Кинг. Професионален негодник. Прекарал е по-голямата част от живота си зад решетките. Най-често е лежал за грабежи. Преди седем години е имал бензиностанция, след това е лежал шест години в „Уола Уола“ и бил пуснат под гаранция. От около година е на свобода. Типичен неудачник. Според надзорника му работел в строителството и се пазел да не се оцапа. Явно накрая не е издържал.

Логан погледна краката на Лорънс Кинг. Носеше маратонки, отпечатък от каквито бяха намерили в двора на Джеймс Хил.

— Ясно, но не е убивал.

— До вчера — уточни Халък и поклати глава.

— Да не би кръвта по дрехите да е от Джеймс Хил? — попита детективът.

— Така предполагам — намеси се Мърфи. — Само не мога да разбера защо са целите в пръст.

— Изпрати някого навън да потърси дупка в земята.

— Дупка в земята ли? Мислиш, че се е опитал да ги зарови? Кой тогава ги е изкопал?

— Онзи, който го е гръмнал. Искал е да намерим това — обясни Логан и посочи часовника.

— Мислиш, че е постановка?

— Просто предчувствие.

Халък изпрати един от униформените навън да търси дупка.

— Случайно да има свидетели? — поинтересува се Логан.

— Управителят засега се прави на ни чул, ни видял, но ще го оправим. Да видиш как ще се разприказва, след като му обясня, че ще оставим патрулна кола пред мотела му за вечни времена и може да се сбогува с клиентелата си.

— Всички други, които са били в мотела, са се омели — добави Халък. — Според управителя Кинг и още някой дошли към полунощ и наели осма стая. Днес Кинг поискал да наеме и седма.

— Казал ли е защо?

Халък поклати глава.

— В този мотел е доста натоварено, Логан. Проститутките се навъртат около близките барове. Управителят предположил, че Кинг и приятелят му чакат гостенки и не искат да ги „оправят“ в една стая. Цитирам неговите думи.

— Подозираме, че Кинг и приятелят му са се скарали — намеси се Мърфи. — Може би за парите, които са откраднали от апартамента на Хил, и другият го е застрелял. Бум. — Мърфи имитира стрелба с пистолет с пръстите си.

— И после е оставил парите? — не се съгласи Логан.

— Мамка му, да. Ако онзи се е уплашил заради убийството. Оставил е парите и часовника, за да си помислим, че Кинг е убил Джеймс Хил.

Логан се замисли над това предположение. Не познаваше много престъпници, които биха оставили пачка банкноти. Погледна зад Халък и забеляза тъмно петно на стената над някаква картина. Приблужи се и бръкна с пръст в дупката от куршум, замаскирана от шарките на тапетите. Малко по-встрани намери още една. Куршумът бе отчупил парченце от рамката на картината, преди да се забие в стената.

— Деветмилиметрови куршуми. — Прокара длан по стената. — Кинг е застрелян с 22-ри калибър и не е успял да извади фалкона от панталоните си.

Колегите му се приближиха да огледат дупките.

— Убиецът на Кинг е стоял до външната врата и дори слепец не би пропуснал от това разстояние, нали така, Нук?

Карол Нукители вдигна поглед от трупа и потвърди:

— Дори слепец.

Логан се обърна и прецени траекторията, при която куршумите са могли да се забият в стената.

— Ако съдя по ъгъла, куршумите са били изстреляни от съседната стая, което обяснява защо е разбита вратата. Някой е нахлул в стаята, но там вече е имало човек.

— Добре, какво е твоето предположение? — попита Мърфи.

— Според мен в стаята е имало трети човек и той или е много лош стрелец, или е стрелял напосоки.

Логан се върна в съседната стая, Халък и Мърфи го последваха. Той се обърна и застана с лице към разбитата врата, отново я огледа от всички ъгли. Направи няколко крачки назад и се блъсна във вратата на банята. Завъртя се и забеляза отворения прозорец. Влезе, наведе се през ваната и погледна навън. След малко се върна в стаята, където лежеше Лорънс Кинг. Нукители вече сваляше ръкавиците си. Двама мъже напъхаха трупа в жълт найлонов чувал, затвориха го и го качиха на оставената наблизо носилка.

— Утре имам среща със сестрата на Хил в дома му... — Логан погледна часовника си. — Всъщност тази сутрин. Ще я помоля да направи списък на нещата, които са откраднати и могат да се появят в местните заложни къщи.

— По дяволите. Ние ти разкрихме убиеца, Логан. Дори ти го поднасяме на тепсия — измърмори Мърфи.

Детективът се втренчи трупа на Лорънс Кинг и шумно си пое въздух. Не беше съгласен с колегата си.

12.

Дана стоеше пред входната врата на брат си, броеше дъските и се чудеше защо ги е боядисал в червено. Четири напречни и шест надлъжни дъски. Общо двайсет и четири. Проста сметка. Преброи ги една по една. Двайсет и четири. По колкото и начини да го смяташе, резултатът беше все същият.

Отдръпна се назад и разгледа останалата част от фасадата на дома на брат си. Заръмя, но тя не си направи труда да вдигне качулката на якето си. Бе огледала къщата отвън, когато Джеймс поиска да чуе мнението ѝ, преди да я купи, но не си спомняше да се е заглеждала толкова внимателно и беше сигурна, че вратата не е била червена. След това той все я канеше да се отбие след работа или поне за минута-две през уикенда, когато водеше Моли в зоологическата градина, но тя така и не дойде. Винаги бързаше да вземе дъщеричката си от детската градина, да прибере нещо от химическото чистене, да сготви на Грант или да довърши някоя задача, която Марвин Крокет ѝ измисляше в последния момент. Брат ѝ не ѝ се сърдеше. Никога не я караше да се чувства виновна.

— Може би следващата седмица — казваше всеки път.

Следващата седмица обаче тя пак си намираще извинения. Сега отлаганият момент никога нямаше да дойде. Чувстваше, че пак потъва в тъмните дебри на отчаянието и мъката; с все сила заби токовете си в земята, сякаш да се противопостави на това течение. Не беше време да се самосъжалява. Трябваше да бъде силна заради Джеймс. Налагаше се да се съсредоточи. Дана погледна часовника си и огледа улицата под високите дървета. Вишните бяха разцъфнали. Тротоарът беше поръсен с розови цветчета като църковен под на сватба. Заваля по-силно и тя се скри под малката веранда, облегна се на ламперията, почувства се физически и психически изтощена. Бе дошла в Грийн Лейк направо от погребалното бюро, където избираше ковчег за брат си, също както навремето за баща си. Тогава Джеймс имаше дело извън града, а майка ѝ нямаше да издържи това мъчение както тогава, така и сега.

Чувството абсурдно напомняше избирането на нова кола, но без сладкото очакване на момента, когато ще я подкараш към дома. Дана избра обикновен тъмнозелен ковчег. Това би искал Джеймс — нещо скромно, простичко.

Тя пак погледна часовника си, после улицата. От детектива нямаше и следа. Затвори очи и се замисли за деня, когато Джеймс ѝ съобщи, че се отказва от адвокатската практика, спомни си леката завист, която бе изпитала. Съобщи ѝ го след погребението на баща им, след като прибраха в найлонови пликосе остатъците от почерпката, след като сгънаха масичките и столчетата в градината, след като всички гости си тръгнаха. Двата седяха на кафявите дивани на остъклената тераса. Джеймс гледаше синкавите и жълтеникавите пламъци в тухлената камина под картината, изобразяваща тримачтова шхуна, носеща се върху разпенени вълни. След като помълчаха, той ѝ съобщи новината:

— От известно време не съм удовлетворен от живота, Дана. Просто бездействах. — Отпи глътка бира от червена пластмасова чашка и погледна шхуната. — Докато татко беше жив, нямаше да предприема нищо; твърде много се тревожех какво ще каже или ще си помисли. Адвокатската практика бе единственото в живота ми, от което той се е интересувал. — Отпи още една глътка, сякаш събираше кураж. — Смятам да се откажа, Дана.

— Вземи си почивка за два месеца, Джеймс — посъветва го тя. — Не му е сега времето да вземаш жизненоважни решения. Доста преживя през последните четири дни. Не разсъждаваш трезво.

Той поклати глава и остави чашата на масичката между тях.

— Това не е импулсивно решение, Дана. — Приведе се напред и разпалено заговори: — Отдавна си го мисля. Сега нямам личен живот. Стоя в кантората по шейсет часа на седмица, а когато не съм там, пак мисля за работа: уреждам подробности по делата, обмислям стратегии, живея в постоянен страх, че на следващия ден ще се случи нещо, което ще провали уикенда ми. Погледни ме. — Подръпна косата си. — На трийсет и три години съм и вече оплешивявам. Косата, която ми остава, започва да побелява. Още съм ерген. Нямам постоянна приятелка и вече съм се отказал да имам деца. Бъдещето ми изобщо не изглежда обещаващо. Половината от съдружниците във фирмата са разведени. Печелят по четиристотин хиляди годишно, но ипотеките и

вноските за издръжка им изядат всичко. — Взе чашата и се облегна назад. — И аз жертвам живота си за това. — Поклати глава. — Не, не искам да издъхна на бюрото си като татко.

Тя се замисли дали да му каже, че баща им не е умрял от претоварване с работа, а докато е бил с любовницата си, но съзнаваше, че това би било твърде жестоко към него. Баща им беше мъртъв, причината нямаше значение. Момчетата поставят бащите си на пиедестал и ги величават като герои. Момичетата имат нещастieto да пораснат и сърцата им да бъдат разбити от други мъже. Те знаят недостатъците им. Знаят слабостите им. Знаят, че не са герои, че често са много далеч от това.

— Не гледай татко, той беше работохолик — каза тя, като още не приемаше сериозно думите му.

Все още си мислеше, че решението му е породено от неочакваната кончина на баща им, внезапно напомняне, че самите те също са смъртни, че времето е най-ценното нещо на света. Разсъждаваше така за него. Разсъждаваше така за себе си.

Джеймс се отпусна назад.

— Чувствам се така от първата седмица в университета.

Дана вдигна вежди.

— Сериозно?

Той кимна.

— Стоях в коридора пред лекционната зала по къси панталони и сандали и гледах хора с костюми, които отиваха на интервюта за летните стажове. — И двамата се засмяха. — Тъкмо ни бяха приели. Изглеждаше ми смешно, но в крайна сметка и аз попаднах в тази мелница.

— Не можем да изостанем от другите.

— Два дни след последния си изпит седях зад бюрото си в кантората на „Дилън и Блок“. Работех в противотръстовия отдел, през три врати от кабинета на татко. — Джеймс отново се засмя. — Дори не бях изкарал курс по противотръстово законодателство. Нямах представа за какво става дума. Татко идваше, даваше ми някое дело и започваше да говори за различни неща, а аз седях и се преструвах на загрижен, кимах и подхвърлях по някое: „Мръсници“ или „По дяволите“.

Двамата се засмяха. Той отпи глътка бира.

— Ти поне прояви достатъчно разум да започнеш работа на друго място.

— Бях непокорна дъщеря.

— Е, аз също съм непокорен. По-добре късно, отколкото никога. Решил съм да се измъкна, докато още мога.

— Какво ще правиш, Джеймс?

Самата тя си задаваше същия въпрос и се надяваше, че брат ѝ ще отговори и за двамата.

— Онова, което винаги съм искал да правя, но не съм имал куража да се захвана. Ще преподавам.

Тя понечи да се засмее, но осъзна, че той говори сериозно.

Джеймс стисна пластмасовата чаша между дланите си.

— В Сиатълския университет имат свободно място за преподавател по съдебни разследвания и процесуално право.

— Явно говориш сериозно. Всичко си проучил.

— Миналата седмица изпратих документите си. Ако всичко върви добре, наесен ще сменя костюма и скъпите обувки с яке и маратонки.

Тя се загледа в масичката, имаше усещането, че е загубила нещо, но то не беше свързано със смъртта на баща им. Както винаги Джеймс го почувства.

— Ела с мен.

Тя се усмихна.

— Говоря сериозно. Хайде да почетем татко, като започнем нормален живот.

Тя отпи глътка вино.

— Лесно ти е на тебе. Ами какво ще каже Грант?

— Какво значение има? Не става дума за Грант. Става дума за теб.

— Той ми е съпруг, Джеймс.

— Не ми напомняй. — Щом го каза, той вдигна виновно ръце. — Извинявай. Нямам право да говоря така.

Тя поклати глава. Знаеше, че най-близките ѝ хора не обичат Грант, но никога не споменаваха за това. Каква полза можеше да има? Грант ѝ беше съпруг. Дана изрече:

— Ипотеката ни е по-голяма, отколкото можем да си позволим при тези заплати. Имаме сто хиляди долара дълг от студентски

кредити, а вноските за изплащане на колите ни са по-големи, отколкото повечето хора плащат за къща.

— Продайте ги. — Джеймс се наведе напред, опря лакти в коленете си, говореше възбудено, очите му блестяха. — Продайте къщата и колите. С парите от къщата ще си върнете заемите.

Дана се изсмя високо.

— С парите от къщата можем да си позволим една вечеря и хубава бутилка вино.

— Така ще си свободна, Дана.

Тя поклати глава.

— Искаме деца.

Той се облегна назад. Тонът му се промени:

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Женени сме от пет години, а времето лети.

— По-добре ли се разбирате вече?

— Опитваме се. Само малко сме изнервени от напрежението в работата и... живота. И двамата сме отдадени на професията, но това ще се промени, когато имаме деца. Те ще ни дадат нов фокус. Нова перспектива.

След като брат ѝ напусна „Дилън и Блок“, животът му коренно се промени. Продаде къщата си в Капитол Хил и мерцедеса, дари костюмите и повечето си вратовръзки и официални ризи на бедните. Напусна Вашингтонския спортен клуб, престана да се храни в скъпи ресторанти и рядко изхарчваше по сто и петдесет долара за някоя игра на голф в частните клубове. Обичаше да се шегува, че за да пести пари, се наложило да напусне високоплатената работа като адвокат.

— Извинете, че закъснях.

Дана отвори очи. Детектив Майкъл Логан стоеше в основата на стълбите, от чадъра му капеше вода.

— Мога да ви излъжа, че съм попаднал в задръстване, но истината е, че се успах. Извикаха ме през нощта за убийство в Рейниър Вали и не можах да се наспя. Оказа се, че има връзка с убийството на брат ви.

Тя настръхна.

— С брат ми ли?

Той погледна небето и предложи:

— Дали да не влезем на сухо?

Огледа се. Жълтата найлонова лента, оставена от полицията, още бе между вратата и касата.

— Чаках ви, затова не съм влязла. Както помолихте — обясни тя.

Детективът бе поискал да огледа къщата за нещо, което не си е на мястото, нещо необичайно.

— Имате ли ключ?

— Не — смутено призна тя.

Логан се усмихна.

— У съседката има. След малко се връщам.

Изтича по моравата до съседната къща и позвъни. След малко се върна с ключа. Отключи, махна жълтата лента и отвори вратата, но Дана спря на прага.

— Можем да го отложим — предложи Логан. — След убийството през тази нощ вече не е толкова спешно.

Дана огледа антрето, спомни си първия път, когато стъпи на ръба на кулата за скокове в Медисън Парк. Не куражът я накара да скочи, а страхът, че другите ще видят, че се бои.

— Благодаря, детективе. Много сте съобразителен, но няма смисъл да чакаме. Това трябва да се свърши и аз съм тази, която трябва да го направи.

— Нямах предвид апартамента. Мисълта ми е за вас.

Тези думи я изненадаха. Тя го погледна. Зелените му очи бяха зачервени от недоспиване и умора.

— Няма ли някой, който може да ви помогне в това? Може би някой близък?

Тя поклати глава. Обърна се към входа, поколеба се за момент и прекрачи прага.

Коженото куфарче на Джеймс бе в антрето, до скромна масичка. Отгоре имаше купчина тънки папки, вероятно студентски контролни, няколко бяха паднали. Тя мина по коридорчето покрай вратата на спалнята и тясната баня и изпита същото чувство, както при посещението в онази къща близо до театър „Форд“, където Ейбрахам Линкълн бил занесен, след като го ранили. Всичко приличаше на театрални декори и реквизити, изоставени на сцената след последното действие, сякаш времето бе спряло, ужасен момент, запечатан за вечни времена.

В края на коридора видя тъмно петно върху дъските, обърна се и закри устата си с ръка. Вече не беше сигурна, че ще се справи.

Майкъл Логан застана до нея.

— Добре ли сте?

Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да се овладее, после отново се съсредоточи върху подробностите и онова в нея, което винаги я беше мотивирало в адвокатската професия — нуждата да знае.

— Казахте, че убийството в Рейниър Вали може би е свързано с брат ми?

Детективът извади от джоба си найлоново пликче и ѝ го подаде.

— Детективите, които първи са огледали местопрестъплението, мислят, че това е часовникът на брат ви.

Дана прочете гравирания надпис. Едва сдържа сълзите си.

— Татко ни подари часовници по случай дипломирането. — Показа своя на детектива. — Арестували ли са човека, у когото са го намерили?

Логан поклати глава.

— Мъртъв е. Намерили са го застрелян.

— Кой е той? Защо е убил брат ми?

— Казва се Лорънс Кинг. Бил е закоравял престъпник, крадец, който все по-често е прибягвал към насилие. Преди три месеца е бил пуснат под гаранция.

Тя затвори очи и поклати глава. Освободен престъпник. Боже мили!

— Казахте, че брат ми е бил убит при грабеж, но ми е трудно да го приема. Той нямаше нищо ценно.

Логан кимна, сякаш е мислил вече по този въпрос:

— Сигурно ще се изненадате, но има хора, които са готови да убият и за пет долара. Още събираме информация, но Кинг е бил закоравял престъпник. Положението му щеше да бъде сериозно, ако го бяхме хванали. Кинг се е движел с по-млад мъж на име Маршал Коул, също изпечен крадец. Имаме основания да смятаме, че са били отседнали в същия хотел, където намериха Кинг, и че и двамата са замесени в убийството на брат ви.

— Защо смятате така?

— В мотела намерихме изцапани с кръв дрехи и часовника на брат ви. Дрехите са твърде малък номер, за да са на Кинг. Ако съдим

по описанията, вероятно са били на Коул.

— Мислите ли, че Коул е убил Кинг?

— Още не знаем. Издирваме го. Подозираме, че Кинг е бил убит при спор, но засега само събираме сведения. Мотелът, където намерихме трупа, се използва като база от местните проститутки. Може да е било случайно спречкване. Госпожо Хил, знаете ли дали брат ви е държал големи суми пари вкъщи?

— Брат ми? Не, доколкото ми е известно. Защо питате?

— Освен часовника на брат ви намерихме у Кинг над хиляда и петстотин долара в брой.

Дана поклати глава.

— Не, съмнявам се, че е държал толкова много пари, детективе.

— Ами някакви ценности, които Кинг може да е продал срещу толкова пари?

Тя посочи наоколо.

— Огледайте се. Брат ми разпродаде всичките си ценности, когато се отказа от адвокатската кариера. Никога не е имал бижута или нещо подобно. Часовникът и абсолвентският му пръстен бяха единствените му ценности.

Обиколиха стаите, Логан направи списък на вещите на брат й. Крадците бяха оставили телевизора и стереоуредбата, които изглеждаха като реликви по съвременните стандарти. Не бяха взели и лаптопа му. Колекцията му от компактдискове също беше непокътната, а Дана намери чековата му книжка в едно чекмедже. Това също се стори странно на Логан.

След около час отново излязоха в антрето. Той затвори бележника си.

— Добре, ще ви оставя сама да съберете личните вещи на брат си. Имате визитната ми картичка. Ако се сетите за нещо или забележите нещо необичайно, обадете ми се. Ще ви държа в течение, ако научим нещо ново.

Дана му благодари и той излезе, оставяйки я сама — чужденка в дома на собствения си брат.

* * *

Започна от най-вътрешната част на къщата; движеше се към изхода, сякаш беше спасителна врата. Африканските маски я гледаха с празни очи, сякаш я упрекваха защо не е намерила време да дойде, докато брат ѝ е бил още жив. Не знаеше какво да прави с тях, с гоблените и статуетките. Брат ѝ ги беше купил след шестседмичното сафари, от което се върна отслабнал, почернял, вегетарианец и в много по-добро състояние на духа. Косата му бе пораснала. Беше сменил контактните лещи с очила и имаше рядка брада. Макар да знаеше, че маските са били важни за Джеймс, Дана не ги искаше на своята стена, постоянно да ѝ напомнят за трагедията. Освен това да убеждава Грант да задържат африканските предмети у дома бе загубена битка. Разбиранията на съпруга ѝ за изкуство се изчерпваха със снимки от спортни събития. Тя разлисти телефонния указател и след кратък разговор със Сиатълския музей по изкуство настроението ѝ се подобри. Оттам проявиха интерес към предметите. Останалите вещи от кухнята и дневната освен мебелите се побраха в един кашон. Брат ѝ бе водил аскетичен начин на живот, имаше една тенджера, един тиган, пет-шест прибора, три чинии, чаша за кафе, няколко чаши за вода. Шкафовете и хладилникът бяха почти празни. Дана предположи, че Джеймс се е хранел най-често в университета.

В спалнята му положението беше друго. Вградените полици покрай едната стена бяха затрупани с книги и снимки, купчини от тях бяха разхвърлени по дъските и малкия килим. Имаше цял рафт, посветен на исторически биографии на известни личности от Гражданската война. На друга полица бяха подредени романи от американски класици: Хемингуей, Фицджералд, Фокнър, Марк Твен. Дана взе една рамка с няколко отделения. Всяко от тях съдържаше снимка на брат ѝ с Моли. Джеймс често вземаше дъщеричката ѝ в събота сутрин, ако Дана имаше работа. Водеше я сред природата, като я носеше в раница, посещаваха музеи, зоологическата градина, аквариума. Водеше я на плаж и на планина. Явно я бе водил и на цирк или карнавал, защото имаше снимка на Моли с боядисано лице.

Дана притисна снимката до гърдите си и бавно затвори очи. Когато ги отвори, на вратата стоеше набит русокос мъж.

— Божичко! — възкликна тя и изпусна снимките. Натрапникът вдигна ръце.

— Извинявайте, не очаквах да има някой.

Беше елегантно облечен с хубав тъмносин костюм, бяла риза и вратовръзка.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Дана, като си помисли, че човекът е колега на Джеймс.

Лицето му бе ъгловато, с изсечени черти. Очите му обаче й направиха най-голямо впечатление. Бяха черни като въглени.

— Аз съм детектив Даниел Холмс, госпожо...

— Хил. Дана Хил. С детектив Логан ли работите?

— Майк разследва убийството на брат ви. Аз се занимавам повече с грабежа. Интересуват ме предмети, които са откраднати и могат да ни насочат към убийците.

— Детектив Логан ми каза, че снощи са намерили един от убийците. Мъртъв.

— Така ли? Още не съм се чувал с Майк тази сутрин. Кажете, вие ли сте съпругата на жертвата?

— Съпруга ли? О, не — малко объркано отговори тя. — Бяхме брат и сестра.

— Разбирам. Приемете съболезнованията ми.

Дана кимна.

— Искам да съставя списък на неща, които може би са били откраднати, тъй че да ги търсим в местните зложни къщи.

— Тази сутрин вече се разбрах с детектив Логан за това. Не съм убедена, че мога да ви помогна, детективе. Никога не съм посещавала брат си, докато живееше тук. Нямам представа какво е притежавал и какво не.

— Намерихте ли нещо интересно?

— Какво интересно?

Детективът посочи двата кашона в коридора.

— Виждам, че събирате вещите на брат си. Намерихте ли нещо ценно? Нещо, което крадците биха взели? Понякога нещата, които оставят след себе си, ни дават много важна информация. Например, ако крадат само електроника — телевизори, уредби, но оставят бижута и произведения на изкуството, можем да набележим зложните къщи, към които има вероятност да се насочат.

— Телевизорът и уредбата едва ли са ги привлекли — изтъкна Дана. — Не са ги пипнали. Не са взели и лаптопа му.

Детективът кимна.

— Може би са търсили предмети, които са по-лесни за носене. Брат ви имаше ли бижута или произведения на изкуството, нещо подобно? — Посочи гоблените. — Може би статуетки.

Дана поклати глава.

— Не се сещам за нищо такова.

— Ясно. — Детективът се почеса. — Е... — Замълча неловко. — Не искам да ви притеснявам повече. Още веднъж приеете моите съболезнования.

Кимна и излезе. Дана го последва до главния вход и затвори вратата. Тръгна към спалнята, но се спря, върна се и заключи. Когато отново влезе в спалнята, вдигна рамката със снимките, коленичи и внимателно събра стъклата от килима, опипа го внимателно за по-дребните парченца. Видя някакъв отблясък под леглото, светлина с цветовете на дъгата като от стъклена призма. Легна на пода, протегна ръка, като внимаваше да не се пореже. Напипа някакъв предмет и го измъкна.

— Я виж — измърмори на себе си и го заглежда.

13.

Дана седеше на предната скамейка в катедралата „Сейнт Марк“ и стискаше ръката на майка си. Моли бе от другата ѝ страна, между нея и Грант. Шестима бивши колеги на Джеймс от фирмата и Сиатълския университет внесоха ковчега му — затворен, както беше и на поклонението предишния ден. В тъмния храм миришеше на тамян, само откъслечни хлипания и покашляния нарушаваха тържествената тишина. Навън небето бе тъмносиво и през витражите проникваше малко светлина. Свещите на олтара потрепваха от недоловимо течение. Отзад, облечен в зелено и бяло, свещеникът — полски емигрант с трудно за произнасяне име и силен акцент, от който думите му още по-трудно се разбираха — мърмореше под носа си. Дана премисляше всичко, което се беше случило през изминалите дни.

Уикендът бе минал мъчително бавно, макар че тя постоянно бе в движение. Минутите минаваха неусетно, прерастваха в часове, часовете — в дни. Почти не спеше и не се хранеше, мислеше много за миналото и се стараше да не мисли за бъдещето. Настоящото бе достатъчно тежко. Толкова се беше вгълбила в задачите, че съвсем забрави за биопсията. В един момент по навик провери съобщенията си в службата и узна, че доктор Нийл я е търсила в петък следобед. Името на лекарката я накара да настръхне. Нийл обаче ѝ се обаждаше само да съобщи, че в лабораторията са се забавили и резултатите няма да излязат преди понеделник.

Свещеникът подкани всички да седнат. Погледна я. По-рано, когато обсъждаха подробностите около погребението, той я помоли да му каже няколко неща за брат си, за да може да говори за него на церемонията. Тя започна да съставя списък, но после размисли. Не искаше последните думи за брат ѝ да бъдат изречени от чужд човек, който дори не го е познавал.

Каза на свещеника, че сама ще произнесе надгробното слово и когато той изказа опасенията си, че може би ще ѝ бъде твърде тежко, тя заяви:

— Ще се справя. Заради брат си.

Сега пусна ръката на майка си и се изправи, качи се на издигнатия подиум, нагласи микрофона и погледна морето от черни костюми и мрачни лица. Сред еднообразното сиво забеляза цветно петно от млади хора с по-светли якета, панталони и рокли, с лица, все още незагрозени от бръчки, и коси, все още неизпъстрени с бели косми. Предположи, че са студенти на Джеймс.

Постави на катедрата листата с предварително напечатан текст и прочисти гърлото си. Дълго бе умувала какво да говори — как в петнайсет минути да обобщи трийсет и трите години от живота на един човек. Клишетата нямаше да ѝ помогнат. Не можеше да каже, че това е триумф на живота — повече би подхождало на погребение на старец. Не можеше да каже, че Джеймс се е освободил от неизлечимо страдание, жестока болест или е станал жертва на жесток, трагичен инцидент. Брат ѝ бе убит, хладнокръвно пребит до смърт. Някой бе отнел живота му, сложил край на съществуването му, беше го смачкал като мравка. Мисълта, че брат ѝ съвсем наскоро бе започнал нов живот, засилваше болката ѝ. Никога нямаше да го приеме. Полицията упорито твърдеше, че Джеймс е бил убит при опит за обир. Казваха, че Лорънс Кинг и съучастникът му, двама закоравели престъпници, нахълтали в дома на брат ѝ, за да го оберат, и го убили, след като ги заварил на местопрестъплението. Твърдяха, че такива неща се случвали много често. Отнасяло се за какво ли не — за пари, наркотици, дреболии като заето място за паркиране, за нищожни суми колкото за един хамбургер. Просто не се случвало често при средната и висшата класа в предградията, населени с бели. Точно това я притесняваше.

Адвокатският нюх я караше да се замисли над фактите, да ги анализира, да ги събере в последователна теория, но подробностите около смъртта на брат ѝ все още бяха неясни. Нямаше логично обяснение, а при правосъдието, ако нямаш правдоподобна версия, значи някой факт липсва или някой лъже. Защо Лорънс Кинг ще ограбва брат ѝ, след като е бил пуснат под гаранция и е трябвало да внимава. Ако е бил готов да рискува да прекара остатъка от живота си зад решетките, защо не е избрал по-богат квартал, където е било вероятно да открадне нещо ценно? Нямаше логика.

И така, застанала на подиума в сумрачната зала, тя се почувства странно спокойна. Стомахът ѝ се свиваше не от тревога, а от емоция,

която я накара да стисне зъби и да заговори с решителен глас. Тази емоция я изненада. Дойде неочаквано, сякаш се появи от скръбта. Обзе я, когато Дана осъзна, че Лорънс Кинг не просто е убил брат ѝ, а че е отнел част от нейния живот, от живота на Моли и на всеки в тази църква, който е познавал Джеймс. Това я разгневи. Дяволски я разгневи. Джеймс бе имал смелостта да направи онова, за което тя никога не би се пристрашила. Беше се опълчил срещу страховете си и очакванията на всички около него и ги бе пратил по дяволите. Отказа се от адвокатската кариера и възвърна живота си, но го загуби заради един двоен неудачник. Ето защо в момента, когато завърши речта си, Дана осъзна, че най-добрият начин да почете паметта на брат си е не като говори за миналото и се самосъжалява. Спомените нямаше да я успокоят и да отговорят на въпросите ѝ. Не. Най-добрият начин бе да открие какво е станало с брат ѝ и защо. Може би по тази причина, след като обобщи последните си думи, доволна, че не заплака, тя избра да насочи погледа си върху едно точно определено лице, предпоследното отляво на предната скамейка. Лицето на детектив Майкъл Логан.

* * *

Дана тръгна към кухнята. Макар че движението ѝ имаше някаква цел, тя се чувстваше замаяна сред морето от познати и не толкова познати лица. Алкохолът се лееше. Храната бе поднесена на шведска маса. Беше твърде много, но с майка ѝ не можеше да се спори. Дана така и не проумя идеята на ирландските погребения. Изглеждаха странен повод за събиране на роднини и приятели, които иначе рядко се виждат. На всеки две-три крачки някой ѝ изказваше съболезнованията си, уверяваше я колко му е мъчно или колко му е харесало словото ѝ. Тя се усмихваше, благодареше им, че са дошли, и продължаваше нататък.

Кухнята бе нейното убежище. Тя спря за малко да се поуспокои, после излезе на терасата. Гостите минаваха в редица покрай масите и пълнеха чиниите си със студени закуски, топла лазаня, пушена съомга, салати, плодове и питки. Обиколи басейна и се приближи до Грант, който разговаряше с един от партньорите в „Дилън и Блок“. Лицето му бе в сянка от дърветата, които ограждаха имението от тази страна.

Облаците се бяха разкъсали и слънцето се показваше. Грант обсъждаше фактите в случая „Нелсън“, колосалните суми, замесени в процеса. Грант никога не пропускаше възможност да се похвали. Наблизо на сгъваеми столове седяха Моли и Мария, дългогодишната им детегледачка. С тъмносинята рокля с дантелена якичка, лачените обувки и белите чорапки момиченцето приличаше на порцеланова кукла.

Когато се приближи, Дана чу адвокатът от „Дилън и Блок“ да казва:

— Бил Нелсън не беше ли обвинен в пране на пари?

Грант се наежи:

— Обвиненията бяха оттеглени, а по-късно се установи, че разследването било възбудено по настояване на един от главните конкуренти на Нелсън.

— Май не беше само това — настоя другият адвокат. — Чух намеци за застрахователна измама.

Грант поклати глава.

— Всичко беше скалъпено. Абсолютно неоснователни обвинения.

Дана понечи да ги прекъсне, но някой докосна ръката ѝ. Тя се обърна и видя пооплешивял мъж с брада и очила с метални рамки.

— Дана?

По изражението ѝ сигурно пролича, че няма ни най-малка представа кой е този човек, но той бързо я измъкна от конфузната ситуация:

— Брайън. Брайън Грифин от съседната къща.

Тя си го представи с коса, без брада и без очила.

— Брайън, разбира се.

Той се усмихна.

— Явно малко съм се променил.

— Не — възрази тя, но не успя да скрие смущението си, че е забравила лицето, което с брат си бяха виждали почти всеки ден в детските си години. — Извинявай. Не те познах.

— Имах повече косми по главата и не толкова по брадичката, когато бях на тринайсет.

Тя докосна брадата му.

— Харесва ми. Отива ти.

Той потърка голото си теме.

— Реших, че това яйце има нужда от малко повече косми. — Усмихна се тъжно и очите му се насълзиха. — Съжалявам за Джеймс, Дана. Ужасно съжалявам.

Тя кимна.

— Благодаря, че дойде, Брайън.

— Ще ми бъде мъчно без него. Едва се беше върнал сред нас и пак си отиде. Всички в университета са потресени.

Дана се огледа и осъзна, че Грифин е с групата на Сиатълския университет.

— И ти ли преподаваш право?

— Водя лекции по данъчно право.

— Значи ти си убедил Джеймс да стане преподавател.

Грифин кимна.

— Не ми се наложи да го убеждавам дълго.

— Той спомена за някакъв приятел, но не каза името.

— Преподавам от четиринайсет години. Реших, че бизнесът не ми е по сърце. С Джеймс се засякохме на един семинар по управление на недвижими имоти и нещата сами потръгнаха.

— Недвижими имоти и данъчно право, винаги си имал слабост към числата, Брайън.

— Когато се освободи преподавателско място, аз му се обадох и го препоръчах. Джеймс бе прекрасен преподавател, беше му в кръвта. Студентите го уважаваха. Затова пожелаха да дойдат. Надявам се, че няма проблем.

— Разбира се, че няма. Прекрасно е.

— Аз нямам практика във воденето на дела, но Джеймс с готовност споделяше опита си. — Грифин се загледа към басейна. — Навремето идвах в този двор всеки божи ден. След това почти две десетилетия не бях стъпвал тук. Как лети времето, Дана! — Отпи бира от чашата си. — Хайде, не искам да те занимавам. Знам, че моментът не е подходящ за спомени. Ще ми се обадиш ли някой ден все пак?

Дана го прегърна.

— Разбира се, Брайън. Отново ти благодаря, че дойде.

Понечи да отиде при Грант, но забеляза няколко млади студентки в групичката, от която се беше отделил Грифин. Лицата им все още не бяха загрозени от бръчки, бедрата им бяха стройни.

— Брайън?

Той се върна.

— Би ли ми отговорил на няколко въпроса.

— Разбира се, Дана, стига да мога. Казвай.

— Ами, Джеймс започна съвършено нов живот, в който аз вече нямах място.

— Ти винаги си била неразделна част от живота му, Дана.

— Знаеш ли дали Джеймс е излизал с жена, дали е имал гадже.

Той се усмихна.

— Не съм сигурен, че мога да ти отговоря на този въпрос.

— Не те разбирам.

— Брат ти много ревниво пазеше някои лични тайни. Това бе една от тях.

— Ти обаче мислиш, че е имал приятелка.

— Да, така мисля.

— Знаеш ли коя?

— Някои случайно изпуснати думи от Джеймс ме наведоха на мисълта, че има връзка. Все пак ми се иска да вярвам, че разводът ми не ме е направил толкова безразличен, че да не мога да позная кога един мъж е влюбен.

— Влюбен? Толкова сериозно ли беше?

Грифин пак се усмихна.

— Очите му блестяха и лицето му придобиваше онова глуповато изражение, както в гимназията, когато видеше Мери Джо Уорнър.

— Не е ходил с нея, надявам се.

— С Мери Джо ли? — Той се изсмя. — Не. Доколкото знам, тя живее в Портланд и има шест деца. Не знам с кого е излизал Джеймс, но определено имаше приятелка. Защо питаш?

— Просто ми е любопитно. Дали е казал на друг за нея?

Грифин пак се усмихна.

— Дана, брат ти те обичаше повече от всеки друг човек на този свят с изключение на момиченцето, което седи на онзи стол. Ако ти не знаеш коя е била приятелката му, никой не знае.

Отново му благодари, че е дошъл. Обърна се и се блъсна в Грант, който тъкмо бе изпил уискито си и бършеше устата си със салфетка. Той й подаде пластмасова чашка и празна чиния.

— Кой беше този? — попита, като се вгледа в Грифин.

— Наш приятел с Джеймс. Израснали сме заедно.

— Трябва да се преоблека. Време е да тръгвам за летището. Самолетът ми е след два часа. Ще отседна в „Мариот“, в центъра на Чикаго. Оставил съм номера на хладилника. Стискай палци.

— Късмет.

Той се наведе и набързо я целуна по устата.

— Ще ти се обадя, когато се поосвободя. Ще се справиш ли без мен?

Тя кимна. Тя беше Дана. Щеше да се справи. Това бе ролята ѝ в живота, да се справя с всичко. Той стисна раменете ѝ. После се обърна и излезе през задната врата на двора.

* * *

По-късно, когато всички си отидоха, Дана избърса кухненския плот и остави гъбата в умивалника. Край. След четири дни препускане изведнъж нямаше какво да прави. Спомни си същия момент след погребението на баща си, когато приятелите и роднините си тръгнаха, за да продължат нормалния си живот. Останаха само тя и майка ѝ, сами със скръбта. Животът им се беше променил завинаги.

Дана излезе от кухнята, изключи лампата в антрето и се качи по стълбите. Горещият тихия глас на майка си, идваше от стаята, в която Дана бе спала като дете:

Мило, мило, не плачи.

Пак ще дойде мама призори.

И с усмивка пак ще започне денят.

Пак щастлива ще си на сутринта.

Дана надникна през откренатата врата. Розовият лампион хвърляше мека светлина върху леглото, майка ѝ седеше облеганата на таблата, държеше Моли в скута си и разресваше косата ѝ. Момиченцето седеше с кръстосани крака и държеше отворена книжка пред себе си. Навеждаше все по-ниско глава и очите му се затваряха

при всяко прокарване на четката през косата му. Тапетите в стаята и балдахинът на леглото все още бяха в бледорозово. Шкафът бе претъпкан с детски книжки, а от отворен стар куфар се подаваха разни плюшени животни. Майка ѝ бе изпразнила всички стаи в къщата освен тези на Дана и Джеймс. Пазеше ги с надеждата да се напълнят с много внуци. Дана се замисли, че стаята е идеална за малко момиченце, макар че когато поотрасна, я смяташе за прекалено натруфена. Искаше да лудува с Джеймс и приятелите му, да спортува, да бере боровинки, да язди. След като завърши колеж и заяви, че иска да следва право, баща ѝ я изгледа, сякаш беше полудяла.

— Защо? — попита я.

— Искам да стана адвокат — жлъчно отговори тя.

— Правото е ревнива любовница — отбеляза лаконично той, макар че очевидно му се искаше да я разубеждава още.

Дана затвори очи и си се представи седнала на леглото, загледана в рисунката на Снежанка. Преброи внимателно леглата, купичките на масата, лъжичките, за да се увери, че са точно седем, за да има за всяко джудже. Почувства нежното докосване на четката, докато майка ѝ разресва косата ѝ, ритмично, в такт с приспивната песничка. По някое време чуваха шум от кола в двора, отваряне на входната врата, стъпките на баща ѝ по стълбите. Тя вдигаше очи и го виждаше на последното стъпало, загледан в тях, но сякаш не смееше да прекрачи през прага.

Майка ѝ продължаваше да разресва косата ѝ.

— Искаш ли нещо за ядене?

— Хапнах в кантората.

— Свърши ли всичко, което трябваше?

— Не всичко.

— Джеймс те чакаше.

— Ще мина да го завия.

Майка ѝ оставяше четката на нощното шкафче, затваряше книгата, завиваше Дана, после се навеждаше и я целуваше по двете бузи, по нослето, челото и накрая по устните. Тогава тя усещаше влага по страните ѝ и виждаше сълзи в очите ѝ.

— *Защо плачеш, мамо?*

Майка ѝ отново я целуваше и прошепваше в ухото ѝ:

— *Защото много те обичам, слънчице.*

— Защо плачеш, мамо?

Моли бе отворила очи и я гледаше от леглото. Дана се усмихна, избърса сълзите и влезе. Майка ѝ продължи да разресва косата на дъщеря ѝ. Дана се наведе и целуна Моли по двете бузи, по носето, челото и накрая — по устните.

— Защото много те обичам — прошепна в ухото ѝ.

14.

Подът се разтресе, но вратата остана затворена. Дана се запита кога най-сетне Марвин Крокет ще се осмели отново да влезе в кабинета ѝ. От погребението на Джеймс беше минала седмица и двата пъти, когато с Крокет случайно се засякоха в коридора, той само я изгледа плахо — сигурно още помнеше последното си нахълтване в кабинета ѝ, когато тя събори бюрото си и едва не смаза пръстите на краката му. Ако беше предполагала, че с такова действие ще си спечели уважението му, щеше да го направи още преди години. Знаеше обаче, че спасението е само временно. Крокет неминуемо щеше да се върне.

Според Линда, след като преодолял шока, той изхвърчал от кабинета на Дана като разярен бик. В стремежа си да не го срещнат, съдружниците и помощният персонал се разбягали на всички страни, изпокрили се в кабинетите или зад преградите на работните си места в общата зала. Дебеличкият младеж, който разнасяше пощата с тежка метална количка, нямал този късмет. Няколко секунди подскачал смешно, докато Крокет блъснал количката в стената и се отправил към кабинета на Гари Търмонд в североизточния ъгъл на сградата. Оттам персоналът имал удоволствието да слуша гневните му крясъци, които единодушно бяха обявени за една от най-впечатляващите му тиради — петнайсетминутно твърдение за умствената нестабилност на Дана и непрофесионалното ѝ поведение. Накрая поискал главата ѝ — незабавно да бъде уволнена. Търмонд, шейсет и пет годишен ветеран, който лично познаваше и уважаваше Джеймс Хил старши както в съдебната зала, така и на игрището за голф, явно не се беше съгласил. Когато Дана се върна в кантората, табелката с името ѝ все още висеше на стената до кабинета ѝ, а вътре я чакаха цветя по случай завръщането ѝ на работа.

Подът отново потрепери. Дана бързо вдигна телефонната слушалка и я допря до ухото си. В следващия момент Крокет влезе — примирието бе свършило.

— Трябва да изпратим предложението на „Коругейт Индъс...“

Тя го изгледа с престорено възмущение, след което продължи мнимия разговор.

Той постоя неловко на вратата, докато Дана закрепил слушалката на рамото си и разпери ръце в знак, че разговорът може да се проточи. Крокет се намръщи, направи знак да му се обади веднага щом свърши, и изчезна, без да затвори вратата. Дана изчака няколко секунди и остави слушалката. Когато стана да затвори вратата, Линда се показа на прага.

— Имаш ли нужда от нещо?

Тя поклати глава:

— Не, благодаря, Линда. Няма проблем.

Още ненавършила трийсет, с яркочервена коса, многобройни обици на дясното ухо и пъпа си и татуировка на гърба, Линда не се вписваше в образа на служителка на водеща адвокатска кантора, обслужваща крупни фирми, каквато „Стронг и Търмонд“ се стремеше да стане на вашингтонския пазар в условия на жестока конкуренция за елитни клиенти. Затова пък бе умна и дискретна. Беше се появила на интервю за работа със строг син костюм, бяла блуза, черни лачени обувки и коса, стегната на кок. Приличаше на библиотекарка. Продължи да ходи така през тримесечния пробен период, след което се излюпи в цялата си прелест като пеперуда от пашкул. Началниците искаха да я уволнят, но нямаха основание. Беше отлична секретарка. Всеки повод за уволнението ѝ би бил твърде прозрачен опит за замаскиране на истинската причина и основание за предявяване на съдебен иск. Затова просто я прехвърляха от адвокат на адвокат и всеки вписваше в трудовата ѝ характеристика ново безсмислено оплакване. Накрая я дадоха на Дана и двете се сближиха като черните овце на фирмата.

— Радвам се, че се върна — каза Линда.

— И аз се радвам, че си тук.

— Искан да те предупредя, че Крокет поиска да прегледа случаи, по които работиш, и документите за таксуване на клиентите. Търси нещо, за което да се заяде. Получих циркуляр по повод онази презентация. Сериозно се е захванал с теб.

Дана се усмихна. В момента това изобщо не я засягаше.

— Благодаря, че се грижиш толкова добре за мен, но не си навличай неприятности. Не им давай повод да те уволнят. Дай му, каквото иска. Крокет не ме плаши. Може да ме напада лично, но нищо не може да каже за работата ми. Това най-много го вбесява. Но мисля, че няма нужда да ти го казвам.

Линда се засмя.

— Ако искаш да го ядосаш още, трябва да си сложиш обица на носа.

— Искам на неговия нос да сложа. Ще поемеш ли обажданията ми за един час? Трябва да се погрижа за някои лични неща.

Линда затвори вратата и Дана отново седна. Погледна кашона, в който бяха личните документи на Джеймс. Бе отлагала този момент колкото можеше повече. На два пъти се опита да прегледа документите, но все не можеше. Неуверено вдигна капака и започна да прехвърля разпечатките от влоговете му. Активите на Джеймс не бяха за пренебрегване, но тъй като бе продал повечето си вещи, когато се отказа от адвокатската кариера и стана преподавател, финансите му бяха ясни. Имаше сто осемдесет и три хиляди долара в пенсионен фонд и седемдесет и осем хиляди в ценни книжа. Къщата в Грийн Лейк бе оценена на четиристотин двайсет и пет хиляди. От продажбата на къщата му в Капитол Хил шейсет и две хиляди бяха останали на влог. Имаше също застраховка „Живот“ за един милион долара. Дана вече се беше свързала със застрахователите, но те я посъветваха да изясни обстоятелствата около смъртта му. Явно се опасяваха да не би сам да се е пребил до смърт, защото според условията на застраховката при самоубийство тя не се изплащаше. Макар че Брайън Грифин й бе казал, че е подготвил завещанието на Джеймс и тръстов фонд на негово име, тя не намери копия от тези документи. Бяха се уговорили с Грифин да се срещнат в края на седмицата.

Отново насочи вниманието си към влоговете на брат си и разпечатките от плащанията с кредитните му карти. След няколко минути установи, че е управлявал финансите си главно по Интернет. Намери паролите му, написани на един лист, включи се в Интернет и отвори сайта с информация за плащанията с кредитните му карти. Прегледа списъка. Не намери данни за онова, което търсеше. Отвори сайта за онлайн банкиране и въведе номерата на сметката и социалната му осигуровка. Когато й поискаха парола, написа „Моли“ и получи

достъп. Половин час преглежда финансовите операции с влоговете му през последните девет месеца, но нямаше тегления на големи суми или осребрявания на чекове, които да подсказват, че брат ѝ е купувал нещо скъпо. Тъкмо се канеше да затвори страницата, когато видя данни за осребрен чек на стойност шестстотин деветдесет и пет долара на името на агенция за недвижими имоти „Монтгомъри“. Това привлече вниманието ѝ. Не знаеше брат ѝ да е наемал жилище, а беше сигурна, че е видяла същата сума на името на същата фирма и сред предишни плащания. Върна се назад и намери името на агенцията и сумата за предишния месец. Оказа се, че брат ѝ е изпрацал чекове на фирмата и за предните два месеца.

Телефонът иззвъня. Тя погледна вътрешния номер, преди да вдигне. Беше Линда.

— Знам, че не искаш да те прекъсват, но доктор Бриджит Нийл те търси. Каза, че е важно.

15.

Робърт Майерс се показва иззад яркочервеното крило на акваплана на „Майерс Интернешънъл“ и подаде ръка на жена си Елизабет. Тя слезе на кея по тясната стълбица. Носеше елегантен син костюм „Сейнт Джон“. Майерс приглади вратовръзката си, пооправи тъмносиньото си сако и двамата тръгнаха по дървения кей хванати за ръце. Бащата на Майерс, бивш губернатор, управлявал два мандата щата Вашингтон, го беше учил, че най-важно в живота е как ще пристигнеш и как ще си тръгнеш.

— Никой не си спомня какво е станало между двете събития — обичаше да казва.

Ето защо Майерс избра акваплан — за да бъде появата му по-ефектна. Времето също бе благоприятно. Утринната мараня се беше вдигнала и езерото Юниън блестеше под ясното небе, яркото слънце се отразяваше в прозорците на небостъргачите в деловия център. Несъмнено в такъв ден Сиатъл си бе спечелил названието „Смарагдовия град“.

Когато Майерс и съпругата му стигнаха до края на кея, хората, които ги чакаха там, вдигнаха ръце, за да закрийт очите си от слънцето. Бяха в двора на Сиатълския онкологичен център. Зад тях се издигаше седеметажна тухлена постройка с големи прозорци, чийто главен вход бе украсен с вързана на фльонга червена панделка. Центърът се нареждаше сред най-добрите заведения за лечение на рак в света и беше построен на самия бряг на езерото редом до няколко фармацевтични компании. Лъскавите постройки бяха издигнати на мястото на дребните транспортни и други фирми, заемали брега в продължение на петдесетина години. Езерото Юниън винаги е било пренебрегвано като незаконно дете на по-голямото и известно езеро Вашингтон. Но притокът на капитали, подхранван от компютърната треска през деветдесетте, и най-вече от милиардите на Пол Алън от „Майкрософт“, предостави нови възможности и брегът на езерото

Юниън стана владение на фармацевтичната индустрия и биотехнологиите.

Когато Майерс и жена му приближиха облицования с речни камъни фонтан по средата на двора, посрещачите спонтанно заръкопляскаха и бизнесменът наведе глава като смутен юноша, който за пръв път представя момиче пред родителите си. Всички знаеха официалния повод за посещението: Майерс идваше за откриването на ново крило на болницата, което щеше да носи името на баща му — Робърт Майерс Трети. Но с вида си на спасител на плажа, с развени руси коси и сини очи, проблясващи като водната шир отзад, Майерс пак съумя да придаде на събитието спонтанен характер. Това също бе научил от баща си.

Фамилията Майерс олицетворяваше американската мечта. Прадядо му емигрирал в северозападните щати от Швеция без пукната пара в джоба и започнал работа като секач в дърводобивния гигант „Уайърхаузер“. После дядото на Майерс основал „Майерс Констръкшън“ и фирмата му бързо станала най-крупната строителна компания в района. Използвал финансовото си влияние и престижа си, за да се издигне в обществото, където все още имало поле за изява на амбициозни млади мъже, и в крайна сметка станал кмет на Сиатъл. Синът му, Робърт Майерс Трети, завършил инженерство и архитектура в Сиатълския университет. При неговото управление компанията започнала да строи не къщи, а блокове. По време на икономическия разцвет през осемдесетте години на деветнайсети век крановете и знамената с емблемата на „Майерс Констръкшън“ се издигали над почти всеки строеж на небостъргачи в Сиатъл и Белвю на отсрещния бряг на езерото Вашингтон. Политическите му амбиции също били големи. След като го избраха за губернатор, той предаде бизнеса на сина си. Така Робърт Самюел Майерс Четвърти стана управляващ директор на най-крупната строителна компания в щата Вашингтон. После рецесията нанесе силен удар на бизнеса. Това предвещаваше катастрофа, но Майерс прояви далновидност и бързо пренасочи семейния капитал. Основа „Майерс Интернешънъл“ — компания, която усилено инвестираше във фирми за електроника и биотехнологии. Така обърна милионите в милиарди. Със старо родово име, което се харесваше на възрастните, и репутация на предприемач, която привличаше младите, той имаше уникална възможност да

направи следващата крачка към осъществяването на най-голямата фамилна амбиция. На трийсет и шест години Майерс си осигури място в американския Сенат. Там използва младежката си жизненост, коректността в бизнеса и новаторското си мислене, за да си изгради име на политическата сцена. Когато един вестник нарече сенаторската му кампания „Завръщане в Камелот“, другите журналисти харесаха темата и американската публика прегърна идеята. Майерс се превърна в любимец на новото поколение, както Джон Кенеди е бил на своето.

Майерс и жена му се качиха на подиума и той се усмихна лъчезарно за камерите и фотоапаратите, фотографите се блъскаха за по-добра позиция. С фонтана и стъклената фасада, отразяваща красивия пейзаж, за фон снимките на първите страници на вестниците щяха да са свършени. Майерс се опря на катедрата и спокойно погледна към прожекторите. Обичаше да казва, че политиката му е в кръвта.

— Човек не избира да се занимава с политика — твърдеше баща му. — Политиката избира кой да се занимава с нея.

Майерс се обърна към Бил Донован, кореспондент на Ей Би Си в Сиатъл:

— Бил, трябва да използваш плажно масло. Ще изгориш на това слънце.

Донован се усмихна и потърка голото си теме.

— Друго ме притеснява повече от изгарянето.

Всички се засмяха.

Майерс свали ръцете си от катедрата, изпъчи се и заговори:

— Мои близки и приятели също са страдали от болестта, която порази баща ми, и макар че този център, носещ сега неговото име, ще помогне в борбата ни срещу рака, смъртта му ни научи, че трябва да извървим дълъг път. Ние бяхме с него в храбрата му битка и когато тя свърши, жестока мъка споходи семейството ни. Но благодарение на нашата мъка бе създадено новото отделение към този невероятен център. С Елизабет идваме да открием отделението „Робърт Самюел Майерс Трети“ на Сиатълския онкологичен център. Има обаче и друго — идваме, за да обявим, че борбата ни срещу рака не завършва със смъртта на баща ми. Тя едва сега започва. Ракът покоси баща ми твърде млад, но с финансирането на центрове като този ще спомогнем за разширяване на изследователската дейност и намирането на

средства за лечение. Говори се, че сме на път да се научим да лекуваме рака. Според мен това е погрешна кауза. Ние трябва да премахнем рака завинаги.

Присъстващите заръкопляскаха.

— За мен е повод за гордост и голяма чест да стоя пред вас днес на кръщаването на това невероятно отделение на името на баща ми.

Отново се разнесоха аплодисменти. Майерс махна един косъм от лицето си, което все още пазеше голяма част от момчешкия му чар.

— Както знаете, баща ми вярваше и се опитваше да живее в съгласие с думите на Джон Кенеди: „Който получава много, трябва да даде много.“ Прадядо ми е дошъл в тази страна като беден емигрант. Но той е носил в сърцето си една мечта, каквато навремето са имали много американци. Мечтаел е за по-добър живот за себе си, за семейството си и за потомците си. Постигнал е тази мечта с усилен труд в страна, която има самочувствието да е най-могъщата в света. Дядо ми и баща ми са имали същия морал и желание да служат на другите, най-вече на народа на този велик щат, който дълго е бил пренебрегван на националната политическа сцена.

Присъстващите заръкопляскаха по-силно.

— Решението е безкористна служба на народа и далновидност. Бъдещето не трябва да плаши следващото поколение американци. То трябва да ги вълнува, както е вълнувало онези преди нас.

В двора отново отекнаха аплодисменти. Присъстващите предчувстваха, че ще чуят нещо важно, и Майерс както винаги прецени най-подходящия момент, за да го каже.

— Америка се нуждае от нови идеи, за да се бори със старите си проблеми. Америка се нуждае от лидери, които ще я водят към бъдещето, без да гледат в миналото.

Този коментар бе немного деликатен намек за възрастта на републиканския кандидат, губернаторът на Ню Йорк, шейсет и осем годишния Уилям Андрюс.

— Виждам това бъдеще ясно, както виждам онези планински зъбери в далечината. — Посочи заснежените върхове на планината Олимпик. — И също като планината бъдещето е по-близо, отколкото изглежда. — Огледа репортерите, като спираше погледа си върху всеки един поотделно. — Днес с гордост обявявам, че ще се съревновавам

като кандидат на Демократическата партия в бъдещите президентски избори.

Гръмнаха аплодисменти. Появиха се плакати, призоваващи за избирането на Майерс за президент. Той постоя мълчаливо няколко минути, за да се наслади на овациите, после хвана ръката на жена си и я вдигна, за да могат фотографите да направят необходимите снимки. След това пак се приближи към микрофона.

— В днешния свят все повече американци черпят информация за гражданските войни, бедността, националните трагедии и неспособността на правителството си да се справи с тези проблеми от телевизията и вестниците. Съзнавам в какво тежко положение са нашите младежи, твърде много от тях не виждат надежда в живота, твърде много умират във войни на чужда територия, твърде много стават жертва на наркотици. Безработицата, наркотиците и насилието подкопават основите на тази велика страна. Време е да ги укрепим.

Майерс говори още петнайсет минути, достатъчно да възбуди любопитството на обществеността, без да навреди на речта, която смяташе да произнесе в събота вечерта на официалното откриване на предизборната си кампания. После слезе от подиума и взе огромните ножици, които му подаде губернаторът. Отново застана неподвижно за момент, за да могат да го снимат, срязва лентата, опъната пред входа на отделението, което щеше да носи името на баща му, и влезе, за да се доближи до бъдещето.

16.

Дана наблюдаваше хората, които се събираха пред сградата. Позна човека на подиума — сенатор Робърт Майерс. От червената лента пред входа на сградата зад него и бронзовите букви на фасадата се досети, че Майерс е дарил значителна сума на онкологичната болница. Беше доволна, че се разсея с това.

— Госпожо Хил?

Тя се обърна и последва сестрата, която я извика. Влезе в познатата чакалня пред кабинета на лекарката.

— Доктор Нийл сега ще дойде — уведоми я сестрата и затвори вратата.

Този път Нийл не я накара да чака. Влезе минута след като сестрата затвори вратата.

— Надявам се, че нямахте проблеми да стигнете дотук. Бях забравила за това събитие.

— Прилича на някаква церемония.

Лекарката кимна.

— Нормално е, когато човек дава петдесет милиона, да кръстят сграда на негово име и да спрат движението.

Отвори папката, която носеше.

— Това ли са резултатите? — попита Дана и сърцето ѝ се разтуптя.

Доктор Нийл кимна и заговори след кратка пауза, сякаш се колебаеше откъде да започне.

— Съжалявам, че толкова се забавихме, Дана, но понеже бях взела много малко материал за биопсия, патологът реши да не прави замразена проба, при което веднага щяхме да имаме диагноза. — Тя хвана очилата си за рамката и ги залюля. — Реши да направи по-подробно изследване. Няколко дни бяха нужни, за да се подготвят срези от тъканта и да се разгледат най-подробно. Разликата между доброкачествените и злокачествените клетки е много тънка и доктор

Томи изпрати резултатите за сверяване при друг патолог. Ето защо толкова се забавиха.

— Какъв е резултатът?

— И двамата заключиха, че туморът е злокачествен.

Гърлото на Дана се сви. Очите ѝ се насълзиха. „Злокачествен. Рак.“ Думите зазвучаха в ушите ѝ като неспирно ехо. Тя си пое дълбоко въздух и издиша. После си каза, че няма да е поредната цифра в статистиките, няма да е една от онези, които умират на всеки дваайсет минути — дваайсет процента от нечия проклета почасова тарифа. Тя бе едва на трийсет и три. Имаше дъщеричка, за която да се грижи.

Доктор Нийл остави очилата си върху дневника на бюрото.

— Това, разбира се, е лошата новина, Дана. По-добрата е, че го открихме много рано, ракът не е агресивен и имаме няколко възможности.

„По-добрата новина? — помисли си Дана. — По-добра от какво?“

Преглътна гнева си, не смяташе да се предаде на истерията и паниката. Нямахше да започне да се вайка: „Защо аз? Защо аз?“ Прокашля се.

— Има ли разсейки?

— Това ще е първото, което ще се опитаме да установим — отговори доктор Нийл. — Туморът ви е в канала на млечната жлеза. Ако съдим по местоположението и големината му и факта, че сте се преглеждали редовно, има голям шанс раковите клетки да не са се разпространили около канала или в лимфните възли на ръката ви. Според патолога това е много бавно нарастващ тумор, което е хубаво.

Дана си пое дълбоко въздух. Знаеше, че няма такова нещо като „хубав рак“.

— Какви са възможностите? — попита делово, чувствайки, че трябва да запази професионално поведение, да се държи като зряла жена.

— Има няколко възможности. Можете да се подложите на мастектомия, при което...

— ... ще ми отрежете гърдата. Не искам.

Замисли се за майка си.

Доктор Нийл кимна.

— И аз не ви препоръчвам мастектомия. Във вашия случай е най-подходящо да се приложи ЛЗГ. Лечение за запазване на гърдата.

— Звучи като благозвучно съкращение за не толкова приятна процедура.

— Процедурата се заключава в отстраняване на тумора с част от здравата тъкан наоколо. Ще го изследваме. След това ще направим аксиална дисекция, което е изрязване на някои тъкани и лимфни възли под мишницата, и ще приложим радиационна терапия.

Дана потърка челото си и си пое дълбоко въздух.

— Не предвиждате ли почивка на някой тропически остров?

Бриджит Нийл се усмихна сдържано.

— За съжаление не.

Замълча за няколко секунди, за да може пациентката да осмисли информацията.

— Защо искате да ми махате лимфните възли, като не знаете дали има разсейки?

— Основателен въпрос. Консултирах се с други специалисти и те ме посъветваха да взема превантивни мерки заради другия случай в семейството ви — ракът на майка ви. Пък и двете неща могат да се направят с една операция.

— Ще ме обезобразите ли? Ще останат ли белези?

— При повечето жени белегът се получава като тънка бяла линия, макар че при някои пациентки не нараства добре. Сега не е като преди трийсет години, когато са оперирали майка ви. Пластичната хирургия дава възможности, каквито не е имало по онова време.

Дана се замисли, че ще трябва да остави Моли на Грант.

— Кога искате да го направим?

— Колкото се може по-скоро. За предпочитане е в рамките на две седмици, ако можете да се подготвите дотогава.

Дана се изсмя на себе си:

— И шест месеца няма да ми стигнат да се подготвя. Брат ми умря миналата седмица, докторе. В живота ми е хаос, така да се каже.

— Моите съболезнования. От какво почина?

— Беше убит.

— Мили боже! — Лекарката замълча за миг. — Значи за него съобщиха в новините, преподавателя по право от Грийн Лейк. Не ми хрумна, Дана. Това е бил брат ви, близникът ви.

Дана кимна.

— Тези неща се случват, когато най-малко очакваш. Човек си мисли, че винаги се случват на някой друг. Сякаш сме застраховани.

— Ако искате да се консултирате с още някого за здравето си, здравната ви застраховка покрива още една диагноза.

Тя поклати глава.

— Бих искала да се срещнете и да поговорите с хирурга, когото ще ви препоръчам за операцията, а също с онколога и терапевта, които ще провеждат терапията. Може да помогнат да преодолеете безпокойството си. Мога да ви свържа и с жени, които са преживели онова, на което ще се подложите. Те ще ви кажат какво трябва да очаквате. Няма да сте сама, Дана.

— Колко време няма да ходя на работа?

Доктор Нийл се облегна назад на стола си.

— Самата операция се прави с местна упойка и ако всичко мине добре, ще ви изпишем още същия ден. Можем да ви запишем за петък следобед, така че да имате един уикенд, за да се съвземете. Продължителността и дозировката на радиационното лечение ще бъдат определени от онколога. То обикновено се провежда пет дни седмично в продължение на пет или шест седмици, но самата терапия продължава само няколко минути дневно. Недалеч от кантората ви има много добра клиника. Можете да си запишете вечерни часове.

Дана притисна ръце до гърдите си, сякаш изведнъж ѝ стана студено.

— Не може ли само да ме оперирате, без радиационната терапия?

— Може, но не ви го препоръчвам. С трите процедури се постига максимална ефективност, а ние точно това целим, Дана. В над деветдесет процента от жените, при които ракът на гърдата се открива и лекува рано, се гарантират пет години без никакви усложнения.

Дана поклати глава.

Пет години? Това беше нищо. Моли щеше да е едва на осем. Тя трябваше да е до момиченцето си, да се грижи за него, да го учи, да го дарява с любов. Кой щеше да я води и да я взема от училище? Кой щеше да ѝ казва нещата, които трябва да знае за живота? Да я остави сама с Грант, означаваше... Поклати глава, не искаше да мисли за това.

Доктор Нийл се приведе напред и опря ръцете си на бюрото.

— В Съединените щати има над два милиона жени, които са се излекували от рак на гърдата, Дана.

— Колко не се излекуват?

Лекарката се облегна назад и отговори тихо:

— Четирийсет и четири хиляди годишно.

17.

Докато се връщаше с колата от болницата, Дана си мислеше само за едно. Че ще умре.

Злокачествен. Рак.

Както и да го представяше доктор Нийл, колкото и успокояваща да беше обстановката — с усмихнати болнични служители, меки цветове и оптимистични статистики — тя не можеше да отрече и не отричаше факта, че Дана е болна от рак на гърдата.

Загледа се в пухкавите бели облачета в синьото небе. Като малка вярваше, че на тях живеят ангели, че зад тези облаци са райските порти. Искаше ѝ се да вярва, че някъде оттам я гледа Джеймс, почувствал, че ѝ се случва нещо лошо, както винаги бе усещал приживе. Искаше ѝ се той да се застъпи пред Бог за нея, но макар че беше възпитана като католичка, тя бе изгубила вярата си. Преди да последва ковчега на Джеймс в „Сейнт Марк“, не си спомняше кога за последен път е влизала в църква или е отправяла молитва към Бог.

„В нещастията няма атеисти.“ Сега разбираше истинското значение на този израз. Можеше ли да помоли за божествена помощ? Не беше ли лицемерно? Бог обичаше чедата си, нали?

Вече не беше сигурна.

Зави по Пето Авеню и продължи по него до „Олив“ по посока на кантората ѝ в „Уестлейк Сентър“. Около обяд движението бе натоварено.

— Боже, помогни ми — изрече и сълзите потекоха по страните ѝ.
— Боже, помогни ми.

Тъй като сълзите я заслепяваха, тя отби встрани. Закри лицето си с ръце и захлипа. Твърде много ѝ се насъбра. Твърде много нещастия за обикновен човек. Взе мобилния си телефон от статива между седалките, извади от чантичката си листче с телефонен номер и набра. Когато от рецепцията на хотела вдигнаха, Дана поиска да я свържат със стаята на Грант Браун. Телефонът иззвъня веднъж. Обади се женски глас. Дана се смути и затвори. Провери номера на листчето,

което беше взела от хладилника сутринта, и отново набра. Когато се свърза с рецепцията, отново поиска да говори със стаята на Грант, като добави:

— Свържете ме с личната му стая, не със служебния апартамент, нает от кантората му.

— Имаме само една стая на негово име — отговори ѝ служителката.

— Бихте ли проверили дали има стая, резервирана на името на „Максуел Левит и Труман“, това е адвокатската кантора на съпруга ми.

След малко служителката отвърна:

— Нямаме нищо на това име, госпожо. Искате ли да ви свържа със стаята му?

— Да.

Обади се същият женски глас. Дана събра смелост.

— Грант може ли да се обади?

Последва неловко мълчание.

— Ами... Няма го. В съда е. Да му предам ли нещо?

— Не — отговори тя. — Не е важно.

Прекъсна връзката и стисна силно телефона. Вече не знаеше дали плаче от мъка или от гняв. Хвърли апарата на дясната седалка и удари по кормилото.

— Глупачка! Глупачка! Глупачка!

Такава глупачка беше. Закъсненията след работа, бейзболните мачове и вечерите на пица, на които Грант никога не водеше нея или Моли. Той се прибираше, вмирисан на цигарен дим и бира. Беше започнало приблизително по времето, когато наеха двама и шест годишната секретарка със стегнати гърди, приличаща на Деми Мур.

„Злото не идва само“ — обичаше да казва навремето баща ѝ.

* * *

Дана поседя като вцепенена в колата, времето течеше, но не я интересуваше. Телефонът ѝ иззвъня. Тя си помисли, че може да е Грант, но я търсеха от фирмата. Реши, че е по-вероятно да я търси Линда, отколкото Крокет, затова се обади.

— Днес ще идваш ли? — попита секретарката. — Крокет те издирва.

Тя въздъхна.

— Да. Да, кажи му, че пътувам. След пет минути ще съм там.

— Добре ли си?

За момент Дана замълча. Загледа се към облаците, носещи се в небето, и по някаква причина се сети за чековете, които се появяваха всеки месец в сметката на Джеймс. Името на фирма за недвижими имоти „Монтгомъри“ се появи пред очите ѝ, сякаш бе изписано с големи букви на предното стъкло.

— Добре съм, Линда. Ще се видим.

Затвори и набра „Справки“. Поиска номера на „Недвижими имоти Монтгомъри“. След малко потегли по Пето Авеню. Трябваше да се съсредоточи върху най-належащите задачи. Стигна до Чери Стрийт и се наведе над детската седалка, за да види номерата на сградите. В най-долната част на улицата, малко преди Перголата на ъгъла на Първо Авеню и Чери Стрийт в района на Пайъниър Скуеър, намери свободно място и паркира. Пое си дълбоко въздух, избърса сълзите си и се погледна в огледалото. Гримът ѝ беше размазан. Носът ѝ бе червен като домати. Дана извади комплекта си за гримиране и положи всички усилия да се пооправи. После слезе, пушна две монети в автомата за паркиране и влезе в покрития с павета вътрешен двор. Пред сградата група туристи чакаха екскурзовода си за подземната обиколка на Сиатъл. След големия пожар в началото на века, когато много стари постройки изгорели, голяма част от центъра на града бе издигната наново. Районът около Пайъниър Скуеър с червени тухлени постройки, които приютяваха барове, ресторанти и галерии, но също така много изпаднали типове и бездомници, беше построен върху развалините. На един предприемач му хрумнало, че ще привлече много туристи, ако организира обиколка на подземията.

Бронзова табелка на тухлената стена съобщаваше, че старата сграда „Пайъниър“ е историческа забележителност. Дана не си направи труда да прочете повече. Качи се по мраморните стълби и влезе във фойето, облицовано с махагон, което напомняше на хотел от началото на века. От указателя на стената до асансьора Дана узна, че „Недвижими имоти Монтгомъри“ се намира на третия етаж, стая 326. Качи се в старомодната кабина и затвори решетката. Асансьорът рязко

потегли. Шестетажната сграда бе отворена по средата, през стъкления покрив проникваше дневна светлина. От тавана висяха лиани, увиваха се по дървените парапети на горните етажи, интериорът напомняше на оранжерия. Само пресечени на кръст метални греди, вероятно монтирани при преустройството заради изискванията за противоземетръсна безопасност, разваляха чара на помещението. Офисите бяха разположени отстрани на етажите.

Дана влезе в офиса на „Монтгомъри“ и се приближи до плота между фоайето и разделено на килийки общо помещение. Секретарката, негърка с дълги лакирани нокти, я поздрави. Три минути по-късно Дана се ръкува с друга жена, облечена като капитан на презокеански лайнер — с бели панталони, червена блуза и синьо сако. Бернадет Джордж я преведе през общото помещение до един кабинет. Помещението бе с две солидни стени и голям прозорец, който гледаше към Пайъниър Скуеър, откъдето се чуваха шум от коли, птичи песни и глъчка. Дана отказа предложеното ѝ кафе и Бернадет Джордж седна зад бюрото си. На компютърния екран върху близката масичка се местеха постоянно променящи се геометрични фигури.

— Извинявам се, че не се обадох предварително — започна Дана. — Бях наблизил и реших да се отбия. Преглеждах документите на брат си и ми направи впечатление, че всеки месец е изпращал чекове на вашата фирма.

Джордж я увери, че неочакваното посещение не я притеснява.

— Брат ви беше наел барака в планината.

— Барака в планината ли? — изненада се тя; брат ѝ не си беше падал много по усамотението сред природата. — Къде?

— Близко до Рослин, на около два километра от центъра. Познавате ли района?

— Минавала съм оттам, не съм отсядала.

Рослин беше миньорско градче, разположено на около час и половина източно от Сиатъл в националния парк „Уеначи“.

— Трудно ще я намерите — отбеляза жената. — За самия Рослин няма да имате проблеми. За съжаление строителните фирми доста лесно го намират напоследък.

— Можете ли да ми обясните как да я намеря?

— Трябва да минете през градчето и да карате, като се ориентирате по табелите за гробището. Веднага след Рослин завивате

по първото отклонение наляво. Малко след гробището пътят става черен. Бараката и ранчото са след около половин километър вляво. Звучи сложно, но не е трудно.

— Как я е намерил брат ми?

— Аз му я намерих. Искаше нещо наблизно, но усамотено сред природата. Огледах няколко вилички на островите Сан Хуан и полуостров Олимпик, но само тази отговаряше на изискванията му. Предполагам, че много е обичал да излиза сред природата.

Дана не беше сигурна в това. Навремето баща им прекарваше цялото си време в работа и спане със секретарката си, затова не беше възпитал у децата си любов към приключенията. Представите на майка им за туризъм се изчерпваха с обиколките в универсалния магазин „Нордстромс“.

— Какво може да се прави там? — поинтересува се тя.

— Да се ходи на излети и да се лови риба. Река Якима минава точно зад ранчото. Може да се язди. Хората ходят да плуват в близкото язовирче. Мястото е усамотено, макар че наскоро започнаха да строят наблизно. Тишина и спокойствие. Красива природа.

— Според документацията брат ми е ходил там всяка седмица.

— Брат ви нае бараката за шест... не... за осем месеца. — Джордж се обърна и провери на компютъра. — Да, осем. Плащаше на първо число всеки месец и вземаше ключа оттук винаги когато искаше да отиде.

— Колко често ставаше това?

— Не мога да кажа. Плащаше наема за цял месец, затова често го оставях да задържи ключовете, макар че самият той като че ли не настояваше особено.

— Защо казвате това?

Бернадет Джордж се усмихна.

— Харесвах брат ви. Беше честен човек. Позволих му да задържи ключа, но той беше толкова разсеян, че се опасяваше да не го загуби, а нямаше желание да викаме ключар в ранчото.

Дана се съмняваше, че това е било истинската причина. Брат ѝ бе подреден до педантичност. Още едно качество, което беше наследил от баща им.

— Колко често, доколкото знаете, е използвал бараката?

— Понякога вземаше ключа по три-четири пъти месечно. Понякога нито веднъж.

— Защо не е наемал бараката само когато му е трябвала?

Джордж сви рамене. Имаше навик да се усмихва със стиснати устни, сякаш говореше на дете, а тонът ѝ беше снизходителен.

— Обсъждахме го, но брат ви настояваше, за да може да използва бараката, когато поиска. Каза, че е много зает и не желае да се обвързва с допълнителни задължения. Нямахме никаква закономерност във времето. Обаждаше се, когато реши, понякога вземаше ключовете в три часа следобед, а на следващата сутрин ги намирах в плик под вратата. Доколкото знам, не е използвал бараката за повече от двацет и четири часа, дори не е оставал за цял уикенд.

— Винаги ли идваше лично да вземе и да остави ключовете?

— Да.

— Сам ли идваше? Виждали ли сте го в чужда компания?

Джордж поклати глава.

— Не. Винаги идваше сам.

— Споменавал ли е нещо, което да ви наведе на мисълта, че отива с някого там?

Джордж пак поклати глава.

— Не. Съжалявам, че не мога да ви кажа повече.

— Ще можете ли да ми кажете имената на други хора, които са наемали бараки в района?

Жената поклати глава.

— Наблизо няма други постройки. Бараката е доста усамотена.

Дана кимна и погледна часовника си.

— Благодаря. Много ми помогнахте.

Изправи се и понечи да си тръгне. Джордж също стана.

— Моите съболезнования за брат ви. Много мъчно ми стана, когато прочетох във вестниците. Много го харесвах. Беше изключително добър човек.

— Наистина — промълви Дана.

Джордж излезе иззад бюрото и тръгна към вратата.

— Ще ви изпратя. — Когато стигна вратата, каза: — Много се изненадах, когато дойде полицията. Беше твърде смущаващо.

Дана спря и се обърна.

— От полицията ли са идвали?

— Да. Един следобед се появиха без предупреждение. Помислих си, че със съпруга ми или с някое от децата се е случило нещо. — Бернадет Джордж се усмихна смутено. — Казаха, че разследват убийство. Поискаха ми ключа и да им обясня как да намерят бараката.

— Кога беше това?

— Преди седмица, в петък. В деня след убийството на брат ви.

— Казаха ли защо искат да огледат бараката?

Джордж поклати глава.

— Не, само че е част от разследването.

— Питаха ли ви за друго?

Тя пак поклати глава.

— Не. Казаха само, че искат да огледат бараката. Само толкова. Ключът още е при тях. Все забравям да им се обадя, за да ми го върнат.

— Да им се обадите ли? Знаете ли кой е идвал? Можете ли да ми кажете името?

Жената се върна при бюрото.

— Идва един полицаи. — Разлисти дневника си. — Холмс. Детектив Даниел Холмс.

18.

Дана набра номера още на ескалатора. Чу сигнала „Свободно“, когато отваряше остъклената врата на фойето и излезе под яркото слънце. Някакъв бездомник ѝ поиска милостиня. Като стъпваше предпазливо по паветата с високите си токчета, тя отиде при бронзовия бюст на вождя Сиатъл и един ескимоски тотемен стълб в дъното на двора.

Детективът изрече само:

— Логан.

— Защо, по дяволите, не ми казахте за бараката?

— Моля?

— Бараката, детективе. Защо не ми казахте за бараката, която брат ми е наел в Рослин.

— Кой се обажда?

— Аз съм Дана Хил, детектив Логан.

— Не разбирам за какво говорите, госпожо Хил. Каква барака?

— Детективе, току-що излизам от „Недвижими имоти Монтгомъри“. Собственичката ми каза, че хората ви са били при нея и са взели ключовете от бараката, която брат ми е бил наел, за да направите оглед.

— Какво?

Учудването му изглеждаше искрено.

— Каза, че един детектив е разпитвал за бараката и е взел ключовете. Искам да знам защо.

— Аз също. Не знам за никаква барака и не знам къде е това „Монтгомъри“. Защо не се успокоите и не ми разкажете какво става?

Дана погледна нагоре през клоните на дърветата към един самолет в безоблачното небе. От тона на Логан личеше, че наистина не знае нищо. Това съвсем я обърка. Пое си дълбоко въздух и му разказа всичко от самото начало, от момента, когато намери информацията за чековете на името на фирма „Монтгомъри“.

— Къде сте сега?

— Пред сградата на Пайъниър Скуеър.

— Изчакайте ме там. И следете жената от агенцията да не излезе.

Смаяното изражение на Бернадет Джордж, когато Дана отново влезе в кабинета ѝ, се смени със загриженост, когато тя ѝ представи Логан. Той започна да я разпитва за детектив Даниел Холмс:

— Можете ли да го опишете? Как беше облечен?

— Беше приблизително с вашия ръст, но по-як и мускулист. Имаше руса коса и тясно лице. Носеше тъмен костюм. Много елегантен, като вас.

— Легитимира ли се?

— Да, показа ми сребърна значка като вашата.

— И каза, че е детектив?

Тя кимна.

— Да.

Логан се обърна към Дана:

— Това ли е човекът, който е идвал в дома на брат ви, след като си тръгнах онзи ден?

Тя кимна.

— Така изглежда. Каза, че разследвал грабежа, докато вие сте се съсредоточили повече върху убийството. Щеше да проверява заложените къщи. Не е ли така?

Логан не отговори. Отново се обърна към Джордж:

— Добре. Можете ли да ни кажете други характерни черти или нещо, което е казал?

Жената нервно се усмихна.

— Носеше пистолет.

— Сигурна ли сте или предполагате?

— Съпругът ми колекционира пистолети. По издутината на самото му личеше, че носи оръжие. — Бернадет Джордж демонстрира със своето сако, като пъкна юмрук отдолу. — Сигурна съм, че имаше раменен кобур.

Логан ѝ подаде визитната си картичка.

— Ако се сетите още нещо, потърсете ме на този номер.

С Дана слязоха във фойето.

— Защо не ми казахте по-рано за човека, който е идвал в къщата на брат ви?

— Мислех, че знаете — отвърна тя. — Кой е този човек?

Той поклати глава.

— Нямам представа.

Тъкмо излизаха, когато чуха някой да ги вика. Бернадет Джордж слизаше трмаво по стълбите, като се държеше за парапета, за да не се спъне с високите токчета. Когато се приближи, беше задъхана.

— Сетих се нещо важно. Току-що си го спомних. Очите му.

— Очите ли? — изненада се Логан.

— Да. Спомних си, че ми се сториха... сториха ми се тъмни за човек с толкова светла коса и бяло лице.

— Кафяви ли?

— Черни — обади се Дана, която също си спомни очите на онзи човек.

Джордж кимна.

— Да, черни. Изглеждаха почти лишени от зеници, ако мога така да се изразя.

* * *

Караха на изток по междущатско шосе 90 през Айсакуа. Логан телефонира в участъка си. Беше разтревожен и не го криеше. Дана имаше възможност да го наблюдава. От спретнатия му вид съдеше, че е придирчив по отношение на външността си. От дългогодишното общуване с адвокати и пазаруването за Грант тя разпознаваше хубавите дрехи. Бялата риза на Логан беше колосана, а вратовръзката му бе избрана с вкус, възелът беше безупречен. Зеленият му кабриолет „Остин Хийли“ от 1963 година също бе добре поддържан. Отвън нямаше нито едно петънце, вътре таблото от орехово дърво блестеше. На пода нямаше дори една хартийка. Майкъл Логан беше подреден човек. Но и не създаваше впечатление на превзет или суетен мъж. Щом свали сакото си, Дана забеляза, че е широкоплещест, със спортно телосложение. Когато се ръкуваха, тя усети мазоли по дланите му. Ръкавите му бяха издути от мускули.

Той свърши разговора и се наведе настрани, за да закачи телефона на държателя на колана си.

— Нещо ново? — попита Дана.

Детективът поклати глава.

— Има детектив на име Дан Холмс, но работи в друг район. Сега го издирват.

— Каква работа има в разследването за убийството на брат ми?

— Не знам, но предполагам, че отговорът е „никаква“. — Намали звука на радиото. — Ако ми позволите да се изразя така, госпожо Логан, брат ви явно е имал доста тайни.

Тя настръхна.

— Какво имате предвид?

— Ами, казахте, че преди не сте били в къщата му, а сега се оказва, че е имал наета барака, за която не сте знаели. Въпреки това би трябвало да сте били много близки.

— Бяхме близки — сопна тя. — Откъде знаете?

— От съседката.

— Разпитвали сте я за мен?

— Разпитвах я за брат ви. Тя ми даде информация за семейството ви. Доста е приказлива.

— С брат ми наистина бяхме близки, детективе. Близнаци сме.

Дана отново говореше така, сякаш се оправдаваше.

— Не казвам, че не сте били близки, но защо не ви е казал за бараката? Пазил ли е други тайни от вас?

Дана погледна през прозореца към хълмовете Каскейд. От постоянната сеч склоновете им бяха като съшити от разноцветни парцалчета одеяло — изпъстрени със съвсем оголени участъци, светли петна от младите насаждения и по-тъмни на все още девствения лес. Тънка облачна пелена се стелеше над върховете. На места още се виждаха преспи, останали от зимата.

— Брат ми навлезе в кризата на средната възраст твърде рано, детективе. След смъртта на баща ни Джеймс се отказа от адвокатската практика, продаде къщата си и коренно промени начина си на живот. Докато и двамата работехме в центъра, беше трудно да нагодим така ангажиментите си, че да се видим дори само за обяд. След като той напусна, стана още по-невъзможно. Телефонните разговори с приятели и роднини са лукс, който човек се старае да избягва, когато всяка минута е пари. С Джеймс обикновено се виждахме, когато идваше да вземе Моли, и пак съвсем за кратко.

— Коя е Моли?

— Дъщеря ми. Веднъж или два пъти месечно Джеймс я извеждаше. Много я обичаше.

— На колко години е дъщеря ви?

— На три.

Логан се усмихна.

— Сигурно е прекрасна възраст.

— Едва преживяхме ужаса на двете години. Имате ли деца?

Той поклати глава.

— Не. Не съм женен.

Дана погледна лявата му ръка върху кормилото. Струваше й се, че при първата им среща в дома на Джеймс бе видяла златна халка.

Изкачиха прохода Снокуолми, местността ставаше все по-дива. От отвесните скали, в които бе изсечен пътят, течаха водопади от топящия се сняг. Около тях зелените борови гори се простираха докъдето ти поглед стигне, по брега на буйните реки край пътя стояха рибари. Повечето хора смятат, че Голямата стъпка е легенда, но жителите на северозападните щати знаят, че все още има места, по които такова същество би могло да живее далеч от човешки поглед.

— По какво трябва да се ориентираме? — попита Логан, като разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата си.

— Кли Елъм. След около час. — Дана погледна скоростомера, който показваше сто и петдесет километра в час, макар тя да не беше усетила, че се движат толкова бързо. — Но при тази скорост ще стигнем за четирийсет и пет минути.

Логан намали.

— Съжалявам. Безпокои ли ви?

— Не. Изненадвам се колко гладко вози.

Логан се засмя.

— Британско качество. Какво има след Кли Елъм?

— Рослин е на около десет минути от главното шосе. Трябва да минем през града, като следваме табелките за гробището. Там свършва асфалтът и започва черен път. Трябва да гледаме за голяма бяла канара отстрани.

Детективът я изгледа невярващо.

— Сигурно се шегувате. По гробища и канари ли трябва да се ориентираме?

Дана сви рамене.

— Това е указанието на жената от фирмата.

— Май по-добре да намаля. Да не изпуснем някой камък.

Тя се усмихна на коментара му.

— Ето, най-последно.

Младата жена се стресна и заоглежда навън.

— Какво видяхте?

— Усмивка на лицето ви.

Тя се обърна към него и усети, че се изчервява.

— Напоследък не ми е много до смях, детективе.

— Убеден съм. Точно затова се опитвах да ви накарам да се усмихнете.

Тя отново се усмихна.

— Втори път. Уха!

Продължиха да пътуват в неловко мълчание.

— Трябва да ви благодаря — каза след малко Дана.

— За какво?

— За онзи ден в къщата на брат ми. Искам да ви благодаря, че влязохте с мен.

— Няма защо. Човек не трябва да е сам в такива моменти.

— Така е — съгласи се тя, като се замисли за Грант. — Не трябва да е сам.

* * *

Десет минути след като излязоха от магистралата, минаха през центъра на Рослин. Главната улица бе широка, с каменни, тухлени и дървени едноетажни къщи от двете страни. Градчето изглеждаше, както го описваше Бернадет Джордж — старо миньорско селище в Дивия Запад. Имаше черен каменен паметник на миньорите, които са работили и са загинали тук.

— Защо ли ми се струва познато? — измърмори Логан, докато минаваха покрай сграда с мозайка на лос върху външната стена. — Не си спомням да съм идвал някога.

— Джордж каза, че тук са снимали онова телевизионно предаване — „Нордърн Експлорър“.

Логан я погледна.

— Спомням си го. Може би оттам ми е познато.

Малко след града Дана посочи зелена табелка за гробището. Завиха покрай ниски къщи на стръмна улица. На върха на хълма видяха надгробни камъни в наклонен парцел зад метална ограда.

— Сега пътят...

Колата заподскача по изровения черен път. Под гумите заскърцаха камъни.

— ... свършва — доизказа се Дана.

Логан намали, около излъскания му автомобил се вдигна облак прах и той се намръщи. Бернадет Джордж ги беше предупредила, че лесничейството поддържа черния път, но вероятно още не е поправило пораженията от снеговете. Макар да взеше гладко по асфалт, спортната кола не беше подходяща за бабуни и дупки. Дана имаше чувството, че всичките ѝ вътрешни органи се разместват от друсането.

— Сега търсим канарата, така ли? — попита детективът.

— Да, ето я.

Един голям камък край пътя беше боядисан в бяло. До него имаше напукана дървена порта. От напречната греда висеше поизтъркана от времето табела с ръчно издялани букви, която навремето вероятно също е била бяла. Надписът гласеше: „Ранчо Уилбър“.

Спуснаха се по стръмната алея и спряха пред покритата веранда на дървена барака. Логан слезе и се протегна.

Когато отвори вратата си, Дана се изненада от протегнатата ръка на детектива, но я пое, преди да слезе.

— Никога вече няма да роптая срещу лошото състояние на сиятълските улици. Струва ми се, че имам три разместени прешлена. — Той погледна краката ѝ. — Сигурна ли сте, че ще ви е удобно с тези обувки?

— Ще се справя.

Дана пусна ръката му, направи една крачка, спъна се и се блъсна в него. Логан я подхвана.

— Внимавайте.

Тя се изправи и се опита да запази равновесие.

— Извинявайте.

— Само да не се пребиете. Най-близкият лекар сигурно е на десетина километра.

Дана се обърна и огледа мястото. Съдейки по ръждясалите огради, нуждаещи се от поправка, и телените мрежи, с които полето беше разделено на много участъци, в стопанството някога са развъждали коне или крави. Сега обаче бараката стърчеше сред море от висока тучна трева. Животните вероятно я бяха поддържали ниска, докато все още е имало ранчо. Черният път продължаваше покрай плевня и дървени фургони с ръждясали колела, които са изпълнявали ролята на обори. По гредите висяха конски подкови и ръждясали метални колела, които придаваха на мястото призрачен вид. Някъде в далечината Дана чу ромон на вода и си спомни думите на Бернадет Джордж, че река Якима тече в единия край на имението. Иначе цареше абсолютна тишина. Беше спокойно. Дори птички не се чуваха.

— Красиво е — отбеляза, като вдиша аромата на борова гора.

Логан прокара пръсти по капака на колата си и остави следи в тънкия слой прах.

— Доста уединено.

Хвана Дана за ръката и ѝ помогна да изкачи трите дървени стъпала на верандата.

— Тук горе би трябвало по-лесно да вървите.

Огледа гредите на тавана на верандата, побутна парче мазилка върху някаква дупка.

— Тази къщичка иска много работа. Няма водопровод... — посочи старомодната ръчна помпа в двора — ... нито електричество. Брат ви умееше ли да майстори?

Дана се изсмя.

— Джеймс ли? Дори крушка не можеше да смени.

— Е, ако е искал да се скрие от света, мястото е подходящо.

Логан отвори с ключа, който им беше дала Бернадет Джордж, и се отдръпна, за да направи път на Дана. Вътре миришеше силно.

— Сякаш някой е търкал с паркетин — отбеляза тя.

Логан нищо не каза. Оглеждаше всяка подробност от стаята, в която влязоха — кухнята. В дъното имаше готварска печка на дърва и купчина цепеници. До нея — дълбока мивка без чешма и старомодна хладилна кутия. Отляво пред голям четирикрилен прозорец бяха поставени маса с покривка на червени и бели карета и два стола. Прозорецът гледаше към ширналото се поле. От една винена бутилка

стърчаха изсъхнали цветя. Бяха клюмнали над миньорска газова лампа.

Минаха през сводест вход, изрязан в дъсчената стена, и влязоха в дневната — таванът се поддържаше от дебели греди, върху лакираните чамови дъски на пода беше постлана мечешка кожа. Две изгъркани от седене кресла и стар кафяв кожен диван бяха подредени амфитеатрално пред камина от речни камъни. Полицата бе образувана от стърчащи камъни с неправилна форма. Отгоре имаше наредени бакърени съдове: чайник, менче с лъжица и още два газени фенера. Дана погледна гърбовете на няколкото книги с твърди подвързии: „Приключенията на Том Сойер и Хъкълбери Фин“ от Марк Твен, „Разказ за двата града“ от Дикенс, „И изгрява слънце“ от Хемингуей, „Великият Гетсби“ на Ф. Скот Фицджералд.

— Тези книги са на Джеймс — отбеляза тя.

Логан ги погледна, после влезе в стаята, чийто вход беше отдясно на камината. Дана го последва. Там беше спалнята.

— Централно отопление — измърмори Логан.

В стаята имаше легло от дебели греди, покрито със зелен пухен юрган, в единия край бе сгъната бродирана покривка.

— Брат ви е бил романтик — предположи детективът.

Върна се в дневната.

Дана отиде при две грубо изработени дървени нощни шкафчета и провери чекмеджетата. Бяха празни. Отвори вратата на гардероба. На една полица имаше резервно одеяло и възглавница, отстрани висяха няколко телени закачалки. В един ъгъл имаше паяжина. Приблужи се до леглото, коленичи и надникна отдолу. Когато се изправи, Логан стоеше на вратата и я гледаше.

— Нищо няма да намерите. Някой ни е изпреварил и добре е заличил всички следи.

— Какво искате да кажете?

Той ѝ показа найлоново пликче, в което на пръв поглед нямаше нищо.

— Магнитен прах. — Вдигна пликчето на светлината. — Малки количества от него има из цялата барака. Това е желязно съединение, което се използва за снемане на пръстови отпечатьци. Чудехте се на миризмата. Това е амоняк. Основна съставка на разтвора, който се използва за изчистване на праха. Явно детектив Даниел Холмс, който и

да е той, е търсел отпечатьци. После е заличил всички следи. Единствените отпечатьци, които ще намерим, вероятно ще са вашите и моите. Съгласна ли сте да го обсъдим на кафе в града, госпожо Хил?

19.

В магазина на Рослин се продаваха само основни продукти като сапун, паста за зъби и тоалетна хартия. На витрината имаше изложени антики, като предметите, които бяха видели в бараката. Логан се надяваше продавачът да разпознае Джеймс Хил от снимката, която Дана носеше в портфейла си, но той заяви, че не го е виждал. Излязоха на дъсчения тротоар. Дана се чувстваше като посетител в миньорски град, възстановен като туристическа атракция. С официалното си облекло двамата с Логан изглеждаха съвсем не на място. Захладня и тя притисна ръце до гърдите си.

— Искате ли сакото ми? — предложи Логан.

Тя отказа и отвори вратата на едно кафене. Вътре задрънчаха звънчета и всички клиенти насочиха погледи към тях. Жената зад щанда им даде знак да седнат в сепарето до прозореца с изглед към улицата, където имаше дори коневръз. След малко местните се върнаха към заниманията си и в заведението отново зазвуча мърморене, примесено с подрънкването на прибори и съскането на скарата. Дана подуши миризма на препечен бекон и изведнъж осъзна, че е гладна. Сервитьорката се приближи и им даде по една страничка написано на ръка меню, после се оттегли, като обеща да им донесе кафе. Докато чакаха, Дана позвъни на майка си и я помоли да вземе Моли от детската градина. Наближаваше пет часът, а до Сиатъл имаха поне час и половина път — нямаше да стигне навреме. Майка ѝ почти закреця от радост. Дана затвори и провери служебния си телефонен секретар. Грант ѝ беше изпратил съобщение, в което отчаяно търсеше оправдание за факта, че в стаята му е имало жена. Твърдеше, че Дана по погрешка е попаднала на служебния апартамент на фирмата, което беше лъжа. Оправданията му само затвърдиха подозренията ѝ.

Когато сервитьорката донесе кафетата, Дана набра номера на хотела в Чикаго. Този път вдигна Грант.

— Хей, Дана, здравей. Казаха ми, че си ме търсила по-рано. Защо не остави съобщение?

— Не исках да те притеснявам — отвърна тя; не ѝ убягна фактът, че той използва думата „казаха“ вместо „тя каза“. — Как мина в съда?

— Трябваше да оставиш съобщение. Тук постоянно сновем между стаите. Документите ни са разхвърлени навсякъде.

Тя затвори очи и си представи как лъжата пробива поредната дупка в хартиеното ѝ сърце. Когато беше малка, баба ѝ използваше едно сърце, изрязано от хартия, за да ѝ покаже как всяка лъжа или лоша дума наранява сърцето на човек, оставя дупка и то се смалява ли, смалява. Дана се почуди колко ли е останало от нейното.

— Как беше в съда? — попита отново.

Въпросът явно изненада Грант и в гласа му прозвуча облекчение:

— Пипнахме ги. Съдията прие осемдесет процента от възраженията ни и отхвърли повечето от техните. Получихме два удара под пояса, но им нанесохме повече поражения, отколкото те на нас.

— Някой говори ли за споразумение?

— Вече не. Оттеглихме предложението си. Майната им. Дадох им възможност да се оттеглят достойно. Сега ще страдат. Хайде, трябва да вървя. Екипът ни се събира за вечеря. Ще работим до късно, така че не ме търси. Ще ти се обадя, когато имам възможност.

— Добре.

— Няма ли да ми пожелаеш късмет.

— Едва ли е необходимо. Не се съмнявам, че късметът ще е на твоя страна.

Дана затвори.

Погледа за известно време през прозореца слънцето, обагрящо върховете в червено и оранжево. Преди здрач градчето изглеждаше по-мрачно.

— Наред ли е всичко? — попита Логан, вдигнал порцелановата чашка пред устните си, докато небрежно преглеждаше менюто.

— Моля?

Той я погледна.

— С дъщеря ви... наред ли е всичко? Трябва ли да се прибирате?

— Не. Всичко е наред, детективе.

— Наричайте ме Майк. — Той остави чашата и менюто. — През деня съм детектив Логан. След работно време съм Майк. Това официално обръщение ме кара да се чувствам стар.

Дана изключи телефона и го прибра в чантичката си. Прегледа менюто, когато сервитьорката се върна, за да вземе поръчката им.

— Как сте? — поинтересува се тя.

Носеше блуза без ръкави и ръцете ѝ изглеждаха твърде мускулести за петдесетгодишна жена. Дънките ѝ бяха плътно прилепнали по бедрата, а на врата ѝ висеше пъстра огърлица от стъклени мъниста. Погледна за кратко към плота, за да види дали от кухнята са изпратили някоя готова поръчка.

— Отлично — отговори Логан.

— Какво ще желаете?

Дана се колебаеше.

— Какво ще препоръчате?

— Пърженото ни пилешко е най-хубавото в щата — не без известна гордост заяви сервитьорката. — Сервираме го с картофи с чеснов сос, салата и хлебче.

Дана се намръщи.

— Нямате ли нещо по-диетично?

Сервитьорката се замисли за малко, след което отговори:

— Мога да ви направя една хубава салата.

Дана кимна.

— Чудесно. Бихте ли донесли олиото и оцета отделно?

Сервитьорката погледна Логан.

— Аз няма да пропусна най-доброто пържено пилешко в щата Вашингтон — заяви той. — Може ли допълнително сос върху картофите?

Тя се усмихна.

— Разбира се.

— Слагайте тогава. — Логан ѝ подаде менюто. — Аромат на щрудел ли надушвам?

— Съвсем пресен. Имате добро обоняние.

— И щруделът ли е най-добрият, който може да се намери в околността?

— Така мисля, но съм пристрастна.

— Ще вземем две парчета след вечерята.

— За мен не — побърза да уточни Дана.

Той намигна на сервитьорката.

— Донесете две все пак. Няма да пропаднат. — Поглади се по корема. — А може би точно това ще стане с тях.

Сервитьорката се засмя.

— След малко ще е готово.

Когато се отдалечи от масата, Дана отбеляза:

— Не ви личи да ядете толкова много.

— По принцип не ям много, но това е едно от малкото обществени места в града. Щом брат ви не е пазарувал от магазина, може би се е отбивал тук да хапне. Може ли пак снимката?

Дана му подаде фотографията, на която Джеймс държеше Моли върху раменете си.

Логан я взе и я постави на масата.

— Защо според вас брат ви е изминавал толкова път, за да идва тук, госпожо Хил?

— Дана... след като вече сме в извънработно време.

— Дана. Хубаво име.

— Благодаря.

Комплиментът ѝ хареса повече, отколкото би трябвало.

— Кръстена ли сте на някого?

— На баба ми. Предполагам, че е идвал, за да се усамоти.

— Сам ли живееше?

Тя разбърка кафето си, поднесе чашата с две ръце към устните си. Отпи и я остави на масата.

— Много добре знаете, че живееше сам.

— Гей ли е бил?

— Джеймс ли? Не.

— Знаете ли коя е била приятелката му?

Погледна го изненадано.

— Не познавам много мъже, които ще изминат толкова път само за романтично усамотяване, Дана. Обикновено, когато мъж си даде толкова труд, за да се скрие от света, винаги е замесена жена. Цветята на масата, книгите на полицата...

— Не. Не знам с коя е излизал.

— Но сте знаели, че е имал любовница.

Тя поклати глава и вдигна чашата си.

— Не. Не знаех, че излиза с жена. Започнах да подозирам едва след като отидох да събера вещите му.

Логан също отпи глътка кафе.

— Попаднали сте на поредната му тайна?

Дана остави чашата, отвори чантичката си и подаде на Логан предмета, който бе намерила под леглото. Детективът изненадано подсвирна. Вдигна обицата. Около голям син камък в кръг бяха подредени малки диаманти, отдолу висеше един по-едър, с форма на сълза. Скъпоценните камъни бяха толкова едри, че отначало Дана ги помисли за изкуствени — украшение, което Джеймс е купил за Моли. След като огледа бижутото по-внимателно обаче, тя се убеди, че са истински.

— Само една ли? — поинтересува се Логан.

Тя кимна.

— Нямаше друга.

— Затова ли гледахте под леглото в бараката?

— Реших да проверя за всеки случай.

— Брат ви сериозно е бил хлътнал.

— Не вярвам той да я е купувал. Прегледах финансовите му документи, но не намерих разписка от бижутериен магазин, нито данни за теглене на значителна сума.

— Значи някой я е забравил, така ли?

— Възможно е.

— Вие обаче не смятате така.

— Обицата е само една, детективе, при това скъпа. Не вярвам някоя жена да забрави такова ценно бижу.

— Може би е бързала и по-късно е установила, че го е загубила.

— Може би.

— Значи не сте подозирали, че брат ви излиза с жена, така ли?

— Не.

— Дали не е на някоя роднина или приятелка?

— Най-близкият му колега от университета не знаеше нищо, а съседката не е виждала никого да го посещава. Попитах я, когато ѝ връщах ключа.

Логан се облегна назад.

— Кога смятахте да ми кажете за обицата?

Дана сви рамене и хвана чашата, сякаш топлеше дланите си.

— Съжалявам. Трябваше да ви кажа.

— Това предизвиква много въпроси, Дана. Има хотели и мотели на много по-малко разстояние от дома му. Ако брат ви е търсел спонтанна близост, със сигурност не е било нужно да идва чак тук. Струва ми се, че не е търсел само уединение. Искал е романтична атмосфера, уют. Това е било много важно за него. Подказва ми, че не става дума за случайна връзка.

— Може би се е виждал с жена от района.

— В такъв случай нямаше да наема бараката. — Той облегна ръката си на стената на сепарето. — Освен ако жената не е омъжена.

Стомахът ѝ се сви. Тя взе лъжичката си и разсеяно разбърка кафето. Сервитьорката донесе пърженото пилешко и салатата. Картофите бяха полети с изпускащ пара тъмнокафяв сос. Логан стисна обичката в юмрука си и се обърна към жената:

— Права сте. Наистина изглежда превъзходно.

Дана се възхищаваше от чара му. Беше съвсем искрен. Имаше нещо момчешко в него, а и пилешкото наистина изглеждаше добре, особено в сравнение с нейната салата.

— Вие ли сте Фей? — попита детективът, имайки предвид името на заведението.

— Не. Фей е майка ми. — Сервитьорката допълни чашата му с кафе. — Кръстих ресторантчето на нея, защото повечето рецепти са нейни. Аз се казвам Бони. Откъде сте?

— От Сиатъл.

— Изглеждате много добра двойка, ако ми позволите да отбележа.

Дана се засмя.

— Не сме женени.

Каната с кафето застина във въздуха.

— Извинете ме. Винаги си правя прибързани изводи. Просто така изглеждате.

Логан вдигна снимката от масата.

— Аз съм полицаи, Бони. Чудя се дали ще можете да ми помогнете.

Бони остана неподвижна.

Логан ѝ показва снимката. Тя я взе и остави каната на масата.

— Виждали ли сте този човек? — попита детективът.

— Може да е бил с брада и по-дълга коса — добави Дана. — Това е брат ми.

Бони се вгледа в снимката, после погледна и Дана.

— Няма нищо нередно, Бони. Това наистина е брат й.

— Има прилика — отбеляза сервитьорката. — Изчезнал ли е? Издирвате ли го?

Дана погледна детектива, който кимна. Обърна се пак към Бони:

— Не. Мъртъв е.

— Мъртъв? Искате да кажете убит?

— Да.

— Боже мили, накъде върви светът?

— Опитваме се да разберем какво е правил през последните шест месеца — обясни Логан.

Тя пак погледна снимката и кимна, първо почти незабележимо, после — по-енергично.

— Да. Да, мисля, че си го спомних. Носеше ли очила?

— Да — отговори Дана.

Сервитьорката описа кръг около окото си.

— Кръгли. Приличаше на писател. Два пъти е идвал, доколкото си спомням. Мил човек. Възпитан. Хубав. Косата му беше по-дълга.

Детективът се усмихна.

— Знаех си, че ще си го спомните. Личи ви, че сте добър физиономист. Сам ли идваше, или в компания?

Бони му върна снимката и постави пръст на устните си. След малко отговори:

— Идваше сам, но в колата може да го е чакал някой.

— Какво искате да кажете? — попита Логан.

— Само минаваше и поръчваше храна за вкъщи. Затова си го спомних. Докато чакаше, разговаряхме. Сега, като се замисля, най-вероятно е поръчвал за двама. Мислите ли, че тя го е убила?

Логан погледна Дана и измърмори:

— Не знаем, Бони. Точно това се опитваме да разберем.

20.

Маршал Коул лежеше облегнат на възглавниците и с всички сили стискаше чаршафите. Главата на жената ритмично се повдигаше и спускаше над слабините му. Той изстена, но повече от яд, отколкото от удоволствие. След случката в мотела, след убийството на Лари Кинг и всички други гадости той не можеше да се отпусне, не спираше да се озърта, когато вървеше по улиците, не можеше да затвори очи, без да види човека с черните очила. Не можеше да се наслади на една хубава свирка.

Жената вдигна глава, за да си поеме въздух, и разтърка челюстта си. После хвана члена му и започна да го търка грубо, докато се навеждаше от леглото, за да вземе бирата си от пода. Отсреща телевизорът осветяваше стаята със синкаво сияние.

— Предвиждаш ли великото събитие да се случи през този век, Маршал?

Отпи от бутилката и пенлива струйка бира потече по врата и между гърдите ѝ.

Понеже му закриваше телевизора, Коул я хвана за косата и натисна главата ѝ към члена си, като се опита да се съсредоточи въпреки пулсиращата болка в глезена му, навехнат от скока от мотелската стая, и натрапчивия образ на убиеца. Бирата още не можеше да притъпи болката и да му помогне да забрави. Той взе бутилката си от нощното шкафче и изпи остатъка от течността, докато слушаше новините със затворени очи. Проклетият синоптик говореше за времето в другите части на страната. На кого ли му дремеше? Колко хора в щата Вашингтон се интересуваха, че в Лос Анджелис ще бъде трийсет градуса или че на Хаваите времето ще е меко? Да не би да се завтекат натам? Коул смяташе, че прогнозата трябва да се съкрати с две-три минути, за да има повече време за спорта, който винаги беше накрая и времето никога не стигаше. Ако той беше собственик на телевизионен канал, спортните новини щяха да са на първо място. По

дяволите, това бе единствената част от емисията, в която не говореха за гадости.

— Свършвай вече — настоя жената. — Свършвай, Маршал, изпразни се. Не мога да ти го лъскам цяла нощ.

Коул отново набута главата ѝ, където ѝ беше мястото.

Когато прогнозата свърши, той отвори очи, но на екрана се бяха изтъпанили двама говорители, мъж и жена, седнали зад бюрото в студиото, сякаш бяха на романтична вечеря. Камерата показва в близък план мъжа и Коул отново затвори очи. Още някаква скапана новина, която щеше да изяде времето за спорта. Дрън, дрън, дрън. Единственото, което го интересуваше в момента, бе дали „Маринърс“ е все още на три точки зад „Ейнджълс“ в Западната бейзболна лига. Момчетата бяха победили в шест поредни мача. Той се интересуваше дали са взели и седми. „Маринърс“ бе единственото нещо във Вашингтон, което харесваше. В проклетия щат валеше твърде много. Смяташе скоро да се върне в Айдахо, където беше сухо дори ако валеше сняг.

Коул се унесе, чуваше откъслечни изречения от емисията. Съсредоточи вниманието си върху слабините си. Ако преценеше добре, щеше да свърши точно преди спорта. Отвори очи и изведнъж чу овации, за момент се уплаши, че е заспал и е пропуснал спортната емисия. Вместо това на екрана показваха някакъв тъпанар с костюм, който си пробиваше път сред тълпата. Тъкмо смяташе пак да затвори очи, когато го видя.

Жената вдигна глава и пак закри екрана на телевизора. Коул се надигна и я натисна към члена си, за да вижда. Къса руса коса, издадена брадичка, очи, скрити зад същите черни очила. Побиха го тръпки.

— Кучи син! — прошепна.

Жената изръмжа. Коул не ѝ обърна внимание. Тя го ухапа.

— Мамка ти!

Хвана я за косата и я изблъска встрани. Пропълзя до края на леглото, като държеше члена си. Познатото лице вече не се виждаше. Отново показваха говорителя с голямата глава от студиото.

Жената се изправи и започна да го удря.

— Мамка ти, Маршал, мамка ти! Задник такъв! Какво ти става? Празни се сам, като си такъв.

Коул я хвана с една ръка, изви китката ѝ зад гърба и грабна дистанционното. Започна да сменя каналите, търсейки други новинарски емисии. Канал пет излъчи набързо спортните новини, след което пуснаха реклами.

21.

— Ще се пръсне от яд, заклевам се. — Гласът на Линда звучеше едновременно загрижено и развеселено. — Дано да не получи удар и да се наложи да му правим изкуствено дишане, докато го приберат от моргата.

Предния ден Дана беше отсъствала от работа цял следобед, а тази сутрин закъсня — явно неподчинение според Крокет. По ирония, въпреки че най-съкровено му желание бе да я уволни, той се опасяваше, че е отсъствала, защото е била на интервю за работа в друга адвокатска кантора и замисля да му открадне клиентите.

— Кажи му, че не можеш да се свържеш с мен, защото мобилният ми телефон е изключен.

Дана си представи как ще реагира Крокет и се усмихна. После наистина изключи телефона си. Слезе от колата под лекия дъждец и пресече Харисън Стрийт близо до Сиатъл Сентър. Отвори тежката врата от бронирано стъкло и влезе в помещение, където се чуваше неспирно бръмчене на малки бормашины като разгневени комари и се усещаше лека металическа миризма като в зъболекарски кабинет. Трима корейци седяха в остъклени стаички и сръчно обработваха крехки скъпоценни камъни под големи увеличителни стъкла. Дана се приближи до груб дървен плот, изгорен на места от цигари и надраскан с моливи и химикалки. Обърна се към жената зад гишето и поиска да говори с Ким; не беше сигурна дали това е малкото или фамилното име на собственика. Всички го наричаха просто Ким. Това бе бижутерът на майка ѝ, който беше изработил падежната и венчалната халка на Дана. На всяка годишнина добавяше по един миниатюрен диамант. По-късно започна да му носи и обиците, гривните си и един часовник за поправка на закопчалката.

— Госпожо Дана.

Ким влезе през завеса от мъниста, закриваща една странична врата. Беше облечен както всеки път, когато тя идваше в магазина: с черни полиестерни панталони и бяла риза с къс ръкав. В горното ѝ

джобче винаги имаше пъхната химикалка. Платът над джобчето беше изпъстрен с мастилени точки. Макар че беше около шейсетте, годините не му личаха; на кръглото му лице нямаше нито една бръчка. Очите му изглеждаха огромни зад очилата с дебели черни рамки, от които като антена стърчеше една телчица, завършваща с лупа, която можеше да спуска пред лявото си око.

— Време ли е вече? — попита кореецът и погледна календара на стената. — Девети диамант?

— Не, не още.

„Може би никога вече“ — помисли си тя.

— Трябва да оцелея още четири месеца — добави.

Ким се усмихна, сякаш прие думите ѝ като шега.

— Ще оцелеете — заяви уверено, вдигна ръцете си и ги стисна над главата си. — Три години. Много жени идват, за да направя от сватбените им халки обици. След три години брак, не повече. Вие сте стабилни.

— Идвам да ви помоля за една услуга. — Тя отвори чантичката си. — Намерих едно бижу и ми се струва, че е ценно. Можете ли да ми кажете нещо повече за него?

Ким смъкна лупата пред лявото си око; заприлича на герой от комикс с огромна синина на окото. Дана постави обицата в мазолестата му длан. Той я завъртя, подхвърли я леко, сякаш така можеше да прецени тежестта ѝ, после я хвана за клипса и я огледа като рибка. Накрая включи една мощна лампа на плота и започна да изучава бижутото под ярката светлина, докато говореше:

— Много скъпо бижу. Синият камък е танзанит. Много рядък. Диамантите са от изключително високо качество, изработката е неповторима.

— Колко би могла да струва тази обица, Ким?

Той вдигна очи и се облегна с лакти на плота, като държеше обицата на светлината. Съсредоточеният му поглед издаваше, че извършва сложни сметки наум.

— За двете ли? — заговори сякаш сам на себе си. — Около петдесет, петдесет и пет хиляди. Може би и повече.

Дана очакваше да чуе висока цена, но това число я изненада.

— Толкова много?

— Най-малко. — Той се изправи. — Вижте, дизайнът е запазена марка. Това вдига цената.

— Запазена марка ли?

— Тези обици са единствени в света. Затова цената може да е много по-висока, ако имате две.

— Не бях чувала за запазена марка на бижу.

— О, има — закима енергично Ким. — Аз също имам запазена марка.

Взе бележник от плота близо до телефона, извади химикалката от джобчето си и нарисува нещо, което приличаше на диамант с буква К в средата.

— Много бижута са мой личен дизайн. Вие носите такова.

Прибра химикалката, оставяйки още една мастилена точка върху ризата си. Завъртя обицата и подаде на Дана лупа.

— Вижте знака отзад. Това е запазената марка на бижутера.

Дана се вгледа в миниатюрната гравюра, която увеличена, приличаше на две преплетени букви W. От патентното право знаеше, че има държавна служба за регистрация на запазените марки.

— Има ли място, където бижутерите могат да регистрират запазените си марки, Ким? Как мога да разбера кой е изработил тази обица?

Той се усмихна.

— Достатъчно е да ме попитате. Имате късмет, че се познаваме. — Засмя се. — Изчакайте малко.

Отдалечи се от плота и се вмъкна през друга завеса от мъниста.

Отвътре се чу бръмчене на машинка и Дана неволно опипа с език зъбите си.

Ким пак се появи, носеше изтъркано списание с меки корици. Постави го на плота и разлисти окъсаните и измачкани листа. Следеше текста с почернелия си и осеян с миниатюрни белези показалец. Намери преплетените букви W и отвори на съответната страница. Прочете нещо и затвори списанието.

— Уилям Уелс — обяви.

— Това ли е бижутерът?

Кореецът кимна.

— Уилям Уелс — повтори Дана, сякаш се опитваше да запомни името. Оказа се, че идването при Ким изобщо не е толкова лоша идея,

колкото ѝ се струваше в началото. — Искам да го открия. Как мога да го намеря, Ким?

Кореецът кимна и отново разтвори списанието. Започна процеса на търсене отначало. Дана разрови чантичката си за химикалка, но той извади своята от джоба и ѝ я подаде, щракна я, без да вдига очи от списанието. Тя откъсна листче от бележника.

— Ако има адрес или телефонен номер, мога да му се обадя или направо да се отбия с колата.

Кореецът кимна и погледна часовника си.

— Можете да му се обадите още сега, но няма как да се отбиете с колата. Освен ако нямате амфибия.

22.

Шумът от затръшване на автомобилна врата накара Маршал Коул да подскочи от креслото. Беше заспал или по-скоро припаднал от препиване. По телевизията даваха сутрешните новини и говорителката цвъртеше като врабче под първите лъчи на деня, които се процеждаха през пролуката на дебелия завеси. Беше ги спуснал и през нощта внимателно наблюдаваше паркинга през процепа, очакваше всеки момент да види русокосия мъж с тъмните очила. Същият беше — същият, когото Коул видя по телевизията. Нямахше съмнение. Никакво съмнение. Мамка му, можеше ли да го забрави? Той бе убил Кинг и едва не застреля него.

Според Кинг оня беше от специалните части, „тюлен“ или друго такова животно, но сега мислеше, че е по-скоро частен телохранител — някакъв вид наемник. А тези пичове наистина не си поплюваха. Не се спираха пред закона и бяха подготвени не по-зле от тайните агенти или войниците от специалните части. Това обясняваше как се бе появил в хотела като дух. Може да е бил от „тунелните плъхове“ от вьетнамската джунгла или от ония, дето избиваха арабите в Ирак. И сега бе решил да убие Коул. Мамка му и прасе.

Лари Кинг го беше забъркал в голяма каша. Каквото и да ставаше, какъвто и да е бил оня Джеймс Хил, работата беше дебела, много дебела. Щяха да очистят Коул като едното нищо. Нищо не им пречеше, нали бяха военни. Правеха си каквото искат. Можеха да убият всеки, да направят така, че да изчезне, да изтрият кръщелното му свидетелство — всичко, все едно никога не е съществувал. Мамка им, можеха да накарат родните ти майка и баща да те забравят. Имаха специални медикаменти за това. Коул бе виждал как става по телевизията, в „Досиета хикс“. Можеха да направят каквото си поискат, копеленцата. Може би дори в момента четяха мислите му от някой проклет сателит.

Коул се протегна, вратът го заболя и той го разтърка ожесточено. По килима се търкаляха бирени бутилки като кокали в слонско

гробнице. Една, все още наполовина пълна, лежеше настрана и под гърлото ѝ имаше мокро петно с големина на бейзболна топка. Коул се беше напил до безпаметност. Открехна завесата и присви очи на ярката слънчева светлина, отразяваща се от предните стъкла на паркираните коли и локвите върху черния асфалт. Същите ли коли бяха снощи? Кой? По дяволите, не помнеше. В продължение на часове бе следил колите — страхуваше се оня да не му извърти още някой номер — но по някое време през нощта им загуби бройката. Сега всичко му се губеше.

Поглади се по корема, не напипа ръкохватката на пистолета, уплаши се и затършува около креслото, докато осъзна, че го стиска с другата ръка. Вдигна полупразната бутилка и допи топлата течност. Оригна се и почувства парене. Трябваше да сложи нещо в стомаха си, който го изгаряше, сякаш е глътнал живи въглени. Когато отиваше до тоалетната, сякаш от задника му излизаха живи пламъци. Пъкна пистолета в панталона си и отиде при леглото, където гола върху завивките лежеше приятелката му Андрея Брайт^[1]. Спеше по корем, с отворена уста, хъркаше и лявото ѝ око играеше под клепача. Името ѝ звучеше като подигравка, защото и в най-смелите си фантазии човек не можеше да го свърже с жена като нея. Беше тъпа като галош. Поне правеше хубави свирки, макар че при тези обстоятелства Коул не можеше да ги оцени. Той я плесна по задника, което я накара да вдигне глава от възглавницата.

— А? Кво?

Отметна кичур кестенява коса от лицето си.

— Ставай. Тръгваме.

Тя отново отпусна глава.

— Скапана съм.

Коул отново я плесна, този път по-силно. Прозвуча като удар на камшик.

— Ставай, мамка ти!

Тя седна, понечи да го ритне и го замери с възглавницата.

— Я си го начукай!

Коул изключи телевизора, взе кафявото си кожено яке и извади пачка банкноти от джоба си. Разгъна ги и започна да ги брои върху шкафчето. Все още имаше над хиляда и сто долара, почти хиляда и

двеста. Хотелите не бяха скъпи и той внимаваше колко харчи за храна. Повечето пари отиваха за бира.

— Къде отиваме? — попита жената.

Навлече дънките на голо и прибра корема си, за да дръпне ципа.

Трите почуквания на вратата прозвучаха като експлозия. Коул извади пистолета, свали предпазителя. Беше готов да започне да стреля през паянтовата врата. Направи знак на Брайт да мълчи. Тя завъртя очи и му показа среден пръст. Той застана отстрани на вратата и леко дръпна завесата. Отвън стоеше дребна латиноамериканка с количка, натоварена с тоалетна хартия и кърпи.

— Нищо не искаме — ядосано изръмжа Коул; беше се уплашил до смърт.

— Не искате ли чисти кърпи? — попита жената през вратата.

Брайт се разкиска и се стовари на леглото, зарита с крака.

— Не! — изкрещя Коул. — Нищо не искаме.

— Кога да изчистя стаята?

— Не ми дреме, сеньорита. Бягай да лапнеш някоя тортиля. Чупка!

Жената се намръщи и отмина, бутайки количката по бетонната площадка пред стаите. Коул изчака, докато чу същите три ритмични почуквания, последвани от подобна серия от въпроси.

Брайт си навлече фланелката през главата, като още се кикотеше.

— Какво? Ти да не си помисли, че камериерката ще те застреля, а, Джеймс Бонд?

— Майната ти! Обличай се по-бързо!

Тя седна на леглото и си обу белите лачени обувки.

— Къде отиваме?

— В Айдахо.

Коул облече якето си.

— Не искам. В Айдахо са селяндури.

— Ако не ти харесва, стой си тука. Дай ми ключовете от колата.

— Колата си е моя.

Коул беше готов да разкара Брайт и да си спести разходите и усложненията, особено след като вече не можеше да се наслади и на свирките ѝ, но имаше нужда от транспорт, а тя беше отмъстителна кучка и със сигурност щеше да се обади в полицията, ако ѝ вземеше колата.

— Хайде, замъкни си задника до колата. — Той я изблъска към вратата. — Мърдай!

Брайт се наведе и вдигна гащите и сутиена си, събра ги на топка и взе дънковото си яке от стола. Отвори вратата.

— Шибан задник!

---

[1] Bright — умен (англ.). — Б.пр. ↑

23.

Логан седеше зад бюрото си, пиеше кафе и чоплеше от кифлата с боровинков конфитюр, докато преглеждаше лабораторните резултати от дрехите, които бяха намерили в „Емералд ин“. Според заключението на експертите, пръстта по дрехите можела да се намери почти навсякъде из щата Вашингтон. Голям извод, няма що. Той можеше да им каже откъде е пръстта. Някога се е намирала в дупка някъде зад мотела. Беше се оказал прав и в предположението, че кръвта по дрехите е на Джеймс Хил. Изследването на ДНК го доказваше. Криминалистите бяха намерили и косми, които не принадлежаха нито на Хил, нито на Лари Кинг. Макар че нямаха ДНК проба от Маршал Коул, дрехите почти със сигурност бяха негови. Логан не се нуждаеше от биохимични изследвания, за да го докаже. Кинг беше едър мъжага, метър и осемдесет висок и тежеше почти сто килограма. Нямаше как да се побере в дрехите, особено в дънките, които бяха много малък номер. Според досието му Коул бе висок метър и седемдесет и два и тежеше шейсет килограма.

Телефонът извънтя. Логан вдигна, без да отмества очи от доклада на патоанатома.

— Майк? Дана се обажда.

Той се усмихна. Вечерята в ресторантчето „Фей“ в Рослин бе минала много приятно. Тя дори се съгласи да опита от пилешкото. След това не се наложи да я убеждава за щрудела. Дана изяде цяло парче, после, тъй като никой от двамата не бързаше да се прибира, останаха още близо час. Детективът я гледаше на бледата светлина от залязващото слънце, проникваща през прозореца, и това, което видя, затвърди първоначалното му впечатление от срещата им пред дома на брат й. Беше красива и за пръв път от смъртта на жена си Логан се почувства виновен, когато си го помисли. Съжали, че е свалил венчалната си халка, преди да се срещнат във фирмата за недвижими имоти. Още в първия момент, когато я видя, почувства нещо, което не беше изпитвал в присъствието на друга жена. Дана Хил имаше голямо,

но непристъпно сърце. Когато се усмихнеше, сините ѝ очи заблестяваха, но само за кратко, игривите искри бързо гаснеха, сякаш някаква болка помрачаваше радостта ѝ. Дана дълго разпитва Логан за него и полицейската му кариера, но избягваше по-личните въпроси. Може би това беше добър признак. Той не знаеше. Отдавна не беше излизал с жена — със съпругата си ходеха още от гимназията — и нямаше опит в ухажването. Подчиняваше се на инстинктите си, но нито една жена след съпругата му не го беше привличала достатъчно. Дана Хил обаче бе сестра на жертва, чието убийство Логан разследваше. Освен това беше омъжена и имаше тригодишна дъщеричка, макар бракът ѝ да не изглеждаше много успешен. Тя избягваше да говори за съпруга си и никога не го споменаваше по име. На Логан му бе направило впечатление съдържаният ѝ тон, когато му се обади от ресторанта. Между тях нямаше топлина, нямаше любов. Звучеше като делови разговор. Каквото и да ги беше събрало в миналото, вече не ги свързваше.

„Не се съмнявам, че късметът ще е на твоя страна.“

Не беше нужно да си детектив, за да разбереш, че това е предупреждение към съпруга ѝ, че знае за тайните му похождения. После затвори, без да изчака отговора му.

Логан притисна слушалката до ухото си.

— Не те чувам добре. Има много шум.

— На „Сиатъл — Такома“ съм.

— На летището ли? Къде отиваш?

— В Мауи. След малко излитам.

— Браво на теб. Ще вземеш ли Моли?

— Не. — Той долови колебание в гласа ѝ. — Мисля, че намерих следа към обицата. Ще разбере със сигурност, когато стигна.

Логан свали краката си от бюрото и се изправи.

— Дана, чакай. Не намерихме никого, отговарящ на описанието, което двете с Бернадет Джордж дадохте. Даниел Холмс е плешив и нисък. Изобщо не е ходил в дома на брат ти, нито в агенцията, а телефонният номер и адресът на визитната картичка са фалшиви. Ако съдим по състоянието на бараката, този човек е професионалист или има връзка с такива хора. Много е опасно, Дана.

— Предупреждаваш ме да внимавам, така ли?

— Искам да ти кажа, че съм съгласен с предположението ти, че Коул и Кинг са само примамка. Ако приемем тази хипотеза, значи са били изпратени в къщата на брат ти с някаква задача, но нещата са били нагласени така, че да го убият. Сега някой се е заел да ги очисти и да премахне всички следи, водещи към истинския престъпник. Сред тях може да е и скъпата обица, собственост на някоя жена. Ако съм прав, Коул и Кинг са били изпратени да я вземат. Непознатият, който е отишъл в къщата на брат ти и в бараката, също я е търсил. Така по всяка логика ти ставаш следващата им мишена. Ти си сестра на жертвата.

— Обиците са със запазена марка, Майк. Няма друг такъв чифт в света. Ако намеря майстора им, той може да ми даде информация за кого са били поръчани.

Логан чу глас като от оповестителна система на летище.

— Трябва да тръгвам, последно повикване за полета ми.

— Човекът, който е претърсил бараката, може също да го знае, Дана.

— Точно затова не бива да губим време, Майк. Това е единственият директен полет до Мауи за деня.

— Значи и онзи тип може да е в самолета.

— Тръгвам, Логан. Трябва да го направя. Ще ти се обадя по-късно да ти кажа какво става.

Той не се отказваше.

— Този човек е отличен стрелец, Дана. Вероятно е добре обучен. — Погледна часовника си. — Вземи по-късен самолет. Ще дойда с теб.

Тя затвори.

Логан стисна слушалката.

— По дяволите!

Затвори. Телефонът иззвъня в момента, когато го остави.

— Дана?

Патрик Мърфи го поздрави с една от обичайните си груби забележки:

— Мамка му, трябваше да се досетя, че си седиш удобно в кабинета, докато аз тичам насам-натам да разследвам твоите случаи.

На Логан не му беше до заяждане.

— Ако ти разследваш случаите ми, значи сериозно съм загазил.

— Сигурно си голям късметлия. Попаднахме по дирите на твоя приятел Коул. Оказва се, че има приятелка в Обърн и живее във фургон. Отива ѝ на гости, когато му се прииска да топне чушката.

— Имаш ли адреса?

— Съмняваш ли се в мен?

24.

Маршал Коул отново погледна огледалото за обратно виждане. Не видя нищо необичайно, както през цялото време, откакто тръгнаха от мотела. Караше на югоизток по шосе 82. От години не се беше прибирал у дома, но все още помнеше пътя. Щеше да напълни резервоара в Якима, която бе почти последният голям град преди безкрайните часове пътуване през пустошта, след това да се прехвърли на шосе 84, което минаваше през североизточната част на Орегон. Оттам — право в Айдахо през югоизточната част на щата близо до границата с Уайоминг и Юта. Щеше да се прехвърли на шосе 30 и по него да стигне до разклона за Грейс, чието съществуване, когато го напусна, бе обявено с един обикновен еднометров пътен знак, забит в голата земя, и вероятно още беше така. В Грейс Маршал Коул бе израснал с тримата си братя. Баща им още работеше в завода за фосфатни торове недалеч от пътя за Сода Спрингс. Когато си тръгна, Коул се надяваше повече да не види пътния знак в голата земя. Сега нямаше да се успокои, докато не го зърне.

В момента обаче имаше по-спешни задачи. Бензинът беше на свършване и трябваше да отиде в тоалетната. Сутрин му идваше като по часовник — само ставаше и бе готов, не му трябваше кафе, за да го прокара. Беше семейна черта. Баща му и братята му също имаха нервни стомаси. Всяка сутрин започваше със състезание за спортната страница на вестника и кенефа. Но проклетата камериерка, която удряше на вратата в мотела, бе смутила ритъма му и сега отмъщението на карантиите му беше страшно. Болката малко под катарамата на колана му ставаше нетърпима.

Коул се намръщи и нагласи седалката си. След като видя оня тип по телевизията, му се прииска веднага да се махне от щата Вашингтон, но вече беше изпил десет бири, а нощем не виждаше добре. Имаше някаква психоза или астигматизъм, или някаква друга гадост, от която всичко изглеждаше размазано пред очите му. Светлините от колите и уличните лампи бяха като удължени ярки петна и Коул не можеше да

фокусира нищо. Не можеше да рискува да го спрат. Щяха да го тикнат в ареста, а въведат ли данните му в компютъра, можеше да се пише пътник. Докато се усети, щеше да се появи някой тип с фалшиви документи и щяха да го изпратят за оня свят — безследно изчезнал, изтрит от цялата компютърна система. Сякаш никога не е съществувал. Сякаш не се е раждал.

Андрея Брайт спеше, отпуснала назад глава и широко отворена уста. В колата вонеше на бира и крака. Белите ѝ обувки смърдяха. Идеше му да ги метне през прозореца. Между поглежданията в огледалото Коул въртеше станциите на радиото, спираше, когато чуеше някой да чете новините. Сега пак се заслуша, но даваха прогнозата.

— Дъжд, нещастнико! Какво повече има да приказваш?

Коул чакаше спортната емисия. Все още не знаеше дали „Маринърс“ е победил, или е загубил миналата вечер. Как, по дяволите, щеше да следи мачовете на „Маринърс“ от Грейс. Последния път, когато посети градчето, никой от братята му нямаше кабелна телевизия. Местният вестник публикуваше информация само за гимназиалния отбор, сякаш на някого му дремеше колко попадения е имал Джони на големия междуучилищен турнир.

В далечината видя голямата топка в оранжево и синьо — емблемата на бензиностанциите „Юниън 76“. Болките все по-често прерязваха корема му и това ярко цветно кълбо беше като дар от Господ.

— Благодаря ти, шибан Боже и на скапания ти Исус — измърмори Коул.

Излезе от магистралата на отклонението и чинно изчака на знака „стоп“. После натисна газта. Оранжевото кълбо задейства някакъв рефлекс като при кучетата на Павлов. Сега, след като всичките му мисли бяха насочени към това, как ще се изтропа, всички задръжки отпаднаха и до големия взрив не оставаше много.

Коул спря до колонките под навеса и шляпна Брайт.

— Ставай.

Тя се задави, сякаш беше глътнала муха, наведе се напред и се закашля, вероятно още ѝ се виеше свят от махмурлука.

— Кво?

Коул измъкна пачката банкноти от якето си, праметнато на седалката, и ѝ подаде дваисет долара.

— Напълни резервоара и купи нещо за кльопане. Имам спешна работа.

Той се огледа.

— Не искам да ям боклуци. Защо не се отпуснеш с тия мангизи в джоба и не ме заведеш на ресторант? Откъде впрочем имаш толкоз кинти?

— По-добре да не знаеш. Това е само залъгалка. Купи ми мляко. Ще се насера.

— Да, видя камериерката и напълни гащите.

Коул я блъсна във вратата и пусна двайсетте долара в скута ѝ. Нямахше време за глупости.

Брайт смачка банкнотата, слезе и затръшна вратата.

— Задник!

Той я последва до магазинчето на бензиностанцията. Тя отвори вратата и я задържа за него. Той понечи да я перне по тила, но не улучи. Продавачът беше някакъв пубер. Косата му, стърчаща изпод синята униформена шапка, бе оранжева като емблемата на бензиностанцията, лицето му — цялото в пъпки. Под носа му имаше едва видим рижав мъх.

— Кенеф? — попита Коул.

— Отзад. — Хлапакът бръкна под щанда и му подаде ключ, закачен на дебело дървено трупче. — И да върнеш ключа.

Коул грабна един вестник от стойката до касата и изтича навън, като подвикна:

— Тя ще плати. И дай още шест бири.

Брайт му показва среден пръст, после се облегна на щанда. Хлапакът бе нахлупил шапката над очите си, но не можеше да скрие, че зяпа циците ѝ и по-специално зърната ѝ, които бяха щръкнали и прозираха през фланелката ѝ. Тя се усмихна и той смутено отмести очи. Хванаха го.

— Ъ... коя помпа? — измънка.

Забоде поглед в компютърната клавиатура, но лицето му придоби цвета на косата му.

— Единствената кола, която е навън — отговори Брайт.

Той отново погледна крадешком гърдите ѝ.

— Има три помпи: обикновен, безоловен и супер. Какъв искате? Обикновен, безоловен или супер?

— Зависи кой ще помпа. — Тя се наведе над щанда. — Аз винаги давам „супер“, но невинаги го получавам. Ти ли ще помпаш или аз?

Хлапакът почервеня като светофар.

— На самообслужване сме.

— Жалко. Стори ми се, че искаш да напомпаш малко супер.

— Колко искате?

Тя лапна показалеца си и се замисли.

— Искам да напълня до горе — отговори и вкара целия си пръст в устата.

Момчето преглътна тежко и измънка:

— Ще задържа двайсетте долара, докато свършите.

Брайт взе шест бири, кутия понички, чипс и литър кока-кола и ги остави на щанда.

— Пригответи ми и едно марлборо. Сега се връщам. — На вратата спря, усмихна се, после се обърна и вдигна фланелката, излагайки на показ гърдите си. — Тук е хубаво и прохладно. Много хубаво.

* * *

Коул влезе в тоалетната. Дори не му остана време да свали дъската. Едва смъкна панталоните си, когато часовникът на майката природа отмери решаващата секунда. Разлисти вестника — глупости, глупости и пак глупости — докато намери спортната страница, измъкна я и хвърли останалите на пода.

След като лицето на русия мъж се беше появило на телевизионния екран, Коул толкова се изнерви, че вече не му беше до спортни емисии. Мамка му, наложи се да изгълта четири бири, за да престане да крачи из стаята. Може и да беше завършил само десети клас, но предчувстваше, когато нещо не вървеше от самото начало. Нещо караше косъмчетата на врата му да настръхват. Кинг, разбира се, не го послуша. Нарече го безмозъчен тъпак и нещастник. „Е, добре, кой излезе тъпак в крайна сметка, а, Лари?“ Кинг му носеше лош късмет. Голям карък беше. С каквото се захванеше, все се проваляше. Много говореше, ама в нищо не беше успял. Е, сега кучият му син беше в моргата, а Коул още беше жив. Кинг отиваше в гроба, а Коул — вкъщи. „Кой е безмозъчен, Лари? Кой е нещастник?“

— Нещастник — изрече на глас.

Кинг не искаше да повярва, че ги вземат за канарчета, макар че Коул все му повтаряше, че случаят е точно такъв. Канарчета. Къщата трябваше да е празна. Мамка му и прасе. Той се появи на входната врата и когато оня видя лицето му, на Коул не му остана друго, освен да го очисти. Сега беше убеден, че точно това е искал типът с черните очила. Искал е да убият нещастника, каквато и да беше причината, и е знаел, че той ще се прибере вкъщи и ще завари Кинг и Коул на местопрестъплението, двама закоравели престъпници, на които им оставаше само още веднъж да ги хванат в крачка, та да ги тикнат в затвора завинаги. Типът с черните очила сигурно знаеше, че няма какво да загубят, ако убият оня, защото и за грабеж пак щяха да отидат зад решетките.

Единственият шанс на Коул сега бе да бяга, а трябваше да го направи още от самото начало. Ако полицията го хванеше, можеше да хвърли цялата вина върху Кинг, да каже, че няма пръст в никакъв грабеж и в никакво убийство. Щеше да каже, че Кинг се е хвалил как ще ограби оня човек и че вероятно той го е убил. Но това — по-късно. Засега полицията не го притесняваше. Тревожеше го оня проклет призрак.

Той разгърна вестника. „Маринърс“ бе загубил. „Ейнджълс“ беше спечелил. Любимият му отбор пак изоставаше с четири точки.

— Мамка му — измърмори Коул.

Нещата не вървяха на добре.

* * *

Брайт развинти капачката и започна да налива безоловен. Знаеше, че резервоарът на колата ѝ ще побере бензин за повече от петнайсет долара, особено след поредното покачване на цената заради шибаните араби. Храната, която бе оставила на щанда, струваше повече от петарка. Само бирите бяха почти пет долара. Скапанякът Коул трябваше да ѝ даде пари, ако искаше и бензин, и кльопачка. Стига се беше стискал. Тя видя каква пачка държи в джоба си. Имаше повече от хиляда долара.

Чу бръмчене и погледна назад. Един черен форд мина покрай колонките и спря в дъното на паркинга до телефонната кабина. Отвътре слезе сладур с кафяво кожено яке, дънки и каубойски ботуши, хвърли поглед на Брайт и ѝ се усмихна. Мамка му, колко беше сладък. Тя се изправи, отметна косата от лицето си и също се усмихна.

После му обърна гръб и се наведе, за да извади маркуча от дупката на резервоара, като наклони бедрата си напред, за да осигури на мъжа добър изглед към все още най-хубавия ѝ атрибут. Когато се изправи и пак се обърна обаче, от него нямаше и следа. Тя огледа паркинга, но не видя да е влязъл в магазина. Явно и той бързаше за тоалетната. Толкова по-зле за него. На сутринта в мотелската им стая вонеше, сякаш някаква твар се е навряла в задника на Коул и там е хвърлила топа.

* * *

Проклетият пичинг ги съсипваше. Бяха изпуснали осем хоумръна за две игри, не че не можеха да тичат. С такъв пичинг никога нямаше да настигнат „Ейнджълс“. „Атлетик“ им дишаше във врата. Нямаха сили да ги спрат. Нямаше да стигнат до плейофите. Никога. И изобщо да не се надяват на проклетия жребий за допълнително участие, за който Коул така или иначе смяташе, че е за некадърници. „Момчетата от Бостън“ играеха като побеснели, опитваха се да догонят „Янките“. Със сигурност един от двата отбора щеше да се намести в групата. Коул го предвиждаше. Беше го казал още през почивния сезон, когато „Маринърс“ наемаше саморасли батъри. Пичингът. Къде им е скапаният пичинг? Добрите пичъри винаги бият добрите батъри. „Янките“, „Ред Сокс“ и „Ейнджълс“ нямаха проблеми. „Маринърс“ бяха гола вода. Пък и батърите им бяха стари. Никога нямаше да се научат.

— Тъпаци — измърмори Коул.

Вратата на тоалетната изтрака. Коул изшумоля с вестника, за да покаже на новодошлия, че кабинката е заета. Само това му оставаше — някой да отвори вратата и да го види така. След малко чу шуртене на вода, после два пъти завъртане на топа с хартиените кърпи. Оня си бършеше ръцете. Коул пак се зачете в статията, но не чу вратата да се

отваря и не видя лъча светлина, както когато оня бе влязъл. Чу шум от смъкване на цип и надникна под вратата на кабинката. Видя два каубойски ботуша, обърнати към стената. Коул изсумтя. Тоя беше някакъв чистник, първо си миеше ръцете, после пикаеше. Имаше ги всякакви.

Коул отново се зачете, чу водата на писоара и шум от затварянето на ципа, каубойските ботуши се скриха от погледа му. След малко от умивалника пак се чу шуртене и тракане от развиването на хартията. Тези шумове го разсеяха. Той погледна останалата част от таблицата с резултатите от мачовете, за да види кой бие и кой губи. „Ред Сокс“ побеждаваше за трета поредна вечер и беше само на две точки зад „Янките“. „Маринърс“ оставяха сезонът да им се изплъзне между пръстите, и то само защото бяха забравили основното правило. Пичинга!

Коул осъзна, че не е чул вратата на тоалетната да се отваря. Смъкна вестника и надникна под вратата на кабинката, но не видя каубойските ботуши. Погледна нагоре, като си помисли, че оня може да е някакъв извратеняк и ще се опита да наднича, но никой не го гледаше. За момент ботушите минаха пред кабинката му, после чу вратата на съседната да се отваря и затваря, резето изщрака.

— Мамка му — изръмжа Коул достатъчно силно, та оня да го чуе. — Ще решиш ли най-накрая какво искаш да правиш?

Надникна, видя, че ботушите са насочени напред от двете страни на тоалетната чиния, и се успокои. Раздразнен, че оня тъпанар нарушава ритъма му, отново вдигна вестника. Знаеше, че още не е свършил. Всяка сутрин се нуждаеше от петнайсет минути спокойствие, за да даде възможност на вътрешностите си да се прочистят.

Докато се опитваше пак да чете, чу друг шум, но този път не се досети от какво. Допря ухото си до металната стена, която го разделяше от оня малоумник. Шумът беше като от мишка, която гризе чипс, или от стъргане по дърво. Тъкмо смяташе да издумка по стената, когато голямото руло тоалетна хартия падна заедно със стойката си. В металната преграда остана дупка с размерите на бейзболна топка.

— Хей, тъпак — изкрещя Коул, — ще ти сритам задника. — Наведе се и надникна през дупката. — Чуваш ли, бе?... О, мамка му!

* * *

Брайт стоеше с гръб към щанда, гледаше колонките под синьо-оранжевия навес и чакаше Коул. Мисълта да осъществи мокрите мечти на пубертетчето вече не я блазнеше. Резервоарът бе побрал бензин за шестнайсет долара и седемдесет и пет цента. Знаеше си, че ще излезе повече от петнайсет. Тя се обърна към момчето:

— Колко е часът?

— Колко какво?

Тя поклати глава и го погледна презрително.

— Часът!

— А, единайсет и четирийсет и пет.

Голям малоумник беше тоя Коул. Имаше още шест минути и щеше да я кара да чака до края. Никога не успяваше да скъси времето. Винаги му трябваша точно петнайсет минути, за да прочете за проклетия „Маринърс“. Напиваше се като свиня и се държеше с нея като с пачавра, независимо дали беше пьян или трезвен. Не работеше, освен понякога по строителните обекти и тогава не се прибираше по цяла нощ, наливаше се по кръчмите и харчеше каквото е изкарал. Сега го тресеше параноя, в главата му беше влязла някаква безумна фантазия, измислена вероятно от Лари Кинг, че го преследват специалните части. Брайт не се изненада, че някой е гръмнал Кинг, който беше още по-голям негодник и от Коул, но тя със сигурност знаеше, че специалните части няма да се занимават с такава отрепка. Вероятно го беше очистил някой негодник, на когото е дължал пари.

По-важният въпрос бе, какво, по дяволите, ще прави тя в скапания Айдахо. И то при неговите роднини, моля ви се! Той и братята му вероятно щяха да се редуват да я чукат или още по-лошо — и четиримата заедно. Само това ѝ липсваше. Погледна към колата си и видя коженото яке на Коул, праметнато на задната седалка. Не си го беше взел. Скапанякът го бе забравил. Ключовете бяха в стартера. Обърна се към щанда и придърпа плика към себе си.

— Колко ти дължа?

— Двайсет и два и трийсет и пет.

— Закръгли ги на двайсет и ще ти дам пак да видиш и да пипнеш, та да ти стане пишката в оранжевите гащи.

25.

Дана слезе от самолета на „Юнайтед Еърлайнс“ на откритото летище „Каулуи“ на остров Мауи. Спря, сякаш да потърси нещо в чантичката си, да намести едната си обувка или просто да се наслади на зеленината, аромата на цветя и тропическите дървета, поклащащи се от топлия ветреца. Както през целия полет, така и тук постоянно оглеждаше другите пасажери, опитвайки се да разбере дали някой не я следи. Мъжът, когото бе видяла в къщата на брат си, го нямаше. Тя дори си измисли повод да мине през кабината за първа класа, за да провери. Сега го нямаше и на летището и никой не ѝ изглеждаше подозрително. Ако някой я следеше, не му личеше.

Тук денят беше в разгара си — с шестчасовия полет бе наваксала три часа от разликата във времето. Слънцето беше нажежено до бяло и според преценката ѝ температурата трябваше да е над трийсет градуса. Родена и израснала на северозападното крайбрежие, за нея и двайсет и пет градуса беше висока температура. На терминала отиде пред гишетото на компания за коли под наем и отново огледа хората наоколо. Пак не забеляза нищо подозрително. Десет минути по-късно слезе от блажено прохладния автобус, за да се качи на наетата си кола — яркооранжев джип. Пътуваше със слънчеви очила, с коса, развяна от топлия въздух, сякаш излизащ от реактивен двигател, и съзерцаваше Тихия океан. На брега загорели от слънцето момчета седяха на сърфовете си и единствената грижа в живота им бе да хванат по-голяма вълна. Когато попита как да стигне до Лахайна, служителката от фирмата за коли под наем се усмихна:

— Островът е малък. Ако не го намерите от първия път, просто го обиколете още веднъж.

Дана го намери от първия път. Лахайна беше на трийсет минути с кола от летището. Тя отби встрани и спря. Трите автомобила зад нея продължиха напред, без да намалят. Потегли към океана, зави по крайбрежната улица и продължи до центъра на градчето. Мина покрай огромен банян, чиито корени и клони бяха разперени като пипала на

огромен октопод, надвесен над градинката, където художници продаваха украшения, огърлици с мъниста и картини.

Крайбрежната улица имаше по едно тясно платно в двете посоки. От двете страни се издигаха двуетажни къщи, повечето — сглобями. Тротоарите бяха претъпкани с туристи по къси панталони, сандали и потници. Дана спря на един платен паркинг и отдели известно време, за да се пооправи пред огледалото. Косата ѝ стърчеше във всички посоки. Тя я върза на опашка. Опипа джоба на ленения си панталон и се увери, че обицата е там.

Магазините по крайбрежната улица бяха хавайска версия на дюкяните за по пет долара — продаваха евтини сувенири, тръстикови рогозки и фланелки. От един ресторант на втория етаж гърмеше песен на Джими Бъфет. Клиентите на балкона дояждаха обяда си или вече си търсеха компания за вечерта. Към северния край на града тълпата оредя и качеството на стоката в магазините стана по-добро. Вместо дюкянчета за евтини дрънкулки тук имаше галерии и бижутерийни магазини. Дана огледа бижутата на няколко витрини, но установи, че не са с качеството, което търсеше. Реши да избягва рекламите за промоции и да търси сред магазините встрани от добре познатите туристически пътища. Свърна в странична уличка и забеляза вход към постлан с плочи вътрешен двор с палми, фонтан и няколко магазина. Пред входа на един от тях стоеше мургав охранител с полиестерно сако. На витрината зад него се виждаха няколко статуетки на делфини и китове и огромна разноцветна стъклена купа. Дана се приближи и видя бижута, включително няколко с морскосини камъни като онзи в джоба ѝ. Охранителят ѝ кимна, отвори ѝ вратата и я покани в блажената хладина на магазина.

Дана свали черните си очила, изчака очите ѝ да се нагодят и се приближи до вътрешната витрина, за да огледа сините камъни и диамантите. Облечена с кремава блуза и с ленени панталони, тя бързо привлече вниманието. Към нея се приближи жена с тъмносин жакет със златни копчета.

— Това е танзанит — обясни с британски акцент.

— Красиви са. Това е любимият ми камък.

— На много хора е любим, макар че не е популярен в Съединените щати. Откъде сте?

— От Сиатъл. Със съпруга ми бяхме на острова преди десетина години.

Дана небрежно облегна лявата си ръка на витрината, за да покаже диамантения си пръстен.

Продавачката отключи витрината, извади един от големите сини камъни и го постави на плота.

— В света има само една действаща мина за добив на танзанит. Другите се наводниха преди няколко години и миньорите в Африка отказват да слизат в галериите заради суеверие. Внасяме тези от Каймановите острови.

Дана извади обицата от джоба си и я сложи на щанда.

— Всъщност надявам се някой да ми направи втора като тази. Другата се изгуби някъде и вече се отказах да я търся. Много е неприятно. Подарък са ми за рождения ден от съпруга ми. Изработени са по негова поръчка на този остров. Върнахме се за десетата годишнина от сватбата ни и ми се иска да му направя изненада... а също и на себе си.

Жената се усмихна.

— Може ли да видя?

Вдигна обицата към светлината и с нескрит интерес и възхищение я огледа.

— Мисля, че инициалите на майстора са гравирани отзад — отбеляза Дана. — Уилям Уелс.

Жената я погледна, сякаш не беше сигурна, че е чула добре. Обърна обицата и на лицето ѝ се изписа огромно удивление.

Дана усети, че е напипала следа.

— От колко време имате това бижу? — поинтересува се продавачката.

— Както казах, от десет години.

— Това е приблизително от времето, когато той престана да проектира бижута.

— Престанал е да проектира ли?

Дана изведнъж се загрижи. Десет години бяха много време. Уилям Уелс може би бе починал. Не ѝ беше хрумнало.

— Казаха ми, че живее на острова — добави тя.

Жената кимна.

— От време на време минава през града. Уилям Уелс е човек на изкуството. — Замълча за момент, сякаш да наблегне на това или да си поеме дъх, докато търси подходяща дума. — Повечето скулптури, които ще видите в града, са негово дело. Той е ексцентричен гений. — Отново насочи вниманието си върху обицата. — От доста години не съм чувала да е изработвал бижута. Това е прекрасен образец.

— Половин образец, опасявам се. Освен ако не го намеря.

— Можем да ви направим дубликат тук.

— Предпочитам той да го направи, ако успея да го убедя. Но обещавам, че ще купя камъните от вас. Знаете ли как мога да го открия?

Жената поклати глава.

— Чувала съм, че живее извън града на брега на океана, но е почти невъзможно да се срещнете с него, защото не приема посетители.

— Бихте ли ми обяснили как да стигна там?

— За съжаление не мога. Не съм ходила.

Дана въздъхна.

— Много жалко. Надявах се да поръчам също пръстен и огърлица в същия стил като обиците. Може би и гривна.

Очите на бижутерката се разшириха. Дана бе улучила в десетката.

— В същия стил ли? — невярващо попита жената.

— В същия стил и със същото качество.

Жената издаде челюстта си и вдигна вежди, а ноздрите ѝ се разшириха, сякаш в този момент надуши миризмата на Уилям Уелс.

26.

— Голяма кучка, а? Зарязва го седнал в кенефа. Какво безсърдечие — измърмори Патрик Мърфи.

Логан се приближи. Няколко патрулни и цивилни коли и една линейка бяха спрени пред бензиностанцията на шосе 82 малко преди Якима. Пред тоалетната чакаха двамата души от „Бърза помощ“ и нервно подритваха чакъла. Двата детективи от Якима бяха проверили Коул в компютъра и бяха установили, че в Сиатъл го издирват във връзка с две убийства. Веднага бяха известили Мърфи и Логан.

Логан усети миризма на алкохол в дъха на колегата си. Посочи магазина, където вече бе разговарял с продавача:

— Хлапето каза, че Коул и приятелката му са дошли заедно, но той е отишъл в тоалетната. Тя взела някои неща, подрусала циците си пред него и отишла да напълни резервоара. После се върнала в магазина, но парите не й стигали за покупките и горивото, а пък нямала търпение да чака Коул. Затова предложила на хлапака пак да му покаже гърдите си, ако й направи намаление.

— Кучка! Той съгласил ли се?

Логан се усмихна.

— Кучката си отнесла покупките.

— Браво на момчето — ухили се Мърфи. — Такава възможност не се изпуска, случва се веднъж в живота. Струвало ли си е?

— Не сме обсъждали този въпрос. Не мисля, че е много уместно да се интересуваме толкова от гаджето на Коул.

— Мамка му, така можем да засилим интереса към разследването — засмя се Мърфи. — Ще пуснем издирване на два силиконови балона и всички патрули в щата ще се втурнат да я търсят.

Логан поклати глава.

— За това може и да си прав. Момчето не е видяло номера, но каза, че е била с тъмносин или тъмносив шевролет „Нова“. Накарах колегите от Якима да обявят издирване за синя или тъмносива нова.

— С големи, кръгли... фарове — добави Мърфи.

Логан се усмихна.

— Нещо ново около дома на Брайт?

— Изпратих хора да наблюдават, но още не се е появила. Може да е отпратила към другия край на страната. Коул не е човек, който лесно ще приеме да го зареже в кенефа.

— Е, вече няма от какво да се тревожи.

— Хлапакът видял ли е някой да отива след Коул в кенефа?

Логан поклати глава.

— Спомня си смътно, че чул бръмчене на кола наблизко, но вече е свикнал с шума и не му обръща внимание. Предполагам, че точно тогава е бил зает с друго.

— Лъскал е бастуна, това е правил — изсумтя Мърфи.

— Важното за нас е, че не си спомня да е видял никого.

— Беше ли вече там? — попита Мърфи, като посочи входа на тоалетната.

— Още не.

— Голяма веселба. Труп със свалени гащи, седнал на тоалетната чиния.

— Нямам търпение да го видя.

Тръгнаха към тоалетната, където чакаха двамата детективи от Якима, Деб Халък и един униформен полицай от Сиатъл, който бе дошъл с Мърфи. Логан поздрави Халък. Мърфи го представи на местните детективи. Поговориха си, Логан им благодари, че са го изчакали, после каза, че иска да огледа сам.

— Дори не е успял да си избърше задника — коментира униформеният, когато влязоха в тоалетната. — Жесток край.

Мърфи спря на вратата.

— Ти какво, да не си надничал, Туркети?

Полицаят се смути.

— Не... не. Не съм надничал.

— Извратен маниак. Винаги съм те подозирал.

— Не съм гледал. Просто в тоалетната няма хартия.

— Мамка ти, извратеняк.

— Не съм гледал — жално проплака униформеният, който вече предусещаше как слухът ще се предава в службата като кутия с понички.

Плочките на пода бяха с размери трийсет на трийсет сантиметра, разделени на двусантиметрови квадратчета. Строителните фирми ги използваха, защото бяха евтини, поставяха се лесно и лесно се сменяха, ако някоя се счупи. Стената и плочките на плота бяха оранжеви. Качеството не беше лошо, но цветът бе отвратителен. Логан си сложи гумени ръкавици и отвори вратата на кабинката, като я хвана от горната страна. Маршал Коул седеше килнат на една страна, подпрян на стената като пиян, изпаднал в безсъзнание. Куршумът бе минал през дясното му око, на чието място сега зееше дупка. Иначе по тялото му нямаше драскотина. Логан си спомни за една гарга, която като дете бе убил с въздушна пушка. Сачмата я улучи в окото и тя падна на земята като камък. Беше мъртва, но иначе изглеждаше, сякаш всеки момент ще хвъркне. Птицата обаче никога нямаше да може да се вдигне от земята, както Маршал Коул никога нямаше да стане от тоалетната. Стената беше опръскана с кръв, около тоалетната чиния имаше локва. Беше потекла в жлебовете на плочките и бе попила във вестника. На пода имаше голямо руло тоалетна хартия, все още прикрепено на пластмасовия държател, а в стената между двете кабинки зееше дупка, където вероятно е било закачено. Върху казанчето имаше пистолет.

Логан отвори вратата на съседната кабина. Тук стойката с тоалетната хартия също беше на земята. Тоалетната чиния беше чиста. Той се върна при Коул и като закри устата си с кърпичка, се наведе да провери джобовете му.

— Мамка му — възкликна Мърфи. — Какво си решил, Логан? Свирка ли ще му правиш?

— Ирландците са специалисти по свирките, не шотландците, Мърфи. Помниш ли мангизите, които намерихме у Кинг?

— Да.

— Искам да видя дали и Коул има същото количество.

В джобовете на Коул имаше само няколко монети. Нямаше яке. Логан можеше да се обзаложи, че когато открийт жената, парите ще са у нея.

— От колко време мислиш, че е мъртъв? — попита Мърфи. — Така можем да изчислим на какво разстояние се е отдалечила жената.

Логан кимна.

— Хлапакът от магазина каза, че се зачудил, когато тръгнала без Коул. Изчакал още половин час. Явно не е изгарял от желание да съобщи на Коул, че приятелката му го е оставила с кутия понички и шест бири. Кабината била заключена, но той видял обувките на Коул. Помислил, че е припаднал, но после видял кръвта. — Той погледна часовника си. — Минали са няколко часа. Жената вече е много далеч.

— Не мога да повярвам, че хлапето не е чуло изстрел.

Логан погледна раната.

— Двайсет и втори калибър. Вероятно е бил със заглушител. Спомни си, че в мотела също никой не е чул изстрела. — Излезе от кабината. — Добре, пусни криминалистите да се забавляват.

Беше сигурен, че няма да намерят нищо съществено. По всяка вероятност Коул бе убит от същия човек като Кинг, а той беше професионалист. Логан се подпря с една ръка на стената, пресегна се над трупа и с помощта на кърпичката си взе пистолета — деветмилиметров, какъвто можеше да се намери навсякъде. Уви го в кърпичката и го подаде на Мърфи.

— Изпрати го в лабораторията да направят балистична експертиза и да сравнят с куршумите от стената в мотела, където намерихме Кинг.

— Няма нужда да ми казваш, Логан.

Логан се отдръпна и пак отвори вратата на съседната кабина. Влезе, седна на тоалетната чиния и погледна през дупката, където е било рулото. Стисна юмрука си, изправи показалеца и безименния си пръст във формата на пистолет и ги пъкна през отвора.

— Бум — изрече тихо.

— Не се обиждай, Логан, ама съм те виждал в различни ситуации и тази не е сред най-лицеприятните.

Той се изкиска.

— Какво е правил той, Мърф?

— Мамка му. Разтоварвал е и е четял спортната страница. Занимания, които са свещено право на всеки мъж.

— Имах предвид убиеца. Какво е правил тук?

— Явно е отвил стойката на тоалетната хартия.

Логан се изправи.

— Защо? Можеше да влезе, да го гръмне и да си излезе. Защо си е дал толкова труд.

Мърфи сви рамене.

— Коул е бил въоръжен. Стрелял е по убиеца в мотела и той е бил предпазлив. Може би не е знаел какво го чака от другата страна на вратата.

— Може би — измърмори Логан.

27.

Жената от бижутерийния магазин бе казала „тесен път“, но явно беше въпрос на гледна точка. Шосето „Кеъкили“, което се виеше покрай северозападния бряг на Мауи, на места бе толкова тясно, че една кола едва минаваше, а над дълбоката пропаст нямаше мантиanela. След време знаците за главно шосе свършиха и то премина в черен път. Дана караше с двайсет и пет километра в час, но пак се налагаше да намалява на по-острите завои. Пътят бе осеян с камъни, паднали от скалите отстрани. Нямаше толкова големи, че да задръстят пътя, но ако някой сега паднеше на главата ѝ, можеше да я зашемети. Съжали, че не е взела покрита кола. Преди да тръгне, бе засякла километража. На двайсет и пет километра от града трябваше да намери ориентира, за който ѝ беше казал собственикът на бижутерийния магазин — канара, наречена Камбаната, защото ако я удариш на определено място с друг камък, звънеше. Колата се наклони заплашително настрани и Дана сериозно се замисли дали наистина да търси Уилям Уелс. На двайсет и третия километър влезе в Какулоа, малко уединено селце, в което според бижутера живеели по-малко от сто жители. След това пътят отново започна да се вие нагоре, осеян с много дупки, от които джипът постоянно подскачаше.

След като чу, че Дана смята да добави към обичайната огърлица и пръстен със същите камъни, жената от бижутерийния магазин стана изключително услужлива. Обади се на собственика, който се оказа нейн съпруг, и той се появи за по-малко от двайсет минути. И двамата потръпваха от мисълта за десетките хиляди долара, които можеха да получат, ако Дана намери Уилям Уелс и го убеди да зареже за малко металните скулптури, за да ѝ направи желаните бижута. Собственикът ѝ каза, че Уелс бил знаменит дизайнер на бижута, чиято слава бързо се разпространила, фактът, че много внимателно избирал клиентите си, само засилвал интереса към произведенията му и цената им. Макар че можел да използва успеха си, като създаде серийно производство, той правел само уникали. Бавел се с месеци, дори цяла година, докато се

съгласи да приеме поръчка. После внезапно и необяснимо престанал да прави накити.

На поредната серпентина Дана видя оранжева къща на склона над шосето. Това бе един от малкото ориентири, които ѝ беше дал бижутерът. Била зимна вила на богата италианска фамилия. Тя намали и погледна километража. Бижутерът бе обяснил, че до имението на Уелс има черен път, който се отклонява на около три километра от вилата. Не можа да ѝ даде повече подробности, но каза, че ако стигне до входа на националния парк, значи е подминала мястото. Дана намали съвсем и като поглеждаше в огледалото, за да е сигурна, че някой туристически автобус няма да я връхлети, заоглежда буйните храсталаци и растения с дълги листа покрай пътя. По думите на бижутера Уелс слизал в града на чашка в някой бар, но после се изгубвал с месеци, вероятно отдаден на артистично вдъхновение. Освен това не познавал никого, който да е посещавал дома му. Ако Уелс бе изпаднал в един от тези периоди, джунглата можеше да е погълнала пътя за имението.

Дана забеляза нещо, което приличаше на пролука под голям банян. Разкривените корени на дървото приличаха на болни от артрит пръсти, стиснали дебелия ствол. Тя отби в храстите и колата бавно навлезе в джунглата. Големи зелени листа и лиани се отъркваха отстрани и по покрива като четки на автомивка. Джипът се накланяше заплашително в дълбоките коловози. Ако заседнеше, никога нямаше да успее да го изкара. Тя се наведе напред и намали. Просеката постоянно се стесняваше. Тъкмо се канеше да спре и да даде на заден ход, когато клоните изведнъж свършиха и тя излезе на поляна, по средата на която се издигаше огромна метална скулптура. Океански бриз, ухаещ на сол, шумолеше в листата и донасяше звуци от птичи песни. Дана слезе от джипа и обиколи скулптурата. Беше триметров ръждясал идол от метални обръчи, запоени върху каменна основа, като древна развалина, реликва от отдавна изчезнала цивилизация. Изглеждаше безформена, но докато я обикаляше, металните обръчи като че ли се сляха пред очите ѝ в някакъв предмет. Не можеше да разбере какво точно представлява, формата бе тайнствена, завоалирана като абстрактна картина, скрита.

Дана обърна гръб на скулптурата и се огледа. Зад поляната имаше каменна стена. Отначало не я беше видяла, защото бе обрасла

със свежи тропически лиани, отрупани с червени цветове. Те закриваха и ръждясала желязна порта. Тя водеше към сводест тунел, който от мястото, където стоеше Дана, се стесняваше към малък светъл кръг в дъното. Тя се огледа с надеждата, че има друг вход, но не видя. Ако в джунглата имаше къща, до нея се стигаше през стесняващата се галерия. Леко разтреперана, Дана отвори портата. Тунелът беше влажен, миришеше на застояло и разлагаща се растителност. Чу шум от капки, който отекваше в бетонната тръба. Младата жена си представи прилепи... и змии. Кожата на ръцете ѝ настръхна. Можеше да се справи почти с всичко освен с прилепи и змии. Плахо пристъпи напред, като държеше ръцете си разперени, но не смееше да докосне стените или да погледне нагоре. Съсредоточи погледа си върху светлината в края. С всяка стъпка светлото петно се уголемяваше, докато достигна размерите на входа, през който беше дошла — стесняването, както и металната скулптура, бе оптическа измама.

Дана вдигна ръка, за да закрие очите си от ослепителната светлина. В светлото петно се откри варосана постройка. Сякаш се виждаше през телескоп. Когато излезе от тунела, тя сложи черните си очила. Имаше чувството, че е излязла през платно на картина. Джунглата свършваше. Земята също. Къщата бе построена на ръба на отвесна скала и сякаш висеше във въздуха между кристално синия океан и безкрайния хоризонт. Кацнала на склона, тя бе закрепена по начин, който оставаше скрит за окото.

Силен гърлен звук наруши тишината. Сърцето на Дана подскочи. Тя се обърна и видя червеникавокафяв доберман със свити уши и оголени зъби, наполовина скрит в храстите.

„И зли кучета — помисли си. — Прилепи, змии и зли кучета.“

При единствен път за бягство в тунела, не ѝ оставаше друго, освен да отстоява позицията си.

— Спокойно, кученце. Спокойно.

Животното пристъпи напред, държеше главата си наведена — не ръмжеше, но беше нацрек. Опитът ѝ с кучета се заключаваше в гледането на басета на съседите и собствения си златист птичар. Знаеше, че най-важното е да запазиш самообладание. Много е лесно да се каже, но е трудно да се направи.

— Спокойно. Нищо лошо няма да ти направя.

Тя се огледа. Нямахме къде да избяга. Никакво оръжие не се появи изневиделица като по филмите.

Кучето бавно се приближи и спря пред нея. Дана предпазливо завъртя дланта си и бавно я протегна, като внимаваше да не потрепери или да не стисне пръстите си. Кучето я гледаше подозрително. После се приближи още и подуши ръката ѝ. Тя почувства дъха му и трябваше да събере цялата си воля, за да не се отдръпне.

— Добро куче. Добро кученце.

Много бавно и внимателно смъкна дланта си под муцуната му и го почеса. Кучето я наблюдаваше любопитно. След малко изплези език и ушите му се изправиха. Дана продължи да го гали по главата, зад ушите и по шията. То се приближаваше все повече, даваше ѝ повече достъп до ушите и главата си, докато накрая се притисна до нея.

— Тук ли е господарят ти? — Кучето наостри уши и я погледна.
— Хайде да почукаме на вратата.

Тя пристъпи напред, като се надяваше примирието им да включва позволение да отиде до сводестия вход и дървената врата. Дана вдигна потъмнялото желязно клепало и почука три пъти. Кучето застана до нея и я погледна. След като никой не се показа, тя отново посегна към клепалото, но то рязко се изплъзна от ръката ѝ, когато вратата се отвори, и тя уплашено изписка.

28.

Гаврил се е с него.

Това бе заключението на Логан, преди да тръгне от бензиностанцията за Сиатъл. Убиецът се беше гаврил с Маршал Коул. Нямахме друго обяснение. Може би убиецът просто е внимавал, както предположи Мърфи, но той не мислеше така. Коул бе оставил пистолета на казанчето зад тоалетната чиния. Чел е спортната страница — свещено право на мъжа, както отбеляза Мърфи — което означаваше, че не е очаквал да го нападнат. Ако беше вярно, убиецът е знаел, че жертвата не подозира нищо. Този човек беше професионалист, не случаен човек. Логан го чувстваше. Това означаваше, че можеше просто да влезе в тоалетната, да отвори вратата на кабината и да застреля Коул в главата. Но не го беше направил. Също така не го бе измъчвал. Просто си беше поиграл с него като котка с мишка. Беше го оставил достатъчно дълго, за да си помисли, че ще оцелее, и после го бе очистил.

Това убеди Логан, че убиецът на Маршал Коул е същият, който е убил и Лорънс Кинг. Не беше далеч от ума. Съвпаденията бяха твърде много. И в двата случая пистолетът бе 22-ри калибър и никой не беше чул изстрела, никой не бе видял убиеца и както Коул, така и Кинг бяха издъхнали, преди да успеят да реагират. И двата изстрела бяха абсолютно точни и смъртоносни.

Освен това, ако убиецът на Коул просто е бил предпазлив, както предполагаше Мърфи, изводът щеше да е същият. Ако е бил предпазлив, значи е знаел, че Коул е въоръжен. А това знаеше само онзи, по когото Коул беше стрелял с деветмилиметровия си пистолет в мотела „Емералд ин“.

Мотивът не беше грабеж. Убиецът не беше взел парите им. Не беше взел малкото ценности, които имаха — часовници, златни верижки, пръстени. Мотив обаче имаше. Коул бягаше, очевидно в Айдахо, където имаше роднини. Беше тръгнал рано сутринта и след няколко часа каране бе почувствал нужда да отиде до тоалетната и е

трябвало да зареди колата. Щом убиецът си е дал толкова труд да настигне и да убие човек, който явно бяга от нещо, значи от самото начало го е бил замислил. Ако не беше заради пари, значи бе за нещо, което Коул е знаел; нещо, в което убиецът е виждал опасност, нещо, свързано с грабежа у Джеймс Хил.

Това обясняваше защо бяха намерили окървавените дрехи и часовника, оставени умишлено в мотела. Убиецът искаше полицията да разбере, че Коул и Кинг са убийците. Явно обаче не искаше никой да научи истинската причина да отидат в дома на Хил и кой ги е изпратил. Това бяха два от въпросите, които Майкъл Логан си задаваше и не знаеше отговорите. Други два обаче бяха много по-важни: къде е Дана Хил и дали е добре?

29.

Дана отстъпи назад и се препъна, краката ѝ се удариха в стъпалото и тя едва не падна. Подпря се на стената. На прага стоеше забулен с качулка рицар, който държеше в покритите си с ръкавици ръце копие, бълващо пламък.

— Фройд! — извика той и гласът му прокънтя като в метален варел.

Вдигна стъклото на кислородната маска и отдолу се показа потно мургаво лице с прошарена брада. Без да обърне внимание на Дана, погледна кучето:

— Не искам посетители, докато работя, Фройд. Никакви посетители.

Кучето се шмугна покрай него; не личеше да се чувства виновно за пропуската в охраната. Господарят му се обърна към Дана:

— Коя сте вие?

Говореше с британски акцент. Гласът му беше басов.

— Дана Хил — отговори тя първото, което ѝ хрумна. Уилям Уелс я изгледа недоверчиво и от сърдития му поглед изглеждаше, че се кани да затръшне вратата. Неочаквано изражението му се смекчи и той отбеляза по-дружелюбно:

— Фройд явно ви харесва.

Дръпна се и ѝ направи място да влезе.

В издълбаното под земята помещение дебели дървени греди, скрепени с колони чрез квадратни черни болтове, поддържаха стените и тавана като скелет на огромно животно. Таваните бяха кръгли, стаите в подобната на иглу пещера не бяха разделени от междинни стени. В дома на Уилям Уелс цареше пълен хаос: мебелите бяха поставени между ламарини, купчини метални обръчи и скулптури — завършени шедьоври, възбуждащи въображението като онази в двора, или творби на различни етапи на изработка. Бижутерът беше казал на Дана, че геният на Уелс позволявал на хората да видят в творбите му онова,

което искат да видят, и нямало двама души, които да ги тълкуват по един и същи начин.

Въпреки това по някакъв тайнствен начин стайте сякаш се преливаха една в друга, неограничени от колони и стени. Дана видя вход на помещение, очертан от крилете на огромна скулптура на орел, канещи в уюта на кът с миндери и възглавнички. То се преливаше към композиция от маса и столове, а тя бавно преминаваше в работилницата в задната част на къщата. Също като скулптурите си Уелс бе снабдил дома си само с най-необходимото, оставяйки възможност на въображението да допълни останалото. Или може би просто не го интересуваше. Може би нищо извън най-необходимото не беше важно за него — повърхностните материали, които обикновено покриват вътрешната конструкция, липсваха.

Уелс махна заваръчната маска и ръкавиците и ги остави на грубата дървена маса. Закачи гумираната си престилка на една кука. Когато свали бронята, се оказа, че е нисък и закръглен като къщата си. Не по-висок от метър и шейсет, с плешиво теме като на монах, заобиколено с кръг от коса, която продължаваше по врата му и се скриваше под яката на мократа от пот бяла риза. Имаше големи уши и хлътнали очи, които надничаха изпод дебели вежди. Прошарената брада покриваше голяма част от лицето му. Уелс тътреше краката си, сякаш се боеше да не се изхлузят от твърде големите му обувки. Ръцете и краката му изглеждаха къси дори за дребното му тяло, но без усилие вдигна тежкия черен чайник от закръглената чугунена печка, чийто къонец изчезваше в тавана. Дана любопитно го наблюдаваше как пълни чайника от груба поцинкована тръба, стърчаща направо от стената, след което го сложи върху котлона. Наведе се, отвори вратичката, пъкна две цепеници в огъня и раздуха пламъците с крачния мях, който лежеше на пода.

На близката маса имаше купчина от преплетени метални ивици, които очевидно бе сглобявал, когато Дана го прекъсна. Скулптурата приличаше на голям мост високо над назъбени метални парчета, вероятно изобразяващи скали или вълни. Тя се загледа в творбата за момент. Затвори очи и наистина видя мост, но нямаше чувството, че виси над вода. Нищо друго не можа да си представи. Отвори очи и заключи, че скулптурата сигурно е в процес на довършване, може би умален модел на нещо по-голямо или едва сега започнато, та

въображението още не можеше да запълни празнотите в картината. Уелс мълчаливо приготви две порцеланови чаши и изчака водата в чайника да заври. Дана се обърна към огромния прозорец, гледащ към океана. Испита притегателна сила, както към светлината в тунела, и отиде при него въпреки неловкото чувство, че ще изпадне от ръба и ще увисне между небето и океана. Зави ѝ се свят и затвори очи. Прас!

Дана се стресна и се обърна. Видя лимон, срязан наполовина и сатър, забит в трупче дърво.

— Лимон?

Гласът на Уелс звучеше почти нежно. Погледна я с големите си черни очи през бифокалните очила.

— Моля?

— Искате ли лимон в чая? — попита той учтиво като британски джентълмен.

— О. Да, благодаря. — Тя се върна при него. — Домът ви е невероятен. Не съм виждала по-красива гледка. Вие ли сте го проектирали?

— Едно или две пакетчета? — Уелс я погледна изпод рунтавите си вежди. — Едно или две пакетчета чай искате?

— Едно.

— Сметана и захар?

— Не, благодаря.

Той поклати глава и заговори, сякаш сам на себе си:

— Никога няма да разбера защо американците така похабяват чая. — Махна с ръка. — Моля, настанявайте се.

Дана седна на миндер, покрит с дебели одеяла. Когато чайникът на печката засвири като парна машина, Уелс си сложи едната от заваръчните ръкавици, вдигна го от печката и сръчно напълни двете чаши, като добави във всяка по резенче лимон. Свали ръкавицата, постави двете чаши в чинийки, пусна една бучка захар в тази на Дана и ѝ я подаде. Докато поемаше чашата, тя забеляза, че дланта му е месеста като лапа, с дебели пръсти. Почуди се как може такива ръце да са създали толкова деликатни, крехки и красиви бижута.

— Чай без захар просто не е цивилизовано — обясни той.

Уелс се отдалечи към по-ниската част на къщата. Когато осъзна, че не смята да се върне при нея, Дана стана и го последва. Намери го седнал на стол с гръб към гледката. Гледаше втренчено пода и

отпиваше от чая. Тя седна на едно столче и забеляза, че мебелите са подредени така, че да предразполагат към интимни разговори. Не беше опитвала досега такъв чай — сладък, с лек аромат на сладък корен, който лимонът не можеше да прикрие напълно.

— Много е вкусен, благодаря.

— Вие сте добре дошли.

— Мога ли да попитам каква е марката?

— Мое производство.

Уелс отпи от чая.

Дана погледна скулптурите в стаята. Всяка бе уникална и интригуваща по свой начин, някои се разпознаваха по-добре от други — летящ орел, два преплетени един в друг кита, рибен пасаж.

— Скулптурите ви са много красиви.

— Нямам навик да приемам гости. Мога да ви предлага кейк с ром.

— Не съм гладна, благодаря. Извинявам се, че прекъснах работата ви.

— Дълъг път сте изминали, за да ме прекъснете. Чаша чай е най-малкото, което мога да ви предлага.

— Идвам от Сиатъл, Вашингтон.

— Хъм.

Тя се покашля.

— И чайт е достатъчен. Наистина много се извинявам, че се появих без предупреждение.

— Мила госпожо, не ми се извинявайте и не ми благодарете. Ако не исках да сте тук сега, щях да се погрижа за това.

Уелс изрече тези думи без гняв или заплаха, а благо, като сладникавия аромат на чая, сякаш дори я беше очаквал. Остави чашата си върху една бъчва до стола и се почеса по голото теме. Изпод купчина одеяла се показа дебел котарак и той го вдигна в скута си. Животното не изглеждаше сърдито, че са смутили следобедната му дрямка. След малко се размърка в нежните ръце на стопанина си.

— Разпитах за вас в един от бижутерийните магазини в Лахайна, където познават работата и моделите ви.

— Познавате ли моделите ми на бижута? — попита той, без да вдигне поглед от котката.

Дана остави чашата и чинийката си на близката бъчва и извади обицата от джоба си. Подаде му я.

— Струва ми се, че тази е ваша.

Уелс бавно намести очилата си, огледа обицата, после я върна на Дана.

— Моя е.

— Съгласен ли сте да ѝ направите дубликат? — попита тя, осланяйки се на интуицията си.

— Никога.

Той взе чашата от бъчвата и отпи.

— Защото не искате или защото не можете?

— Нито едно от двете.

— Моля, не разбирам.

— Много ясно, че не разбирате. — Уелс се намръщи, но след секунда явно съжали, че е бил груб. — Сега аз трябва да ви се извиня.

— Пое си дълбоко въздух. — Щом нещо веднъж е било създадено, то вече съществува. Нямам интерес да създавам вече съществуващи неща.

— Значи този чифт са единствени?

— Ако така ви харесва.

— Не разб...

— На някои им харесва, че произведенията ми са уникални. Това ги прави по-ценни — за хората, не за мен, уверявам ви.

Дана кимна.

— Затова ли вече не правите бижута? Защото другите ги продават с голяма печалба?

— Нито знам, нито ме интересува дали някой продава произведенията ми и на какви цени.

— Мога ли да ви попитам защо вече не правите бижута?

Уелс си пое дълбоко въздух. Продължаваше да гали котката.

— Онова, което създавам, идва от душата ми. То е част от мен. Създавам го специално за хората, на които ще принадлежи. Скулптура, бижу или парче метал не могат да съществуват сами за себе си. Като всеки от нас те живеят в определена среда, оформят се и се моделират от нея и едва тогава могат да бъдат оценени истински. Никога няма да можете да оцените мое произведение, както аз искам да бъде оценено, освен ако не го създам специално за вас. Тогава ще почувствате

вътрешната му красота толкова силно, колкото другите виждат външната.

— Затова ли скулптурата навън ръждяса? Защото не си е намерила мястото?

Уелс кимна.

— Ако не попадне на мястото си, и най-красивото нещо се похабява. Повечето хора не виждат скулптурите ми, понеже са твърде заети или просто са престанали да се вглеждат под повърхността и не искат да видят вътрешната красота.

— Хората са повърхностни.

— Не, хората са слепи. — Уелс отново вдигна чашата, отпи и я остави върху бъчвата. — За да преживявам като всички хора, трябваше да продавам произведенията си, но никога не съм възнамерявал други да се облагодетелстват благодарение на мен. — Уелс се усмихна мрачно. — Ирония на съдбата. Търговците продават произведенията ми, за да извлекат печалба. Но всъщност произведението губи стойността си, защото е извадено от средата си и така е загубило красотата си. Какво ви води при мен, госпожо...

— Хил. Дана Хил.

— Какво ви води при мен, госпожо Хил, чак от Сиатъл?

Тя вдигна обичата.

— Намерих я. Тя не е моя.

— Знам. Макар че би могла да бъде.

Котаракът скочи от скута на Уелс и започна да се търка в краката на Дана. Тя го вдигна, сложи го в скута си и започна да го гали, докато пак замърка.

— В какъв смисъл би могла да бъде моя?

— Нещо тежи на сърцето ви, госпожо Хил. Загубили сте радостта от живота, посоката си. Животните чувстват тези неща. Фройд го е почувствал и затова сега седите тук. Леонардо също го усеща. Нуждаете се от утеха. Какво бreme тежи на сърцето ви, госпожо Хил?

По необяснима причина очите ѝ се наляха със сълзи. Когато заговори, я обхвана топло чувство, напомнящо на усещането, което бе изпитвала като дете при изповед, когато се освобождаваше от греховете си, но още не знаеше до какви последствия ще доведат.

— Брат ми беше убит миналата седмица. Намерих тази обица в дома му.

— Убийството на брат ви ви кара да скърбите външно. То обременява сърцето ви, но не е това, което ви прави нещастна. Нещо друго в живота ви съсипва. Смъртта на брат ви дава воля на сълзите ви. Тя е повод да изразите скръбта си, но вие я носите от много години. Сълзите са вътре във вас. Вие се давите в тях и това ще продължава, докато не сторите онова, което знаете, че трябва да направите.

— Намерих тази обица на пода под леглото на брат ми. Той не беше женен, господин Уелс, и не знам да е имал приятелка.

— Моля ви, наричайте ме Уилям. Голямо удоволствие е за стареца красива жена като вас да му говори на малко име.

Тя се усмихна.

— А пък усмивката ви носи радост на друг човек, който ви цени.

Тя веднага се сети за Майкъл Логан и забележката му, когато пътуваха към Рослин.

— Брат ми нямаше врагове. Не беше богат. Беше преподавател по право. Тих и скромнен. Беше добър човек. Сега е мъртъв. Няма причина някой да иска да го убие. Искам да знам защо са го направили.

Уелс изведнъж затвори очи. Дана чуваше тихото бучене на вятъра през някаква цепнатина в къщата. Вентилаторите на тавана се завъртяха бавно от течението. Металните греди над главата ѝ задрънчаха. Вентилаторът в кухнята също се завъртя. Мехът пред печта започна да се надува и да изпуска, сякаш бавно дишаше, пламъците се разгоряха.

— Ревност. — Уелс прошепна думата толкова тихо, че Дана се усъмни дали е чула добре.

— Моля?

— Попитахте защо един мъж ще убие друг. От ревност.

— Питам защо брат ми е мъртъв.

Уелс кимна.

— Все едно е.

Тя объркано погледна странния дребосък.

— Знаете ли кой уби брат ми?

Уелс поклати глава.

— Не. Знам само защо.

— Мислите, че е заради... ревност? — Тя се наведе напред. Котката скочи от скута ѝ. — Пазите ли ведомост за продажбите? Някъде да сте записали какво за кого сте изработили?

— Не си водя записки.

Той отново отпи от чая и се облегна, за да може котаракът пак да скочи в скута му.

— Нямате ли разписки или някаква документация за данъчната служба?

Уелс се усмихна.

— Не си водя записки, госпожо Хил. Никога не съм си водил. Колкото до американските данъци...

Сви рамене.

Надеждата я напусна и тя въздъхна отчаяно. Облегна се назад и изведнъж се почувства съсипана от дългия полет и смазващата жегга. Беше дошла чак дотук за нищо. Допи чая си, остави чашата на една дървена масичка и се изправи.

— Достатъчно ви губих времето. Съжалявам, че прекъснах творческия ви процес, господин Уелс. Благодаря за чая.

Той се изправи.

— Казвам се Уилям и престанете да се извинявате. Компанията на красива жена трябва да се цени... като захар в чая.

Тя се засмя и стисна ръката му.

— Благодаря, Уилям.

Тръгна си, но я осени странна мисъл и спря по средата на стаята.

— Твърдите, че създавате произведенията си винаги за определен човек, но също така казахте, че тази обица може да принадлежи и на мен. Защо?

— Защото жената, за която я създадох, много прилича на вас. И тя обичаше каквото вие обичате, и е нещастна по същата причина, поради която вие сте нещастна.

* * *

След час Уелс изпрати Дана до вратата в компанията на Фройд. Котаракът Леонардо пак се бе пъхнал между одеялата.

— Фройд ще ви изпрати до колата — каза.

Дана кимна и излезе. В шест следобед беше топло, но още я побиваха тръпки. На вратата се обърна, изведнъж почувства, че трябва да се сбогува по-сърдечно с Уелс. Наведе се и го целуна по бузата.

Той стисна ръката ѝ и ѝ подаде кафяво хартиено пликче.

— Чай. Пийте го всеки ден със захар, докато изчезне.

Сведе очи, отстъпи крачка назад и леко затвори дървената врата, оставяйки я сама с телохраниеля ѝ Фройд.

30.

Спускането от планината след посещението при Уилям Уелс в настъпващия сумрак налагаше да съсредоточи всичките си сили. Когато върна наетата кола на летището, Дана не позна служителката, докато тя не изказа изненадата си, че си заминава толкова скоро. Понеже не знаеше колко време ще се забави на острова, Дана си беше взела билет само за отиване. Сега осъзна, че е било грешка. Повече от всичко искаше да се махне от този остров, но жената на гишето на „Хауеян Еърлайнс“ само клатеше глава — всички места за вечерните полети били заети, дори били продадени повече билети.

— Спешно е — настоя Дана. — Непременно трябва да се прибера тази вечер.

Служителката я посъветва да купи билет за сутрешен полет и да остане да чака на летището, ако се освободи място вечерта. Шансовете не бяха големи, но това било най-разумното, което можела да направи. Дана се съгласи. Вече не се чувстваше в безопасност и предпочете да остане на оживено място, вместо да е сама в хотелска стая. Седна в кафенето на „Хауеян“, поръча си водка с портокалов сок и се заслуша в компютризирания глас, обявяващ заминаващите и пристигащите полети. На няколко пъти се опита да се свърже с детектив Логан, но не успя. На визитната му картичка бе записан само служебният му номер. Домашният го нямаше — нищо чудно при тази професия.

Докато седеше до големия прозорец и гледаше едно въздушно такси в сумрака, Дана се замисли за странния дребосък, живеещ сам в планината, и за онова, което ѝ беше казал. Чувството ѝ, че Уелс я е очаквал, се засилваше. Също и чувството, че Фройд я е пуснал да мине през тунела не заради умението ѝ да укротява животни, а защото така е трябвало. Откъде обаче е знаел? Беше възможно, но... Дана извади обичатата от джоба си и я претегли в дланта си. Красотата ѝ — основната причина, поради която Уелс бе престанал да прави бижута — я опияняваше. Замисли се за паричната ѝ стойност. Сега виждаше бижутото в друга светлина и това я натъжаваше. Уелс избрал синия

камък не заради красотата му, а защото отразявал тъгата в очите на една млада жена. Диамантената капка отдолу олицетворявала една от многото сълзи, които жената била проляла и щяла да пролее — жена, която според него много приличала на Дана.

— Защо изобщо сте я направили? — попита го тя. — Защо сте създали такова бижу, олицетворяващо скръбта и болката?

— Защото, ако не го бях създал, би означавало, че съм сляп. Да виждаш света и хората, които живеят в него, означава да виждаш както доброто, така и злото. Не можем да се наслаждаваме на красотата, а да не виждаме грозотата, госпожо Хил. Не можем да чувстваме радост, без да изпитаме и болката. Не можем да се смеем, а да не плачем.

Собственичката на обицата бе потърсила утеха при Джеймс Хил. Иначе как бижутото ще се озове в дома му? Дана затвори очи и си представи катастрофалните последици от това. Основавайки се на дългата си адвокатска практика, се опитваше да отрече спомените на Уелс за жената. Но колкото и да се опитваше да си внуши, че е сбъркал, тя осъзнаваше, че не е. Парчетата от мозайката изведнъж се наредиха и картината, която се получи, обясняваше всички загадки в живота на Джеймс: потайността, уединената барака край Рослин и защо Лорънс Кинг и Маршал Коул са отишли да крадат от дома на човек, който е разпродавал всичките си ценности. Те не го бяха избрали случайно — някой специално ги беше изпратил.

Ревност. Най-старият мотив за убийство.

Дана държеше единствената улика срещу истинския убиец на брат й.

„Но вие не сте единствената, която знае на кого принадлежи обицата и кой я е изработил“ — бе казал Уелс.

Внезапно осъзна грешката си. В стремежа си да узнае кой е убил брат й, тя не се беше замислила за последствията от действията си. Сега цялата истина се разкри пред очите й и тя потрепери от страх. Бе платила за самолетния билет и за колата под наем с кредитната си карта. Не беше нужно някой да я следи, за да разбере къде отива. Достатъчно бе да се замислят над действията й, за да се досетят, че обицата е у нея. Защо иначе ще ходи на Мауи, в дома на човека, който е изработил бижутото преди десет години? За какво друго, ако не за да провери дали Уелс още помни собственичката на обицата?

Грабна чантичката си, изскочи от кафенето и се втурна към входа на летището. Жената от фирмата за коли под наем се изненада, когато отново я видя пред гишетото.

— Искам да наема кола — заяви Дана и извади портфейла си.

* * *

Дана отново караше по планинското шосе. Замисли се дали да не се обади на полицията в Мауи, но какво щеше да им каже? Какво доказателство имаше, че Уилям Уелс е в опасност? Какви въпроси щеше да възбуди това за собственото ѝ идване на острова и издирването на Уелс? Заизкачва се по серпентините. Слънцето бе залязло зад хоризонта и температурата спадаше. Пръстите ѝ, стиснали кормилото, изтръпнаха. В мрака изкачването по тясното шосе бе още по-трудно. Всичко ѝ изглеждаше непознато. Буците застинала лава се открояваха в светлите конуси от фаровете. Тя гледаше крайпътните камъни и се опитваше да прецени разстоянието. Единственото, което я успокояваше, бе, че ще забележи светлината, ако насреща идва кола.

Мина през Какулоа, като се опитваше да не бърза, да не изпада в паника. Нямахте да помогне нито на себе си, нито на Уелс, ако падне в някоя пропаст. Оглеждаше се за Камбаната, но имаше чувството, че я е подминала. Предположението ѝ се потвърди, когато достигна кръстовището на щатско шосе 30.

— По дяволите!

Направи обратен завой.

31.

Стъкленият визьор на заваръчната маска отразяваше синия пламък на оксигена. Уилям Уелс съединяваше металните части с прецизността на хирург, съшиващ тънко сухожилие. Вентилаторите на тавана се въртяха. В печта бумтяха бели пламъци. След като запои поредното метално парче, той спря газта на горелката. Тя изгасна с леко изпукване. Уелс вдигна маската и избърса с ръкав потта от челото си. Отдръпна се, за да огледа произведението си, и както в повечето случаи видя главно недостатъци. При все това знаеше, че е готово. Не можеше да му отдели повече време.

Остави оксигена на дървената маса и свали ръкавиците си. Фройд седеше в ъгъла на стаята, отпуснал глава върху предните си лапи. Уелс се наведе, отвори вратичката на печката и пъкна още две сухи цепеници.

— Няма нужда да се криете — изрече високо.

Русокосият мъж влезе в стаята. Оранжеви и червени отблясъци от пламъците затанцуваха по лицето му, отразяваха се в очите му. Фройд не помръдна.

— Очаквахме ви — каза Уелс и посегна към чайника върху печката.

— Наистина ли? — усмихна се гостът.

— Да. — Уелс напълни чайника с вода и го постави на задния котлон. Погледна другия мъж. — Очаквахме някого като вас.

Русокосият се огледа.

— Защо тогава сте толкова неподготвени?

Уелс отиде при полицата и взе чая.

— Подготвени ли? Напротив, много добре сме подготвени. Съдбата не може да се промени, човек трябва да я приеме. Аз приемам своята.

Посетителят го погледна любопитно.

— И каква е съдбата ви?

Уелс взе сатъра от дъската за рязане и отсече парченце лимон. Острието се заби в дървото с трясък. Той не отговори.

— Жената е била тук — каза посетителят, докато Уелс слагаше захар и сметана в чашата. — Показа ли ви обицата?

Уелс пусна резенче лимон в чашата, събра една лъжичка чай от кутията и го сипа в малко платнено пакетче.

— Казах, че ви очаквах. Не съм искал да разговарям с вас. Защо се бавите с онова, което и двамата знаем, че ще направите?

Посетителят извади пистолета от джоба на якето си.

— Скулптурата е за вас — каза Уелс и посочи масата.

Посетителят я огледа любопитно.

— Подарък ли? Аз пък няма как да я отнеса.

Уелс се усмихна.

— Ще я отнесете. И когато настъпи вашият час, ще я видите ясно, защото тя е вашата съдба. Ще ви нарани така, както никой човек не може да причини смърт. Това ще е вечна болка.

Посетителят се засмя.

— Странна птица сте вие. — И дръпна спусъка.

Фройд бавно се надигна от постелката и се приближи до окървавения си господар. Близна потното лице на Уелс, после изскимтя и седна до него, като се сви на топка.

Убиецът пристъпи напред. Нямаше смисъл да проверява пулса. Един изстрел бе достатъчен. Погледна безформената метална скулптура и се изкиска:

— За някои е изкуство, за други — боклук.

Изведнъж металните обръчи като че ли се размърдаха. Чайникът на печката засвири пронизително и го разсея. Когато отново погледна металната скулптура, видя мост. Макар че не различи човешка фигура, той си се представи застанал по средата, увиснал над нещо, което отначало бе взел за вода, но сега осъзна, че е съвсем друго. Назъбените метални парчета не бяха игриви морски вълни. Не бяха никакви вълни. Мостът преминаваше над огнена река и пламъците се издигаха, за да го погълнат, да го горят вечно.

В следващия момент мостът рухна.

32.

Дана караше мъчително бавно. Сигурна беше, че някоя кола ще изскочи от поредния завой и ще я изблъска в пропастта. Разбра, че пак е пропуснала отклонението за къщата на Уелс, защото стигна до селото. Ядосана на себе си и с чувството, че времето изтича, тя отново потегли назад. Ту поглеждаше в огледалото, ту търсеше отклонението. Този път видя канарата, макар че на тъмно изглеждаше различно. Джипът се гмурна в джунглата. Когато наближи поляната, тя изгаси фаровете и колата потъна в пълен мрак. Изключи двигателя и спря под скулптурата, която се издигаше като мрачен исполин.

Дана тихо слезе, като остави вратата отворена. Чуваше се само вятърът. Портата на тунела бе отворена. Не си спомняше дали я е оставила така, когато си тръгваше, но мислеше, че я затвори, за да не излезе Фройд. Този път нямаше мамеца светлина, която да я води през цилиндричната тръба. Тя си пое дълбоко дъх, събра целия си кураж и навлезе в мрака, като въпреки отвращението си опипваше бетонната стена. Към края мракът изглеждаше синкав и тя излезе под осеяното със звезди небе. Този път Фройд не се появи. В дъното на стълбите вратата бе само притворена. От това стомахът ѝ се сви. Въпреки че беше хладно, тя се потеше. Отвори вратата. Не видя Леонардо или Фройд и от това сърцето ѝ заби още по-тревожно. Варосаните стени в хола отразяваха трептящата светлина от две свещи. Вентилаторът на тавана бавно се въртеше. Дана влезе в кухнята, където стената бе обагрена в яркооранжево от горящата печка. Леко ухаеше на лимон и сладък корен. Сатърът бе забит в дъската за рязане, до пълна чаша с чай се търкаляше срязан лимон. Дана пипна чашата. Беше студена. Скулптурата върху работната маса, онази, над която Уелс работеше при предишното ѝ идване, се беше сринала. Дана чу скимтене и заобиколи масата.

Фройд я погледна жално и пак изскимтя. До него лежеше Леонардо, а между тях — господарят им. Сърцето на Дана се сви от мъка, тя закри с ръка устата си, за да заглуши хлипането си. Коленичи

и погали Уилям Уелс по бузата. Ако не беше дупката в главата, човек можеше да си помисли, че спи. Дори сякаш се усмихваше. Дана извади мобилния си телефон, но спря. Какво щеше да каже? Какво правеше тя при Уелс, далеч от Сиатъл и с едноразовен билет?

Прибра телефона, изправи се, взе сатъра от дъската и тръгна към вратата. Спря и погледна Фройд и Леонардо.

— Аз съм виновна — промълви. — Аз му причиних това.

Върна се, вдигна котката и внимателно хвана Фройд за нашияника.

— Ела.

Кучето се дръпна.

— Хайде. Добро куче.

То стана и тръгна с нея. Спря на вратата, погледна господаря си, после Дана, сякаш я питаше какво ще стане с тях.

— Съжалявам. Аз ви причиних това.

Тя затвори вратата след себе си и продължи да дърпа Фройд след себе си. Сетивата ѝ бяха изострени. В тунела Фройд спря. Дана също, но това беше единственият път към джипа ѝ.

— Хайде, Фройд, не се бой.

Кучето се обърна и пак погледна назад. Сетне заръмжа приглушено и гърлено. Дана погледна назад, но не видя нищо. Кучето я погледна, сякаш ѝ казваше да бяга. Изведнъж се изтръгна от ръката ѝ, хукна през храсталака и залая.

Дана притисна котарака до гърдите си и побягна през тунела, кожените ѝ обувки се хлъзгаха.

На два пъти се блъсна в стената и се наложи да промени посоката. Тичаше на сляпо и едва преодоляваше инстинкта да спре, страха, че ще се блъсне в непреодолима стена. Задъхваше се.

Чувството, че някой я преследва, я караше да бяга. Леонардо се мяташе в ръцете ѝ. Изскочи от тунела като от дълбока вода, едва си пое въздух, хукна през поляната. Пусна Леонардо на задната седалка, като се надяваше да не изскочи навън. Отвори предната врата и се вмъкна в колата, като използваше кормилото за опора. Ръцете ѝ трепереха и едва напипа стартера. С мъка се окопоти, пъкна ключа и запали; потегли рязко и описа кръг около скулптурата.

Когато минаваше покрай входа на тунела, отвътре изскочи тъмен силует. С един скок се метна в задницата на открития джип.

Фройд.

* * *

Когато покрай пътя се появиха знаци, че се намира на главно шосе, Дана почувства облекчение. Докато караше надолу, бе сигурна, че ще я догони друга кола, която ще я блъска отзад, докато я избути в пропастта. Натисна газта и продължи с голяма скорост до първата бензиностанция. Спря и попита за телефонен указател.

— Какво търсите, госпожо? — с хавайски акцент попита продавачът.

— Приют за животни. Спешно ми се налага да замина и трябва да оставя животните си на някого да ги гледа.

Продавачът ѝ каза, че знае един приют за домашни любимци близо до летището. Заедно намериха номера в указателя. Дана телефонира и помоли да я изчакат, преди да затворят. Собственичката я увери, че няма проблем, защото приютът бил зад дома ѝ. След двайсет минути Дана спря зад къща, в чийто двор имаше две коли, паркирани под палмите. Постройката бе скрита зад тучна зеленина. Собственичката я увери, че добре ще се грижи за Леонардо и Фройд. Приютът за домашни любимци имал голям двор, в който кучето можело да тича. Въпреки това Дана не можеше да се отърси от чувството, че ги оставя в затвор.

— Не съм сигурна кога ще се върна да ги взема — каза, като подаде на жената една от кредитните си карти.

Собственичката се усмихна:

— Няма проблем. Ще ви чакат.

Дана прегърна котарака и той измърка. После коленичи и обгърна с длани главата на Фройд. Той я погледна с тъжни очи, кожата на челото му се набърчи.

— Не се бой, Фройд. Ще се върна да ви взема. Няма да ви забравя.

Почеса го по главата и го притисна към себе си, почувства топлината на кучето върху лицето си. После се изправи и тръгна към джипа. Погледна назад. Жената стоеше на прага на къщата с Леонардо в ръце и Фройд отстриани.

Дана спря при един обществен телефон на паркинга на един ресторант. Обади се в полицията и каза, че Уилям Уелс е убит. Затвори и бързо се върна на летището. Веднага провери на билетното гише. Служителката я увери, че нямало други пътници, чакащи за свободни места на нощните полети. Последният самолет за Сиатъл беше в полунощ. Малко преди излитане щяха да обявят, ако има свободни места.

Дана седна и започна да наблюдава хората. След час пътниците бяха извикани за самолета и тя се приготви да нощува на летището.

Служителката на билетното гише я извика:

— Имате късмет. Остана едно свободно място.

33.

Пътниците слязоха от самолета изтощени, отправиха се към вратата на летището като стадо крави след дълго гонене. Дана не бързаше да слезе, наблюдаваше хората. Жената пред нея — по шорти, потниче и сандали — притисна ръце до гърдите си след шока от двайсетградусовата разлика в температурата. В горния край на рампата стояха двама добре сложени мъже с официални панталони и бели ризи. До тях бе застанал не толкова мускулест тип, но със синьо полиестерно сако. Държеше радиостанция. Тревогата на Дана нарасна, когато той я погледна и заговори по радиостанцията.

Тя изпусна чантичката си и съдържанието ѝ се разпиля, включително закуската от самолета — увит в целофан сандвич с шунка и горчица и нахапан „Сникърс“. Когато се наведе да ги събере, обичката падна от джоба ѝ. После се изправи и продължи напред.

Човекът със сакото ѝ препречи пътя.

— Дана Хил?

— Да.

— Бихте ли ни последвали, моля?

— Да ви последвам ли? Какви сте вие?

— Летищна охрана.

Тя се усмихна, като се опита да изглежда спокойна.

— Какво искате от мен?

— Това ли е единственият ви багаж?

Мъжът посочи малкия ѝ сак, праметнат през рамо.

— Да.

— Бихте ли дошли с нас?

— Ще ми кажете ли какво има? — попита тя раздражено.

Човекът със синьото сако беше учтив, но беше непреклонен.

— Моля ви.

Направи ѝ знак с ръка.

Тя погледна другите двама и осъзна, че няма избор. Ако започнеше да се противи и да изтъква, че е адвокат, щеше да събуди

повече подозрения.

— Добре.

Последва двамата охранители през терминала, ярко осветен от флуоресцентни лампи. На челото ѝ изби студена пот. Заведоха я до врата без надпис и мъжът със синьото сако ѝ отвори. Влязоха в стая с голи бели стени, маса и два стола. Мъжът със синьото сако я покани да седне. Тя се настани, кръстоса крака, като все още се стараеше да изглежда спокойна, въпреки че сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Бихте ли ми обяснили за какво е всичко това?

Мъжът приглади с пръст мустаците си, с един нюанс по-тъмни от прошарената му коса.

— Мога ли да погледна в сака ви?

Дана сви рамене, смъкна сака от рамото си и му го подаде. Той го отвори и затършува вътре.

— Може ли и чантичката ви.

Тя му я подаде. Мъжът извади самолетния билет и шофьорската ѝ книжка. Когато измъкна наядения „Сникърс“, Дана отбеляза:

— Закуска за шампиони.

Мъжът се усмихна учтиво и излезе, като взе книжката ѝ, билета и кафявото пликче, което ѝ беше дал Уилям Уелс. Дана погледна камерата на тавана в ъгъла на стаята. Изобщо не трябваше да се обажда на полицията в Мауи. Трябваше да изчака, докато се върне на континента. Възможно ли беше новината за смъртта на Уелс да се е разпространила толкова бързо, че мъжът и жената от бижутерияния магазин да са телефонирали в полицията да предупредят, че някаква жена е търсила майстора на бижута?

Вратата отново се отвори и в стаята влезе друг мъж, по-млад и с по-хубав костюм. Носеше книжката, билета и пликчето. Беше като манекен и се държеше прекалено учтиво.

— Извинете за забавянето, госпожо Хил.

— Няма проблем, но искам да се прибирам. Полетът беше продължителен и скоро ще се съмне.

— Ще се постарая да не ви задържам. Аз съм агент Доналд Холас от Управлението по наркотиците. — Той издърпа другия стол и седна срещу нея. — Днес сте отишли в Мауи и сега се връщате, нали?

Тя изпита леко облекчение.

— Това ли било? Да не подозирате, че пренасям наркотици, агент Холас? — Той не каза нищо и затова тя отговори на въпроса му: — Да, бях в Мауи.

— Само за един ден?

— Да.

Той вдигна поглед от бележника си.

— Защо?

— По работа.

Холас кимна:

— По каква работа?

— Адвокат съм — отговори тя; мисълта ѝ работеше трескаво. — Кантората ми има клиенти с интереси на островите. Проверях за възможни законови и данъчни облекчения за един от тях, който иска да развива бизнес на острова.

Агентът се облегна назад.

— В коя кантора работите?

— „Стронг и Търмонд“. Ако позволите... — Взе чантичката си, отвори я и извади визитна картичка.

— Коя е компанията, заради която бяхте на острова?

— Не мога да ви кажа.

Холас вдигна поглед от картичката ѝ.

— Защо?

— Това е поверителна информация. Предстои принудително присъединяване на конкурентна компания.

— Противоречие на интереси?

Дана се усмихна.

— Да.

— Бихте ли ми казали с какво се занимават?

— Не.

Той се усмихна иронично.

— И това ли е поверително?

Тя поклати глава.

— Нямам представа с какво точно се занимават. Компанията е филиал на друга, а подозирам, че това е само фасада. Затова бях на острова. Само документите за разкриване на реалния юридически субект са цяла планина. Но не знам с какво се занимава филиалът. Аз съм само съдружник на фирмата, агент Холас. Върша черната работа.

— И цялата работа ви е отнела само един ден?

— Нямах повече време. Задава се поредица от тежки вечери. Ще има много телефонни разговори и ако сливането стане успешно, ще са необходими още пътувания за уреждане на документацията.

Холас потупа с билета по масата.

— Добре, но сте отишли с еднопосочен билет. Защо, ако сте предвиждали да се върнете днес?

Дана не беше обмислила всичко, но от малка умееше да импровизира:

— Нямах представа колко време ще ми отнеме. Имах късмет да свърша всичко днес. Съпругът ми също е адвокат, агент Холас. Сега е за три седмици в Чикаго за едно дело. Както казах, пътуването ми беше неочаквано. Имам тригодишна дъщеричка. Не обичам да я оставям сама, когато и съпругът ми го няма.

Холас плъзна билета ѝ по масата.

— Моите деца са на четири и пет. Познато ми е.

Отвори кафявото пликче с чая от Уилям Уелс и го поднесе към носа си.

— Това е чай, агент Холас.

Холас разтърси пликчето и извади щипка сухи листа.

— Да, чай е. — Върна ѝ пликчето. — Отново се извинявам за забавянето. Благодаря за разбирането.

Дана взе пликчето и го прибра в чантичката си.

— Мога ли да си вървя сега?

Холас кимна.

— Да. — Посегна към сникърса. — Мога да го изхвърля.

— Не. — Дана едва запази самообладание. — Тоест... не съм слагала нищо в устата от обяд. Съмнявам се, че ще има отворен магазин сега.

Холас ѝ подаде десертчето.

— Както кажете.

* * *

Когато излезе, Дана едва се сдържа да не побегне. Беше сигурна, че някой я наблюдава. Чистачът, който буташе кофа за боклук с

колелца през терминала, сведе очи, когато тя го погледна. Един човек с униформа на пилот се усмихна и кимна, когато мина покрай нея. Мъжът в телефонната будка изведнъж се обърна и заговори в слушалката. По средата на коридора видя знак за женска тоалетна. Замайна и задъхана, Дана се вмъкна в облицованата със сини плочки стая, влезе в една кабинка и заключи вратата. Облегна се на стената, опита се да диша нормално и зачака пулсът ѝ да се успокои. От вентилационната система на тавана лъхаше хлад. Отвори сака си и извади нахапаниа сникърс. С нокът разрови вътрешността, докато напипа обицата между карамела и фъстъците.

Една врата се отвори шумно.

Дана се стресна.

Този път шумът дойде от дясната ѝ страна — сякаш някой отваряше вратите на кабинките една след друга и се приближаваше към нея.

Тя седна на тоалетната чиния и опря краката си във вратата.

Вратата на съседната кабинка се отвори. Дана почувства натиск с краката си. Ключалката изтрака. Тя задържа дъха си.

— Заето.

Чу скърцане. Под вратата за момент се видя дъното на преминаваща жълта кофа.

„Почистват“ — помисли си Дана. Изчака няколко минути, после отключи и бързо излезе. Чистачът извика нещо за извинение след нея.

Тя бързо премина през терминала до един ескалатор и се спусна на долния етаж, като постоянно поглеждаше нагоре. Долу, летищното влакче, което щеше да я закара до мястото за получаване на багажа и покрития паркинг, вече чакаше с отворена врата. Тя бързо слезе от ескалатора, влезе във влакчето и плъзгащата се стъклена врата се затвори след нея. От дясната ѝ страна някакъв мъж с куфарче в ръка също влезе в последния момент. Хвана се за металната тръба. На първата спирка не се качи никой. Мъжът не слезе. Когато влакчето пак тръгна, Дана отиде при вратата. На следващата спирка бързо слезе и тръгна по стрелките за получаване на багажа. Погледна назад. Мъжът я беше последвал, влачеше куфара след себе си. Тя се качи по друг ескалатор, после — по късо стълбище до покритата тераса и пресече улицата към гаража. Мъжът вървеше след нея. От ескалатора първо се появи главата му, после — тялото. В гаража Дана плати за паркинг на

един от автоматите. Мъжът мина през терасата. Дана взе квитанцията си и отиде при асансьорите. Едновременно следеше светещите номерца над шестте асансьора и мъжа, който плащаше за паркинг. Асансьорът отляво иззвъня. Мъжът при автомата се наведе да вземе квитанцията си. Вратата на асансьора се отвори. Никой не слезе. Дана се качи и натисна копчето за третия етаж. Вратите не се затвориха веднага и тя неколнократно натисна копчето за бързо затваряне. Отстъпи назад и си отдъхна облекчено, когато най-последно се задействаха.

В последния момент между тях се пъкна мъжка ръка.

34.

Асансьорът потрепери — отначало вратите не поддаваха. После бавно се раздалечиха. Мъжът от влакчето се усмихна виновно и се качи.

— Извинете. Цял ден бързам.

Вратите се затвориха. Той разхлаби вратовръзката и разкопча горното копче на ризата си.

Дана погледна светещото табло. Непознатият не беше натиснал копче за етаж.

— Студено е — отбеляза той, като се обърна към нея. — Надявах се, че зимата е минала, но май още трябва да почакаме.

Тя кимна. Съжаляваше, че не носи сълзотворен спрей, но след единайсети септември и мерките за сигурност по летищата и дума не можеше да става. Спуснаха се на третия подземен етаж. Когато вратата се отвори, мъжът погледна светещата цифра три. Отдръпна се Дана да мине пред него. Тя слезе. За момент не си спомни къде е паркирала, после се сети, че е записала номера на мястото върху билета си. Извади го и тръгна към отделение „Е“. Чу скърцането от колелцата на куфара на непознатия зад гърба си. Звучаха като тихо бръмчене на малък двигател. Тя продължи по реда със спрени коли, шумът от колелцата се усилваше, както и нейната тревога. Трескаво извади ключовете си и когато наближи клетката си отчаяно натисна копчето за автоматично отключване. Щом достигна колата, дръпна вратата от страната на шофьорското място. Беше заключена. Тя пак натисна копчето. Озадачена, отключи ръчно и отвори вратата. Алармата не се задейства. Дана погледна бързо назад, не видя никого, качи се в колата и хвърли чантичката си на задната седалка. Затвори вратата и заключи, после се облегна назад на кожената седалка и затвори очи, опита се да се успокои. Реши да отиде у майка си и веднага да се обади на Логан. Издиша силно, наведе се напред, пъкна ключа в стартера и го завъртя.

Двигателят изстена като пребито куче и замлъкна.

Дана натисна няколко пъти педала за газта, отново опита с ключа. Моторът само изстена. Тя пак натисна педала. В главата ѝ прозвуча предупредителният глас на баща ѝ: „Да не задавиш двигателя. Да не задавиш двигателя.“

Отново завъртя ключа, после пак, молеше се двигателят да запали. Всеки път изгасваше. Само изтощеният акумулатор изщракваше.

— Не. По дяволите!

Удари ядосано по кормилото, отпусна главата си назад и видя мъжа застанал до прозореца ѝ.

35.

Мъжът вдигна ръце, сякаш се предаваше. Гледаше жално. Дана извади спрея със сълзотворен газ от жабката.

— Извинявайте — измънка той. — Не исках пак да ви уплаша. Чух, че не можете да запалите.

Дана се опита да запази спокойствие, но чувстваше горчив вкус в устата си, сякаш всеки момент щеше да изхвърли съдържанието на стомаха си върху таблото.

— Изглежда, че акумулаторът ви е изтощен. Имам кабели в колата. Искате ли да ви прехвърля ток?

Дана бързо се огледа. Гаражът, странно оранжев на светлината на крушките, беше празен. Мобилният телефон беше в чантичката ѝ, но по това време на денонощието „Пътна помощ“ щеше да се забави повече от час. Можеше да се обади в полицията и да каже... Какво да каже? Че непознат мъж ѝ предлага да ѝ зареди акумулатора от своя?

Той чакаше търпеливо. Очите му бяха зачервени и уморени.

„Той само иска да ти помогне — помисли си. — Въображението ти те прави параноичка. Нервите ти са обтегнати. Акумулаторът ти е изтощен. Този човек просто предлага услугите си.“

Може би. Без да пуска спрея, тя отвори вратата.

— Разбирам, че се притеснявате. — Мъжът извади визитна картичка от задния си джоб. — Казвам се Фред Джефрис. Адвокат съм, но моля ви, не си правете прибързано заключение от това. — Усмихна се. — Ето визитната ми картичка.

Кантората му бе голяма и се занимаваше с осигурително право. Имаха офиси в центъра на Сиатъл. Дана познаваше неколцина адвокати от фирмата. Искаше ѝ да се изсмее, но не можеше.

— Е, стига толкова съм ви стряскал — продължи да се извинява Джефрис.

— Не, просто ме изненадахте. Малко съм напрегната тази нощ.

— Разбирам ви. — Той бе свалил сакото си и коремчето му изпъкваше. Изобщо не изглеждаше опасен. — Женен съм и имам две

големи момичета, които ми се иска повече да внимават. В опасни времена живеем, човек не знае на кого може да има доверие. — Завъртя очи и поклати глава. — Гледайте какви ги приказвам пък аз. Сигурно така още повече ви плаша.

— Не. Вече съм спокойна.

Той насочи вниманието си към колата.

— Искате ли да пробвам да запаля? Изглежда, че акумулаторът ви е изтощен.

Дана слезе и направи място на Джефрис да се промъкне между вратата ѝ и съседната кола. С известно усилие той се намести зад кормилото, краката му едва достигаха педалите.

— Стараех се да не я задавя — обясни тя.

Той махна пренебрежително.

— Задавянето не е проблем. При сегашните коли впръскването се регулира електронно. Дори не се налага да натискате газта. — Завъртя ключа и двигателят изщрака. — Да, акумулаторът е. — Изгаси, облегна се назад и заоглежда таблото. — Ето го проблемът.

Дана надникна и Джефрис се отдръпна назад.

— Забравили сте фаровете включени — обясни.

Дана се почувства като глупачка.

— Сега нали съветват да се кара на фарове — заоправдава се тя. — Вчера много бързах, когато пристигнах.

— Случва се на всеки. — Той слезе. — Това дори е добра новина. Означава, че акумулаторът не е повреден. Само е изтощен, но може да се зареди. Имам кабели. По това време на нощта пътната служба ще се забави много. Случвало ми се е. Искате ли да ви го заредя? — Посочи на една страна. — Паркирал съм през няколко клетки на същия ред.

— Ще съм ви много благодарна.

Той погледна предницата на колата ѝ.

— Имате късмет. Отпред е свободно. Изчакайте да докарам колата. Бързо ще стане.

Дана извади мобилния си телефон от сака, изведнъж ѝ стана любопитно дали Грант я е търсил. Джефрис се отдалечи и изчезна от погледа ѝ, когато се качи в колата си. След малко се чу бръмчене на двигател, едно черно беемве излезе на заден ход от клетката и се приближи до нейната. Линда ѝ беше оставила три съобщения.

Последното гласеше, че Марвин Крокет иска да му се обади. Джефрис се доближи до колата ѝ. Дана го насочваше със знаци, докато предната му броня застана на сантиметри от високата до кръста бетонна преграда, разделяща клетките. Той слезе, вече съвсем се беше вживял в ролята на смелия рицар. Остави двигателя на беемвето да работи и размаха ръка над главата си в знак, че всичко върви добре. Отвори багажника и извади черен и червен кабел.

— Ще стигнат ли? — попита тя, докато изслушваше последното си гласово съобщение.

Майка ѝ потвърждаваше, че е взела Моли. Грант не се беше обаждал. Дана се изкуши да телефонира в хотелската му стая само за да го смути отново.

Джефрис се промъкна през тясната пролука между бетонната преграда и близката колона.

— Ще стане — увери я. — За щастие акумулаторите ни са от една и съща страна.

Дана изключи телефона и пак го прибра в сака. Можеше да се обзаложи, че Фред Джефрис не за пръв път се прави на добър самарянин.

— Много съм ви благодарна.

Той махна с ръка. Застана пред колата ѝ и запретна ръкави.

— Лостчето за капака трябва да е отляво под таблото — отбеляза, като посочи вътре.

Дана бръкна отдолу и натисна лостчето, капакът изщрака и се отвори.

— Надявам се, че ще приемете да обядваме днес заедно — предложи тя, когато слезе. — Много сте мил.

— С удоволствие ще обядвам с вас, но няма да ви позволя да ме черпите. Просто обичам да съм в компания на симпатични хора, особено след ден като вчерашния. — Джефрис отвори капака на колата ѝ. Погледна акумулатора. — Случайно да имате фенерче?

— За съжаление не.

Той се изправи на пръсти.

— Устройството е стандартно. Червеното е плюсът, черното — минусът. — Продължи да оглежда акумулатора. — Я, има трети кабел. Не бях виждал досега такова нещо.

— Проблем ли е? Той поклати глава.

— Не би трябвало. Сигурно е някакво заземяване. Вече ги тъпчат с всякакви ключове, вратички, вентилатори. Човек не може да си намери дори свещите. Важното е да се свържат добре. Акумулаторът ви е почти нов; само минутка и ще е готово. — Свърза акумулаторите с кабелите и избърса ръцете си. — Качете се в колата ми и леко форсирайте двигателя. Не натискайте газта до края, но от време на време давайте тяга.

Дана се промъкна покрай бетонната преграда. Джефрис се качи в колата ѝ и ѝ даде знак, че всичко е наред. Двигателят затрака, но не запали. Той изключи стартера и се показа през вратата.

— Хайде, форсирайте малко. — Посочи беемвето.

Дана кимна, заобиколи зад бетонната колона точно когато Джефрис пак завъртя ключа в стартера. Двигателят забръмча и изведнъж отекна оглушителен гръм.

36.

Лежеше по гръб, над нея имаше таван на кола. Някаква жена, надвесена над нея, ѝ говореше. Имаше чувството, че главата ѝ е разцепена през средата. Когато се опита да седне, жената притисна гърдите ѝ с ръка. Почувства нещо в устата и носа си и се опита да го махне. Жената хвана ръката ѝ.

— Това е линейка. Ще ви закараме в болницата. Боли ли ви някъде? Гърдите? Затруднявате ли се да дишате?

Дана осъзна, че на лицето ѝ има кислородна маска. Почувства хладния поток кислород. Макар че добре чу думите на жената, не успя да ги осмисли. Откъслечни спомени се въртяха в съзнанието ѝ. Спомни си, че чу оглушителен гръм и почувства удар, сякаш огромна вълна я блъсна в гърба. Повали я напред и я запрати върху бетонния под.

— Бетонната преграда и колоната са поели основния удар — обясни жената.

Дана посегна към превръзката на челото си.

— Добре сте си наредили главата — добави жената. — За съжаление не намерихме обувките ви.

Тя погледна босите си крака, увити в марля. Бавно започна да сглобява откъслечните спомени. Спомни си, че лежеше по очи, чувстваше студения бетон до бузата си; спомни си дъжд от метални отломки и стъкла сред оглушителен звън, пицене и свирене, отекващи в гаража. После чу сирени.

Жената повдигна клепачите на Дана и насочи силна светлина към очите ѝ.

— Проверявам дали зениците ви са разширени. Виждате ли ясно?

Вратът ѝ бе скован и я болеше. Дана си спомни мъжа, добрия самарянин. Фред Джефрис.

— Човекът в колата... — успя да измучи през маската.

Жената поклати глава:

— Имате ли затруднения с дишането? Чувствате ли някаква болка в гърдите?

Дана отново отпусна глава на възглавницата.

— Човекът в колата... — промълви отново със заглушен от кислородната маска глас.

— Само се успокойте — настоя жената.

От очите на Дана потекоха сълзи, започнаха да се стичат покрай пластмасата, плътно прилепена към лицето ѝ. Линејката намали и зави. През прозореца тя видя табелката на спешното отделение в Бюриънската болница. Линејката спря под навеса пред входа. Задните врати се отвориха широко. Двама санитарии изкараха носилката, навън небето бе оловносиво. Дана осъзна, че чантичката ѝ не е при нея.

— Чантичката ми? — попита уплашено. Жената се пресегна и ѝ я подаде.

— Ето я. Няма да ви я откраднем. Бяхте я стиснали като удавник, когато пристигнахме.

* * *

Майкъл Логан бързаше по коридора, почти тичаше. В краткия им телефонен разговор Дана му каза само, че е имало взрив и тя е в болницата. Не искала да се обажда на майка си.

Помоли го да отиде при нея. От тона ѝ усети, че има още нещо, нещо, което тя не може да му каже по телефона. Две минути след като затвори, той навлече дънки и горнище на анцуг и метна коженото си яке на задната седалка на колата си.

Почука два пъти на вратата на стаята ѝ и я отвори. Отдъхна си, когато я видя. Тя седеше в леглото, на челото ѝ имаше превръзка. Макар че бе издрана и насинена, изглеждаше много по-добре, отколкото си я беше представял, докато отиваше към болницата. Една сестра мереше температурата и кръвното ѝ налягане. Дана му се усмихна. Логан въздъхна облекчено. Обърна се, за да може сестрата да си довърши работата. Когато тя излезе, Логан се приближи до леглото.

— Трябва да ме измъкнеш оттук — бързо каза Дана.

Той поклати глава.

— Говорих със сестрите. Искат да те задържат поне за една нощ. Опасяват се да нямаш мозъчно сътресение или вътрешен кръвоизлив.

Тя отметна чаршафа и понечи да смъкне краката си от леглото. Прасците ѝ бяха бинтовани.

— Не мога да остана цял ден тук. Трябва да си тръгна веднага, Майк. Трябва веднага да се прибера при Моли и мама.

Той постави ръка на рамото ѝ.

— Успокой се, Дана. Изпратих патрул да следи къщата, както ме помоли. Разкажи ми сега какво стана.

— Някой взриви колата ми, Майк.

— Знам. Докато идвах, телефонирах в участъка на Бюриън и разговарях с отговарящия за разследването.

Детективът бе обяснил на Логан, че са пристигнали на местопроизшествието като военен отряд, опасявали се, че е терористична атака. Колата на Дана бе избухнала и според първоначалните данни експлозивът бил С-4 с детонатор, който се е задействал, когато двигателят е запалил.

— Професионална работа — бе казал детективът. — Не са си играли.

Искаше да разпитат Дана.

— Значи знаеш, че трябва да ме измъкнеш оттук — каза тя.

— Имаш ли представа кой го е направил?

— Изкарай ме оттук. Имам много да ти разправам.

Тонът ѝ говореше, че наистина трябва да се махне от болницата, че не се чувства в безопасност, докато е там.

— Дана, мога да поставя полицейска охрана пред вратата ти.

Тя стана и отиде в тоалетната. Болничният ѝ халат бе отворен отзад и тя се пресегна, за да го стегне. Взе чантичката си от едно шкафче и изпразни съдържанието върху плота до мивката.

— Ела.

Стоеше до умивалника и държеше нахапано десертче „Сникърс“. Изглеждаше полуразтопено. Дана го обели и отми размекнатата паста на мивката. Когато шоколадът и карамелът се магнаха, Логан видя обидата. Дана го погледна.

— Изкарай ме оттук, Майк. Много е важно. По-важно, отколкото сме си представяли. Ще ти разкажа всичко, но първо ме заведи на безопасно място.

— Къде?

Тя тръсна глава.

— Ще ти покажа.

Той кимна.

— Добре, ще видя какво мога да направя.

* * *

Двайсет минути по-късно спря спортната си кола до тротоара и слезе, за да отвори лявата врата. Един санитар бе докарал Дана с инвалидна количка. Небето тъмнееше, предвещаваше дъжд. Количката бе компромис към болничния правилник. Наложиха се на Логан да подпише декларация, че взема Дана въпреки препоръките на лекарите.

Дана се намръщи, докато седеше и свиваше краката си в тясната кола. Дрехите ѝ бяха скъсани и мръсни. Санитарят подаде на Логан плик с обезболяващи. Детективът се качи зад волана и запали.

— Колко е часът? — попита Дана; часовникът ѝ беше спрял.

— Малко след девет.

Тя извади мобилния си телефон.

— Трябва да се обадя на мама да не води Моли на детска градина, макар че сигурно и сама ще вземе такова решение.

— Накъде? — попита Логан.

— Към Монтлейк.

— Мога ли да попитам защо?

— Ще ти покажа нещо. Не карай по прекия път. Направи няколко обиколки.

Логан реши да не пита повече, а да изпълнява. След убийството на Маршал Коул вече знаеше, че нещата не са такива, каквито изглеждат. Не се съмняваше, че Дана знае причината. Направи няколко обиколки по малките улички. Не забеляза някой да ги следи. Когато стигнаха Монтлейк, завиха през Интерлейкън и преминаха по някакъв еднолентов мост.

— Онази къща отляво, последната преди разсадника. Влез по алеята.

Логан се спусна по стръмната алея и спря пред бяла къща в колониален стил с тъмнозелени капаци на прозорците.

— Зад къщата има двор. Спри под навеса за коли. Така автомобилът няма да се вижда от улицата, а отзад има друг изход.

Той зави зад къщата и спря под навеса пред отделен от постройката гараж. За разлика от къщата гаражът спешно се нуждаеше от боядисване. Един от прозорците бе счупен. Дана слезе с известно затруднение, но не изчака Логан да ѝ помогне. Намръщи се и опипа ребрата си.

Логан се приближи.

— Добре ли си?

Тя вдиша, пак се намръщи и тръгна към дървената порта. Изчака Логан и махна веригата. Задният двор бе просторна зелена морава, заобиколена от дрян и кленове. Зад оградата се простираше тучната зеленина на сиатълския разсадник. В единия ъгъл на двора имаше домашна сауна. Логан последва Дана до една странична врата, взе ключовете от ръката ѝ, отвори и влезе след нея. Не изглеждаше изненадана от безпорядъка в къщата. От краткия им разговор в болницата той бе останал с впечатлението, че го е очаквала и се е подготвила за гледката. Това пътуване бе, за да види и той.

Влизаха от стая в стая, като прескачаха разхвърлените по земята вещи — книги и картини, изпразнени чекмеджета. Дана не издаваше емоциите си. Качиха се на горния етаж. Когато влязоха в, както Логан предположи, спалнята ѝ, тя застана на прозореца, гледащ към дърветата, които сякаш обгръщаха помещението с клоните си.

— Обичах да седя тук с Моли и да гледам през прозореца — рече. Логан забеляза, че използва минало време. — Чувствах се като дете в къщичка на някое дърво. Имал ли си къща на дърво като дете, Майк.

Когато той не отговори веднага, Дана се обърна и го погледна.

— Не, не съм имал.

Тя пак се обърна към прозореца.

— С Джеймс помолихме татко да ни помогне да си направим. Вместо това той нае дърводелец. Имаше капак на пода и въжена стълба. Беше най-хубавата в квартала. Баща ми не се скъпеше. Обичах да се качвам, да седя в къщичката и да си мисля. Предполагам, че още обичам.

— Добре ли си? — обезпокои се той.

Тя кимна, без да отмества очи от прозореца.

— Разбрах защо са убили брат ми.

Логан запази мълчание. Дана се обърна.

— Ревност — изрече прегракнало. Извади обицата. — Отзад са гравирани инициалите на бижутера, който я е направил. Запазена марка е. Никой уважаващ себе си бижутер не би направил дубликат.

Логан се наведе и видя двете преплетени букви W.

— Бижутерът е Уилям Уелс. Живее в Мауи.

— Затова ли отиде там?

— Обицата е уникат. Реших, че ако има някаква документация, може да ми каже за кого я е изработил.

— Имаше ли?

— Не. — Дана го погледна. — Нямаше нужда от документация. Помнеше я.

37.

Елизабет Майерс седеше на пейката в ъгъла на семейната кухня. От трите в имението тази беше най-близо до спалните помещения на втория етаж. Освен това рядко се използваше. Съпругът ѝ предпочиташе да се храни на ресторант или докато работи в кабинета си. Макар че хладилникът винаги беше зареден, Елизабет рядко го отваряше. Нямаше нужда. За тези неща си имаше персонал. Когато огладнееше или искаше да пие нещо, тя просто казваше и то се появяваше за секунди. Ако кажеше: „кока-кола“, някой веднага ѝ донасяше. Ако размислеше, че иска безалкохолна бира, някой ѝ я сменяше. Сандвич с риба тон. Пържола. Пожелаеше ли нещо, веднага го получаваше. Прислугата постоянно се навърташе наблизко.

Тя уви плътно халата около тялото си и отпи глътка чай от лайка. Кармен Дюпре, слаба чернокожа жена с прошарена коса, белеше ябълка и си тананикаше. Елизабет знаеше, че Дюпре е работила за семейство Майерс близо трийсет години, защото печеше щрудел, без който тъстът ѝ Робърт Майерс Трети не можел да живее. Както обичаше да разказва готвачката и го правеше твърде често, щруделът ѝ получил първо място на сиагълския панаир в годината, когато Робърт Майерс обикалял щата, опитвайки се да спечели вот на чернокожите за кандидатурата си за губернатор. Майерс бил почетен съдия на панаира и настоял да се снима с победителката. Дюпре не била вчерашна. Много добре знаела, че целта на Майерс е да се покаже с бедна чернокожа, потомка на бивши роби за кампанията, но също била убедена, че хапне ли от щрудела ѝ, ще бъде запленил — никой мъж не можел да устои на вкуса му. Не стигал, за да ги задържи за постоянно, но също като при секса, те винаги се връщали.

Робърт Майерс не бил изключение. Помолил за рецептата, дори предложил да я купи. Кармен не била глупачка и отказала. След избирането му за губернатор отново я потърсил, но този път размахал за примамка предложение за работа в губернаторската резиденция. Това бил нов повод за снимка и Кармен отново изиграла ролята на

статистка. Тя нямала нищо против. Обичала да си представя какво биха казали майка ѝ и баба ѝ, ако можеха да узнаят, че една Дюпре работи за една от най-богатите семейства в щата Вашингтон. Тя се изкискваше и сама отговаряше на въпроса:

— Вероятно, че просто ще има повече за чистене.

Дюпре лапна парченце ябълка и затвори очи, за да се наслади на вкуса. След като одобри плода, продължи да реже тънки като цигарени хартийки парчета, като ги оставяше да падат върху втората от двете кори. Първият щрудел вече се печеше в една от трите печки. Докато белеше втора ябълка, готвачката заговори на Елизабет:

— Грехота е да се хвърлят корите. Те са по-полезни от месото. Но са горчиви и това убива аромата на канелата, а канелата... — погледна я поучително — ... е онова, което прави щрудела щрудел.

Елизабет се усмихна.

Дюпре пусна последните резенчета върху кората и остави ножа. Погледна часовника на стената, обърса чело с опакото на дланта си и отиде при фурните. Включи лампичката, за да види щрудела, без да отваря вратичката. После внимателно я откряна, сякаш се безпокоеше да не събуди онова, което беше вътре.

— Трябва да се запече до златисто. Не по-тъмно, защото така коричката ще спадне — прошепна тихо.

Сложи си две ръкавици и внимателно извади щрудела. Уханието на тайните съставки, предавани с поколения сред сладкарите от рода Дюпре, изпълни стаята. Тя постави щрудела на масата и се усмихна, сякаш гледаше новородено дете. За нея сладкарството беше изкуство. Коричката бе нашарена със съвършено правилна мрежа от препечени тънки ленти тесто. През ромбчетата на повърхността се процеждаше състен ябълков сок.

— Искате ли парченце щрудел, госпожо Майерс? Трябва да поизстине, но след малко ще може да се реже.

Елизабет вдигна поглед от чашата си. Колкото и често да ѝ повтаряше, Кармен отказваше да я нарича Елизабет. Съпругът ѝ бе дал на прислугата да разбере, че фамилиарниченето с работодателите им не е уместно, и всички се съобразяваха с това.

— Не, благодаря, Кармен. Макар че ухае прекрасно.

— Трябва да се храните, госпожо Майерс. — Дюпре се наведе над щрудела. — Годината ще е напрегната за вас и господин Майерс.

Много напрегната.

— Много точно определение, Кармен.

Елизабет изпусна чашата си. Тя се разби на пода, чаят се разля.

Робърт Майерс се беше появил на вратата по копиринен халат. Дюпре спокойно отиде в килерчето, взе метла, лопатка и парцал и събра парчетата порцелан.

— Внимавайте да не настъпите някое парче, госпожо Майерс. Не мърдайте, докато почистя.

— Все повтарям на госпожа Майерс, че трябва да се храни по-добре, но не ме слуша — отбеляза Майерс и се приближи, тътрейки пантофите си по белите плочки, като внимаваше да не ги намокри в локвичките чай. — С една дума, управлявам цяла компания, но не мога да накарам собствената си жена да яде. Какво мислиш, Кармен?

Тя взе бял парцал и избърса пръските от чая по пейката.

— Нищо не мога да кажа, господин Майерс. Аз никога не съм имала проблем да се храня, нито да накарам някой мъж да яде.

— Нищо чудно при твоя кулинарен гений. — Той се приближи до жена си и я погали по косата. — Когато се събудих, видях, че те няма. Притесних се. Пак ли не можа да спиш?

Елизабет кимна.

— Сигурно е от чая. Знаеш, че от кофеина не можеш да спиш. Трябва да пиеш топло мляко. Прав ли съм, Кармен?

— В лайката няма кофеин, господин Майерс, и не съм чула да пречи на някого да спи. — Готвачката изстиска парцала над мивката. — Никога не съм имала проблеми със съня, а пия чаша чай всяка вечер. Действа ми успокояващо.

Майерс продължи да гали жена си.

— Виж за душата не мога да кажа — тихо добави Дюпре.

— Какво означава това? — поиска да знае Майерс и се обърна към нея.

— О, нищо, господин Майерс, приказвам си.

Той се приближи до плота, отчупи от щрудела и отхапа.

— И така, дами, за какво си говорите в този късен час?

Дюпре отново намокри парцала, изстиска го и се върна да доизбърше масата и пода.

— Женски работи, господин Майерс. Нищо интересно.

Майерс се обърна и се облегна на мраморния плот, пъхна ръцете си в джобовете на халата.

— О, това ме заинтригува още повече, Кармен. Звучи тайнствено и възбуждащо.

Готвачката поклати глава. Беше му обърнала гръб, докато бършеше масата.

— Нищо тайнствено и възбуждащо няма. Празни приказки.

— Ммм. Ще си отрежа парче от щрудела, Кармен, дори госпожа Майерс да не иска. Мислиш ли, че е изстинал достатъчно?

— Трябва му още мъничко.

— Е, нищо, предпочитам да си взема още сега, след като съм се събудил. Би ли ми отрязала?

Дюпре остави мокрия парцал на масата и избърса ръцете си в светлосинята си престилка. Отиде при плота и взе голям остър нож от една дървена поставка. Майерс не помръдна. Тя го погледна, като стискаше ножа.

— Извинете, господин Майерс, но ако искате парче щрудел, трябва да ми позволите да ви отрежа.

Той се помръдна, колкото да ѝ остави място да мине. Тя отрязва тънко парче от страни, като внимаваше да не засегне съседните, при което рискуваше целият сладкиш да спадне. Когато понечи да разреже перпендикулярно, Майерс я хвана за ръката.

Елизабет го погледна напрегнато.

— Трябва да режеш по-големи парчета, Кармен. — Майерс премести ръката ѝ надясно. — Никога не се опитвай да лъжеш един мъж, като му даваш по-малко от онова, което е свикнал да получава.

Дюпре остана втренчена в щрудела. Търпеливо изчака Майерс да пусне китката ѝ. Когато махна ръката си, тя го погледна:

— Майка ми казваше, че един мъж трябва да получава колкото е заслужил. Само толкова, колкото е заслужил.

Спусна ножа и отрязва точно толкова, колкото бе възнамерявала в началото.

38.

— Искал подарък за жена си — каза Дана.

Логан седеше на ръба на леглото и търпеливо чакаше да чуе разказа ѝ. Тя замълча, за да намери правилните думи.

— Бил богат бизнесмен от известна сиатълска фамилия.

Погледна през прозореца и си спомни как Уелс седеше спокойно, с наведена глава, като старец, който е заспал на стола.

Тя се върна при него.

— *Спомняте си я, нали?*

— *Да — каза той, отговаряйки само на въпроса, който му беше задавала. — Спомням си я.*

Дана пак седна, сърцето ѝ биеше силно.

— *Ще ми кажете ли името ѝ, Уилям?*

След няколко минути Уелс вдигна очи и се вгледа в нейните.

— *Елизабет Майерс — изрече след дълго мълчание. Дъхът ѝ секна. След като се опомни, попита, не вярвайки на онова, което беше чула:*

— *Жената на Робърт Майерс? На сенатор Майерс?*

Уелс леко сви рамене, лицето му остана безизразно.

— *Не знам.*

— *Но нали казахте...*

— *Знам какво казах, госпожо Хил. Какъв е този човек сега, не ме интересува. — Заклати се ритмично на стола, като галеше Леонардо по гърба. — Искаше да ѝ направи подарък за годишнина от сватбата им. Да я изненада. Но както казах, аз никога не създавам нещо, преди да видя човека, на когото ще принадлежи. Отначало той не ме разбра, пък и не съм очаквал. Накрая склони. Прекарах един следобед с нея. Очарователна жена, като вас, но изпълнена с жестока мъка. Накрая бижутото много му хареса. Мислеше, че танзанитът кара очите на жена му да изглеждат още по-сини.*

Дана отново погледна Логан:

— Преди шест години човекът, който е платил за тези обици, е станал сенатор. Преди седмица обяви кандидатурата си за президент на Съединените щати — изрече тези думи без емоция. След като Логан не каза нищо, добави: — Уилям Уелс е направил обиците за жената на Робърт Майерс, Елизабет.

— Дана...

— През целия полет насам съм мислила за това, Майк. То обяснява защо Лорънс Кинг беше убит. Обяснява защо са отишли да оберат човек, който нямаше почти нищо ценно в дома си. Обяснява защо Даниел Холмс — или който се представяше от негово име, дойде в дома на брат ми и е претърсвал бараката. Той търси обицата. Знаят, че Елизабет я е изгубила. Сигурно са я следили на всяка крачка.

— Възможно ли е да има и други, Дана? Възможно ли е да има дубликати?

Тя поклати глава.

— Не и с гравираните инициали. На света няма друг чифт от тези обици, носещ инициалите на Уилям Уелс. Уникати са. Лорънс Кинг и Маршал Коул сигурно е трябвало да я вземат от къщата на брат ми.

— Мислиш, че Робърт Майерс ги е изпратил, така ли?

— Да, мисля, че той стои в дъното на всичко.

— Може би тя ги е изпратила.

Дана поклати глава.

— Майерс е бил.

— Това е страшно тежко обвинение, Дана.

— Намери Маршал Коул и го попитай, Майк.

Логан се подвоуми, преди да отговори:

— Маршал Коул е мъртъв. Намерихме го убит в тоалетната на една бензиностанция в Якима.

Тя затвори очи и поклати глава.

— Якима ли?

— Явно е отивал в Айдахо при близките си.

Дана отвори очи и заяви убедено:

— Всичко се подрежда, Майк. И двамата знаем, че се подрежда.

Логан се почеса по брадичката.

— Това може би обяснява някои неща, Дана, но за да обвиняваш Робърт Майерс, че е наредил да убият брат ти, защото е имал любовна

връзка с жена му, ще ти трябват повече доказателства от една обица.

— Знам, Майк.

Той прокара ръка през косата си.

— Да започнем отначало. Разкажи ми какво стана в Мауи.

Тя се съгласи, защото знаеше как разсъждава детективът и че единственото, което можеше да го убеди, бяха фактите. Заговори неуверено, като описваше подробностите. Разказа за пътуването си до острова, за усилията си да намери Уилям Уелс и за разговора им. Не беше трудно. Не спираше да мисли за срещата си с бижутера.

— Каза, че синият камък отразявал сините очи и красотата ѝ, а диамантът изобразявал сълза — една от многото, която била проляла и щяла да пролее.

— Защо?

— Не знам. Но Уелс каза да се вгледам в себе си, за да разбера смисъла на бижутото. — Тя се обърна и погледна през прозореца, неудобно ѝ беше да го гледа в очите. — Бракът ми не върви, Майк. Така е от известно време. Досега просто не исках да го приема. Сега нямам избор. — Погледна го. — Съпругът ми ми изневерява. Вероятно го е правил и преди. Проляла съм много сълзи заради брака си и вероятно ще пролея още.

Логан замълча за момент, докато осмисли думите ѝ.

— Мислиш, че Елизабет Майерс също има нещастен брак и затова Уелс е направил обиците такива?

— Предполагам, че това е причината.

Той потърка брадясалото си лице, замисли се.

— Откъде Уелс ще знае такива неща за теб? Ти ли му каза?

— Не.

— Откъде тогава знае?

— Нямам представа. Трябваше да дойдеш, Майк. Трябваше да го видиш. Той знаеше. Отнякъде знаеше.

Детективът се покашля:

— Ако си права, Дана, защо Майерс не е казал на жена си, защо не я е накарал да престане да излиза с брат ти? Защо просто не я е заключил вкъщи? При охраната, която има, това е възможно. Защо да убива брат ти и да рискува всичко, което е постигнал?

— Защо ли? — Беше мислила над този въпрос. — Защо Джак Кенеди е спал с Мерилин Монро в Белия дом? Защо Бил Клинтън се е

измъквал от губернаторското имение в Арканзас, докато жена му е спяла? Защо е рискувал да го хванат, че прави секс в Овалния кабинет? Защо Никсън, безспорният фаворит във всички социологически проучвания, е дал заповед за разбиването на главната квартира на демократите?

Тя замълча, остави го да разсъждава над тези въпроси. Искаше да зададе и други, например защо „Енрон“, „Артър Андерсън“ и други световни фирми правят такива неща.

— Хората на властта се мислят за всемогъщи, Майк. Мислят се за недосегаеми и че законите, които управляват останалата част на обществото, не се отнасят за тях. Правят, каквото си поискат, защото никой не им е казал, че не могат. Може би Елизабет Майерс е проблемът, за който Джеймс искаше да разговаря с мен.

— Да, но да нареди да убият брат ти, означава да рискува...

— Ако се разчуе, че жена му изневерява, това не само ще разтърси брака на Майерс, а и целия свят, Майк. Ще разбие образа, който той и политическите му съветници са създали, за да може да се издигне там, към където се стреми. Завръщането в „Камелот“ е фарс, Майк. То е като къщичка от карти, която ще се срине, ако издърпаш една от тях. Майерс много добре го знае.

Логан закрачи из стаята, отново започна да мисли като полицаи.

— Този човек от Мауи готов ли е да свидетелства? Ще разпознае ли обещата и ще каже ли за кого я е изработил?

Дана поклати глава. От окото ѝ се търкулна сълза.

— Бях купила билета си с кредитната карта. Ти беше прав, Майк. Аз бях следващата логична цел. Някой ме е проследил на острова и го уби.

Мисълта, че някой е отнел живота на Уилям Уелс, силно я измъчваше. Той беше добър човек — твърде добър за този свят и затова бе създал свой.

Логан си пое дълбоко въздух и потърка тила си.

— Това е проблем — измърмори, без да изкаже онова, което и двамата знаеха.

Ако Дана беше права, на света имаше само двама души, които можеха да свидетелстват кой е собственикът на обещата. Единият беше мъртъв, а другият едва ли щеше да се осмели.

39.

Когато Дана влезе в кабинета му на четвъртия етаж на юридическия факултет в Сиатълския университет, Брайън Грифин се изправи и на лицето му се изписа тревога. Изражението и първият му въпрос ѝ подсказаха, че топлият душ и новите дрехи не са прикрили следите от преживяното.

— Дана, какво е станало?

Загрижеността му бе съвсем оправдана, имайки предвид състоянието ѝ. Тя не знаеше какво изпитва човек, когато го връхлети камион, но не можеше да си представи да се чувства по-зле от сега. Паренето от раната на челото бе преминало в тъпа пулсираща болка, която двата аспирина не бяха намалили. Виеше ѝ се свят. Ръцете и краката я боляха от драскотините и изгарянията, дишането ѝ беше затруднено — болката в гърдите ѝ от време на време ставаше непоносима.

Логан влезе след нея и Дана го представи:

— Това е един колега, Майкъл Логан. Помолих го да ме докара.

— Чакайте да освободя стол да седнете — измърмори Грифин и започна да събира купчината книжа от втория от двата стола при вратата.

Логан махна с ръка.

— Недейте. Предпочитам да стоя прав.

Грифин затвори вратата и тесният кабинет сякаш още се смали. Беше наполовина на един адвокатски кабинет в „Стронг и Търмонд“. Дана никога не беше посещавала брат си в кабинета му. Очакваше широки академични зали със скъпа тъмна дървена облицовка и полилеи, но юридическият факултет беше нова сграда от тухли и много стъкло. Вътрешният дизайн бе съвременен, със светла ламперия и килими в добре осветените коридори. Бюрото на Грифин бе с формата на подкова, свързано със секция с юридическа литература, която стигаше до тавана. На стената, където в един адвокатски кабинет по принцип висят дипломи и професионални удостоверения, имаше

снимки на Грифин с красива червенокоса жена, вероятно бившата му съпруга.

— Какво е станало? — повтори въпроса си той, като се отдръпна, за да може Дана да седне.

— Катастрофирах.

Грифин отиде от вътрешната страна на подковата, за да направи място на Логан. Прозорците, гледащи към двора на факултета, останаха зад гърба му.

— Добре ли си?

— От колата ми вече нищо не става, но аз съм добре. — Тя погледна Логан, като се надяваше, че това ще оправдае присъствието му. — Лекарите ме посъветваха да не шофирам няколко дни. От лекарствата ми се приспива. Но ти ме познаваш, Брайън. Аз съм работохоличка. Трябва да се печели.

Той смаяно поклати глава.

— Боже мой, кога се случи?

— Вчера — отговори тя, без да споменава подробности. — Изглеждам по-зле, отколкото съм всъщност. Цялата вина беше моя.

— Нали Моли не е била с теб?

— Не, слава богу. Сама бях.

— Само това ти липсваше — поклати глава Грифин. — Само това ти липсваше. Мога ли да ти помогна с нещо?

Единственият човек, за когото Дана предполагаше, че има за брат ѝ повече информация от нея, бе Брайън Грифин. Знаеше какво е да прекарваш по десет-дванайсет часа с колеги. След известно време опознаваш човека до теб, все едно сте съпрузи. Предполагаше, че двамата са прекарвали много време заедно. Кабинетите им бяха само през две врати.

Статията бе излязла на първа страница в раздела за местни новини на „Сиатъл Поуст Интелидженсър“. Дана си я спомняше само защото видя името на юридическия факултет и прочете специално нещата, свързани с брат ѝ. Самата статия беше скучна. Тя не се беше замисляла за нея, докато не се качи в самолета от Хаваите и не започна да размишлява как Джеймс се е запознал с жената на сенатора. По-късно намери статията в Интернет и отпечата едно копие за Логан.

Грифин извади от джоба си червена кърпичка и започна да бърше очилата си с нея.

— Сега ли искаш да обсъдим наследството на Джеймс?

— Не, Брайън, интересува ме друго. Трябваше да ти се обадя, извинявай, че идвам така.

— Няма защо. Какво има?

— Ами, кантората ми прави семинар за жените адвокатки в Сиатъл и аз съм в организационния комитет — обясни тя, като се стараеше да говори убедително. — Спомних си една статия от „Сиатъл Таймс“ за някаква реч на Елизабет Майерс във факултета.

Грифин кимна.

— Беше голяма изненада за нас. Тя няма много публични изяви.

— Така знам и аз. Искане ми се да разбера как сте я привлекли.

Чу се звън. Логан извади мобилния си телефон.

— Ще говоря навън — обяви и излезе.

Дана пак се обърна към Грифин. Той се усмихваше и за момент ѝ се стори, че ще я попита какво всъщност иска да знае. Тя се опита да прикрие смущението си с друг въпрос:

— Нещо станало ли е?

— Извинявай... — Грифин се изсмя, довърши бърсането на очилата и си ги сложи. — Когато се сетя за Джеймс, си представям, че и ти си сред нас, Дана. Понякога забравям, че не си участвала в лудориите ни. Не я помниш, нали?

— Кого?

— Елизабет Майерс. Елизабет Адамс.

Дана поклати глава. Името не ѝ беше познато.

— Беше в общежитието, където живеехме с Джеймс.

Докато следваха, братът и сестрата бяха решили да живеят в различни общежития. Смятаха, че посещаването на едно и също учебно заведение е достатъчно за близнаци. Докато Грифин говореше, Дана се върна години назад и накрая си представи стройното момиче с ясни сини очи и красива усмивка, застанало в кухнята им.

— Не помниш ли? През първата година от следването Джеймс я доведе у вас на Деня на благодарността. Всъщност беше поканил и съквартирантката ѝ. Не си ли спомняш?

Понеже сесията започваше веднага след празника, някои студенти нямаха време да се приберат у дома, а прекарваха Деня на благодарността у приятели.

— Сега изглежда малко по-различно: косата ѝ е по-тъмна и има пластична операция на носа — добави Грифин. — Впрочем не проумявам защо се подложи на това и защо винаги носи тъмни очила. Предполагам, за да прилича на Джаклин Кенеди.

Елизабет Адамс беше висока, стройна, с дълги крака. Бе влязла в кухнята смело и уверено и предложи да помогне за приготвяне на вечерята, с което веднага спечели сърцето на Кати Хил. Двете си бърбиха с часове, а Джеймс седеше умърлушен като голямо куче, което чака да му подхвърлят кокал. Щом дойде време да вечерят, Дана нарочно се настани между тях. Майка ѝ я накара да се премести.

Грифин се облегна назад и разсеяно започна да си играе с един кламер.

— През първата година в университета живееше точно срещу нашата стая в общежитието. Все карах брат ти да я покани на среща, но той не искаше да си развалят приятелството. Сигурно се страхуваше, че ако нищо не излезе, ще трябва да я вижда всеки ден до края на годината и да не си говорят. Истината е, че тя го респектиреше. По дяволите, тя респектиреше всички. Мисля, че беше стигнал до извода, че е по-добре да са приятели, отколкото да ѝ е бивше гадже. — Престана да върти кламера между пръстите си и погледна снимката на стената. — След като се ожених за гаджето си от колежа, от опит мога да кажа, че е имал известно право. Когато Джеймс събра кураж да я покани на среща, Елизабет вече беше знаменитост. Всички момчета в общежитията я познаваха или искаха да се запознаят с нея, включително Робърт Майерс. — Той остави кламера. — Брат ти поне не беше изместен от някоя задръстена мижитурка. Малко хора могат да се похвалят, че гаджето им е било отнето от бъдещ президент.

Дана слушаше като занемяла, но се почувства длъжна да каже нещо:

— Да, не са много хората, които могат да го кажат.

— След като тръгна с Майерс, Елизабет почти не се появяваше. До края на годината я виждахме изключително рядко. После чухме, че се отказала от следването, отишла с него в Харвард и на следващата година се оженили. Но не бяхме сигурни, докато не се върнаха в Сиатъл.

— Как я убедихте да изнесе реч тук?

— Имахме програма за студентки по право. С Джеймс бяхме в организационния комитет. На едно от заседанията той просто ме погледна и попита какво ще кажа да поканим Елизабет Адамс. Помислих, че се шегува, но на всички други идеята им допадна. Убедиха го да направи онова, което аз от двайсет години съм се опитвал.

— Значи Джеймс ѝ се обади, така ли?

Грифин кимна.

— Беше още зелен: разговарял със секретарката ѝ. Но Елизабет беше невероятна. Телефонирала му и лично приела поканата. — Той се наведе напред и опря лактите си на бюрото. — Във вестниците я критикуват, че била повърхностна, но не така се показва тук.

Дана също нямаше такова впечатление от нея.

— За нас си беше същата Елизабет от едно време — продължи Грифин. — Речта ѝ беше стегната и съдържателна. Останах с впечатление, че истински се забавлява.

Дана погледна снимката на стената. Разпозна брат си сред тълпата от официално облечени абсолвенти на фона на червената тухлена сграда на Вашингтонския университет. Когато пак погледна Грифин, той я наблюдаваше с присвити очи, сякаш бе прозрял истината въпреки жалкото оправдание, с което беше дошла. Вероятно си спомни разговора им край басейна след погребението на Джеймс.

— Защо ми задаваш тези въпроси, Дана?

Вратата се отвори и Логан надникна в стаята.

— Трябва да тръгвам. Свършихте ли?

Доволна от намесата му, Дана стана. Стисна ръката на Грифин и нежно го прегърна.

— Много ти благодаря за помощта, Брайън.

— Ако имаш нужда от още нещо...

Тя поклати глава.

— Ще се справя. Така е по-добре — добави, като се надяваше да го успокои. — Ще ти се обадя за завещанието.

Логан я изчака в коридора. Когато тя излезе, Грифин я последва.

— Дана? Наред ли е всичко?

Тя кимна.

— Да, Брайън. Ще се погрижа всичко да е наред.

* * *

Слязоха по стълбите. Логан я придържаше за лакътя. Когато излизаха от сградата на факултета, болката преряза гърдите ѝ, сякаш счупено ребро се заби в белия ѝ дроб, тя остана без дъх. Наложиха се да спре.

— Защо ме пришпорваш така?

Логан пусна лакътя ѝ.

— Извинявай. Някой се е обадил в участъка и е предложил да даде информация за убийството на Лорънс Кинг. Искан да разговаря с мен.

Погледът ѝ се премрежи и един кичур падна над очите ѝ.

— Кой е този човек?

— Не каза името си.

— Каза ли за какво става дума? Спомена ли какво знае?

— Не.

Логан пак я хвана за лакътя и ѝ помогна да пресече Дванайсета улица, където бяха спрели пред едно кафене „Старбъкс“.

— Каза, че прочел за убийството във вестника и искал да говори с детектива, който води разследването.

Дана спря и той отвори вратата ѝ.

— Внимавай, Майк.

Той кимна, после ѝ помогна да се качи в колата.

— Уговорихме си среща в един ресторант в центъра, на обществено място. Не искам да ме чака, стори ми се доста уплашен.

— Тя е била — изрече Дана, като го погледна в очите. — Била е Елизабет Адамс.

— Подслушах разговора ви от коридора. Засега обаче нямаме нито един свидетел, който да го потвърди, а без това нищо не можем да направим. Ето защо този човек е много важен.

Той затвори вратата от нейната страна и се качи на шофьорското място.

— Къде ви е срещата?

— В рибния ресторант „Маккормик“ на Четвърто Авеню. Точно в дванайсет часа. — Погледна часовника си. — А преди това трябва да те закарам у майка ти.

Това означаваше да минат по моста на източния бряг на езерото и после да се върне в града. Щеше да му отнеме най-малко половин час.

— Идвам с теб — заяви тя.

Логан поклати глава.

— Иска да разговаряме насаме.

— Тогава ще те чакам в колата. Все още не искам майка ми да ме види така, Майк.

Той поклати глава, макар че явно разбираше нежеланието ѝ да се появи така пред майка си.

— Не знам колко време ще отнеме, а ти трябва да си почиваш. Мисля, че се чувстваш много зле. — Замисли се. — Чакай, хрумна ми как ще спестим време.

Натисна педала и потегли по Дванайсета улица, после зави по шосе 90 на изток, към моста. Двигателят забръмча равномерно.

— Не караш накъдето трябва — объркано отбеляза тя. — Центърът е в другата посока.

— Не отивам в центъра. Ще те закарам у нас. Там ще можеш да си починеш.

40.

Майкъл Логан обясни, че домът му е в планината Кугар в Айсакуа, която не се беше спасила от масовото строителство на жилища и търговски центрове, обхващащо все повече райони на изток от Сиатъл. Някои части от планината обаче бяха обявени за регионален парк и все още не бяха оголени от зеленината на вековните гори. Тук дори бродеха диви котки, пуми и черни мечки. На върха на планината имаше радиотранслационни кули, до които се стигаше по затворен за външни лица черен път през земята, която Логан даваше под наем на щатската власт. Колата пълзеше по завоите покрай кулите и изведнъж отпред се откри триетажна дървена постройка, сякаш израснала направо от земята като дебели борове наоколо. Пътят заобикаляше зад къщата. Когато Логан спря отпред, Дана остана да седи поразена. Къщата бе заобиколена от кедри и дрянове. Огромните прозорци като на катедрала опираха в острия покрив.

Също като дома на Уилям Уелс, тя се сливаше с пейзажа и гората. В двора няколко пъна бяха издълбани и в тях бяха поставени керамични саксии с цветя.

Дана слезе и чу симфония от камбанки. Безброй звънчета висяха по клоните и се полюляваха от ветреца.

— Ти ли си я строил?

Логан кимна.

— Съвсем сам.

Тя погледна къщата, после — него.

— Ти си я построил? — Не можа да прикрие недоверието си.

Прозвуча по-скептично, отколкото искаше. Той сви рамене.

— Това е скромното ми жилище. — Тръгна към входната врата.

— Предупреждавам те, че вътре още се работи.

— Невероятна е. Кой я е проектирал?

— Жена ми.

Логан мина по дървено мостче, водещо към голяма веранда. Отключи входната врата и Дана влезе в покрито с плочки антре, едната

стена на което бе облицована с речни камъни. По тях шуртеше истински водопад, който се вливаше в езерце с водни лилии и златни рибки. Следваше разположен на по-ниско ниво хол с каменна камина, издигаща се близо седем метра до острия покрив. От пода излизаха дървени стълбове, които се пресичаха с дебели греди, поддържащи втория етаж. При вълнуващата гледка през огромните прозорци човек имаше чувството, че е на открито.

„Като къщичка на дърво“ — помисли си Дана, като си спомни разговора с Логан, когато бяха в спалнята ѝ.

Детективът може би също си спомни разговора им, защото каза:

— Сара обожаваше природата. Обичаше да се катери по всичко: скали, дървета, каквото се сетиш. Казваше, че височината дава на човек нов поглед над нещата.

Взе якето на Дана и го закачи в гардероба до входната врата.

— Не мога да повярвам, че някой може да измисли такова нещо.

— Беше плод отчасти на желание, отчасти на необходимост — обясни Логан, като се върна в стаята. — Земята е била още на прадыдо ѝ. Щатските власти се опитаха да я принудят да я продаде, но Сара не пожела. Опасяваше се, че ще препродадат имота на предприемачи. Наложиха ни ограничения на правото за строеж и регулации, според които не можем да строим нищо, което ще наруши ландшафта. Сигурно са си мислели, че след като не успеем да построим нищо, отговарящо на условията, ще се откажем и ще се съгласим да продадем имота. — Той се усмихна. — Но не познавах жена ми.

— С какво се занимава тя? — попита Дана, смутена от предишното му твърдение, че не е женен.

— Беше архитект по образование, но имаше талант на художничка.

По стените висяха абстрактни картини. Дана се приближи до една.

— Нейни ли са?

— Рисуваше до последния си час.

Тя рязко се обърна.

— Сара почина преди пет години.

— Съжалявам.

Отново се загледа в картината. Направи бърза сметка за времето и започна да задава въпроса си, преди да осъзнае, че не е много

уместен:

— Значи никога...

— ... не е живяла тук ли? — довърши Логан. — Не. Никога. Започнах строежа след смъртта ѝ. За пет години съм стигнал дотук. Не ми остава време да я завърша, но ще го направя. Работата ми помагаше да не мисля за нея. Сега ми помага да си спомням.

— Не мога да повярвам, че сам си я построил. Удивително е.

— Виках майстори за някои от по-трудните части. Тук е почти невъзможно да докараш машини — обясни Логан. — Наложил се да използваме стари строителни похвати, за да издигнем платформата.

— Великолепна е.

— Може да се каже, че обичам този вид труд. Станах педант по отношение на детайлите и развих параноичен страх от гниенето на дървото. Затова работя по-бавно от нормалното. Чувствам се задължен да я изпипам до най-малката подробност. Това беше последният архитектурен проект на Сара. — Логан погледна часовника си и изведнъж се разбърза. — Кухнята е на втория етаж. Взимай каквото поискаш от хладилника и шкафовете. Няма много неща.

Излезе в антрето.

— Няма проблем — успокои го Дана и взе една снимка от масичката.

На нея Майкъл Логан беше коленичил и държеше ръката на жена в инвалидна количка. Главата ѝ бе странно наклонена настрани, устата ѝ — отворена, ръцете ѝ бяха грозно изкривени.

— Това е Сара — каза той, като се върна в стаята.

Дана остави снимката.

— Съжалявам. Не трябваше...

Той поклати глава.

— Нали съм те поканил, Дана, а снимката е на масата, за да се вижда. Сара почина от мускулна дистрофия. — Пак погледна часовника си. — Сигурна ли си, че нямаш нужда от нищо?

— Ще се справя. Тръгвай. Ще закъснееш.

— Ще ти се обадя после. И ще изпратя патрул. — Отдалечи се към входа. — Горестаята има стая за гости, на втората тераса вдясно. Само внимавай, когато минаваш по висящите мостчета. Още не съм заварил всички сглобки. Някои се крепят само на болтове. Не е опасно да се ходи по тях, но не се друсай много.

— В момента изобщо не ми е до друсане, Майк.

Той се усмихна.

— Под мивката в банята има кърпи, ако решиш да се изкъпеш.

— Това е добро предложение, но повече ме интересува дали имаш компютър с връзка в Интернет?

— Кабинетът ми е там. — Посочи над главите им. — Оттам има най-добра гледка към цялата къща. Има бюро и лаптоп с безжичен интернет. Все пак се опитай да си починеш. Цяла седмица си на крак.

— До края на живота си ще си почивам, Майк.

Той кимна.

— Добре. Ще ти се обадя.

Дана го изпрати до вратата.

— Нали няма да заспиш? — попита я Логан и тя се усмихна. —
Заклучи вратата.

— Няма страшно, Майк. Кой ще дойде да ме търси тук?

41.

Рибният ресторант „Маккормик“ на ъгъла на Четвърто Авеню и Колумбия Стрийт в центъра на Сиатъл бе добре известно място. Намираще се на няколко пресечки от съда на окръг Кинг и новото кметство; навремето в сградата се намирал хотел „Оукланд“. Отвън и отвътре тухлената сграда от 1897 година още пазеше духа от края на деветнайсети век с тъмни дървени сепарета, полилеи от цветно стъкло, висящи от украсения с бронзови орнаменти таван, бял мозаечен под и тъмнозелени завеси на прозорците. Логан каза, че има среща в бара, и оберкелнерът го насочи към третия етаж, където имаше обикновен бар и суши бар. Детективът седна в ъгъла на традиционния бар, за да може да наблюдава вратата. На стената имаше календар, отброяващ дните до деня на Сейнт Патрик. Барманът му предложи меню, но той отказа, поръча си само кока-кола и разсеяно се загледа в телевизора над огромна препарирана съомга, закачена на стената.

След няколко минути някой го потупа по рамото. Зад него стоеше дебелак с вид на човек, който се храни обилно и пие много. Гушата му висеше над яката на ризата и почти скриваше възела на вратовръзката му.

— Вие ли сте Логан?

Логан не го беше видял да влиза и предположи, че е дошъл през суши бара. Главата му бе огромна дори за това тяло. Със сплеснатия нос, големите уши и голямото чело приличаше на свиня майка с костюм.

— Аз съм — отговори детективът.

Дебелакът махна към ресторанта.

— Резервирал съм маса в дъното.

Логан го последва. Ресторантът беше пълен. Келнери с дълги бели престилки и черни вратовръзки разнасяха подноси с калмари и стриди. Детективът подуши миризма на масло и чесън, от която устата му се напълни със слюнка. Дебелакът се изкачи по трите стъпала към по-високо разположена платформа и се вмъкна в едно сепаре. Взе от

масата чаша, пълна със златиста течност, най-вероятно уиски, и отпи голяма глътка. Бучките лед задрънчаха — ръката му трепереше. Логан остави якето си на закачалка извън сепарето и седна срещу мъжа, който приглаждаше въображаема коса на темето си. Челото му блестеше от пот. Логан не искаше да го пришпорва с въпроси, но имаше чувството, че доникъде няма да стигнат, ако не подхване разговора.

— От съобщението ви личи, че може би познавате Лорънс Кинг.

Дебелакът поклати глава.

— Не. — Отново надигна чашата и допи уискито. — Не знаех името му, докато не го прочетох във вестника. — Замълча за миг. — Може би знам нещо за онзи, който го уби... може би... не знам.

Детективът кимна спокойно.

— Разкажете ми какво знаете.

Дебелакът се надвеси над масата и наведе глава.

— Трябва да си остане между нас. Поверително. Никой не бива да научава за мен. Разбирате ли? Работя като помощник на един съдия в административния съд.

— Разбирам — отговори Логан, без да обещае нищо.

Мъжът се облегна назад, беше се изчервил.

— Женен съм. Имам три момичета. Чета лекции в една църква... и съм в родителския съвет в училището на децата — добави, сякаш правеше списък. — Не мога да се замесвам. Не мога да свидетелствам.

Логан пак не обеща нищо. Вече се досещаше как събеседникът му се е срещнал с Лорънс Кинг.

— Просто ми кажете какво знаете. Да започнем с това.

Дебелакът се покопити.

— Ами, може случайно да съм бил там.

— Къде? — попита Логан, за да чуе конкретна информация.

— В мотела... „Емералд ин“.

— В нечия компания ли бяхте?

Дебелакът кимна.

— Може да се каже... обичам такава... но жена ми не иска.

Посочи под масата и се намуси.

— Жена ви не иска да ви духа?

Той издиша шумно.

— Не. Не е само това. Изобщо не иска да прави секс с мен. Твърди, че било наследствено — майка ѝ също била такава. Панически се страхува от микроби и такива гадости, нали се сещате, като Хауард Хюс^[1]. Както и да е... чух за един бар на магистралата, нали се сещате, където можеш да си намериш жена. И после отиваш в мотела.

— Били сте там, когато Кинг е бил убит.

Мъжът се наведе напред и прошепна.

— Бях в съседната стая.

— Добре, господин...

Логан нарочно бе изчакал, преди да попита за името му, защото не искаше да го уплаши. Въпреки това дебелакът се ококори уплашено.

— Необходимо ли е да знаете името ми?

— Поне ще знам как да се обръщам към вас.

Мъжът прехапа и облиза устните си, сякаш гледаше последното парченце храна в чужда чиния. След малко каза, сякаш се извиняваше:

— Джак. Джак Руби.

Детективът се засмя.

— Не е нужно да си измисляте фалшиво име.

Дебелакът вдигна ръката си и завъртя очи.

— Не си измислям. Така се казвам. И моля ви се, без шеги с името ми. И без това съм чувал всичко, което можете да се сетите. Ако получавах по десет цента всеки път, когато някой ме попита дали съм роднина с онзи Джак Руби, щях да забогатяя.

Имайки предвид, че онзи Джак Руби — убиецът на Лий Харви Осуалд, е бил гангстер, дебелакът едва ли имаше роднинска връзка с него.

— Добре, Джак, няма да ви се подигравам. — Пресегна се и успокоително потупа ръката му. — Разкажете какво видяхте и чухте.

— Добре. — Руби си пое дъх, сякаш се подготвяше за мъчителна задача. — Както казах, бях в съседната стая и чух някои неща.

— Какво чухте?

— Ами, не много. Тъй де... — Наведе се напред и почервеня още повече. — Обичам да ми говорят, когато... такава... да ме подкрепят в усилието.

Логан се усмихна.

— Всеки мъж се нуждае от насърчаване, Джак.

Руби потърка прошарените мустачки под носа си, твърде малки за лицето му. Логан се опасяваше, че всеки момент ще получи удар.

— Точно така. Насърчаване. Та така, бях с такова, една жена, и чувам... и тогава оня от съседната стая започна да удря по стената и да крещи да мълчим. Жената ми каза да не му обръщам внимание и да си правя, каквото си правя, продължи да говори високо, ама аз, такова, се разсеях и вече не можех... и тогава... тогава чувам нещо като караница.

— Чухте ли какво говореха.

— Чувах само единия... единия глас. Говореше, че иска още пари. Искаше петнайсет хиляди долара. Това си го спомням. И тогава го чувам да казва: „Не сме се разбирали да убиваме никого.“

Логан се опита да не издава вълнението си.

— Това ли чухте? Сигурен ли сте?

Руби постави ръка на гърдите си, сякаш се заклеваше пред съда.

— Няма откъде да си го измисля, детектив Логан. Искях веднага да се махна, ама жената, такова, настояваше да продължавам и... такова, точно да... знаете какво... когато изведнъж чувам две изпуквания като от фойерверки. Бум. Бум.

Гласът на Руби се извиси над монотонния шум от ресторанта. Той замълча и се сви. Ако беше възможно някой да се слее с тъмнозелената тапицерия, Логан бе сигурен, че този човек щеше да го постигне.

— Мамка му, не знаех какво да правя. Всичко стана неочаквано. Жената започна да рити и да крещи да се махна от нея. Чух трето изпукване, сякаш идваше през самата стена. Сигурно съм изпаднал в паника, защото, докато се опомня, вече бях в коридора пред вратата по чорапи и се опитвах да си закопчая ципа. Тогава го видях.

— Лорънс Кинг ли?

Руби вдигна погледа си от масата.

— Не. Не Кинг. Онзи човек... Стоеше на терасата и се видяхме очи в очи.

Логан се наведе напред.

— Очи в очи с кого, Джак?

— С онзи човек — изрече напрегнато. — Убиеца. Така, де... предполагам, че е бил убиецът. Държеше пистолет.

— Спомняте ли си как изглеждаше, Джак? Можете ли да ми го опишете?

Руби се облегна назад и затрепери, сякаш зъзнеше. Избърса потното си чело със зелена салфетка.

— Да, мога да го опиша. Никога няма да го забравя. Беше нощ, но носеше слънчеви очила. От ония, дето плътно прилепват по лицето.

— Какво друго, Джак. Какво друго освен очилата?

— Беше с къса коса, не войнишка прическа, но къса.

— Какъв цвят?

— Руса. Мръсноруса.

— А като телосложение?

— Около метър и осемдесет. Як, набит. В добра физическа форма, предполагам. Носеше от ония дебели кожени якета — кафяво. Сецате ли се? И... ме гледаше. Поглежда ме право в очите и аз си мисля... мисля си... край. Там, на място. Бях сигурен, че ще ме застреля, защото видях лицето му. — Отново се наведе напред и гласът му стана напрегнат, сякаш не можеше да си поеме дъх. — Но знаете ли какво направи той? Усмихна се! — Можете ли да повярвате? Усмихна се. После постави пръст пред устните си, сякаш искаше това да си остане наша тайна, обърна се и си тръгна. Можете ли да повярвате? Просто се обърна и си тръгна.

На Джак Руби буквално му се беше разминало на косъм. За съжаление с това нищо не помагаше на Логан.

— Голям късмет сте имали, Джак.

Руби вдигна ръка, сякаш се заклеваше в невидима Библия. После я притисна до сърцето си.

— Няма защо да ми казвате. Мислил съм си, че името ми е проклятие, очаквах оня да опре пистолета в корема ми и да дръпне спусъка — като истинския Джак Руби. Но Бог ме е пазил през онази нощ. Само Той накара оня да се обърне и да си тръгне, сякаш искаше да ми каже повече да не върша грях. И аз не съм съгрешавал оттогава, детектив Логан. Завинаги се отказах от това. Край. Нито веднъж повече. Това беше знак. Знак от Бог. Вярвам, че Господ ме спаси, за да изпълня дълга си. Затова съм тук, за да изпълня дълга си. Нали постъпвам правилно, като ви казвам всичко това?

— Правилно постъпвате, Джак. Но какво ви накара да ме потърсите точно сега, а не веднага след убийството?

Руби се облегна назад и за секунда огледа масата, преди пак да вдигне очи към Логан.

— Ами, както казах, бях много уплашен и нали имам семейство и така, но после... такава... после отново го видях.

---

[1] Американски милионер, който в късните си години развил маниакален страх от контактуване с хора — Б.пр. ↑

42.

Дана започна от най-новите статии и постепенно се връщаше към по-старите, търсеше интернет страници, съдържащи думите „Майерс“, „сенатор“, „Елизабет Адамс“. Лесно намери няколко статии в архивите на „Сиатълския Поуст Интелидженсър“ и „Сиатъл Таймс“ — семейство Майерс бяха любимци на пресата и след обявяването на кандидатурата на сенатора за президент вестниците пишеха за тях повече от обичайното. Читателите като че ли не можеха да се наситят на новини за атрактивната двойка. Местните и националните вестници публикуваха статии на теми от смелите планове на Майерс за икономиката и външната политика до любимите му ястия. „Таймс“ бе публикувал статия, подробно описваща тапетите и комбинациите от цветове, които Елизабет Майерс бе избрала за дома им в Хайланд — строго охранявано имение за осемнайсет милиона долара. Имаше илюстрации с мостри от тапетите. С дълга тъмна коса и мургаво лице Елизабет Майерс бе съвсем различна от наперения си съпруг, който изглеждаше като спасител на плажа. В статиите я описваха като скромна и кротка, което също контрастираше с харизматичния му чар. Нищо чудно, че както с външността, така и с поведението си Елизабет напомняше младата Джаклин Кенеди, а фактът, че току-що бе навършила трийсет и пет, само даваше повод за още сравнения. Дана осъзна, че Адамс е основният повод медиите да нарекат президентската му кампания „Завръщане в Камелот“.

Дана не знаеше какво търси в тези статии, но описанието на Уилям Уелс за Елизабет Майерс още не й излизаше от ума. Подозираше, че някъде ще открие отговор за смъртта на брат си и следа към истинския му убиец. Водеше си бележки, опитваше се да намери връзка, някаква зависимост, но за момента нямаше нищо.

В събота Майерс и жена му щяха да обявят официално началото на предизборната кампания на тържествена вечеря с цени от по пет хиляди долара за ястие в ресторанта на хотел „Феърмонт Олимпик“, но и цялата им седмица бе напрегната. Беше посетил Калифорния, Орегон

и Аризона, след което се бе върнал в Сиатъл, за да участва в церемонията за откриване на младежка спортна площадка, която щеше да носи името на фамилията му. Във всички тези мероприятия съпругата му послушно го придружаваше.

Чу се звън. Прозвуча като звънчетата навън. Дана си спомни, че Логан щеше да изпрати полицаи да наблюдава къщата. Тя премина по един висящ мост, който потрепери като пода на кабинета ѝ, когато Марвин Крокет ходеше из кантората. Слезе по стълбището при входа. Водата ромолеше по стената от речни камъни и тя зърна оранжевата опашка на златна рибка. Отвори вратата, но вместо красотата на природата видя нещо много грозно и зловещо.

43.

Синята памучна риза на Джак Руби бе потъмняла от пот и всичката вода в каната на масата нямаше да стигне, за да го охлади. На яката, под мишниците и на ръкавите му имаше петна. Върху челото му беше избила пот като от недобре затворена чешма и той бързо я избърса с кърпичката си. Логан се опасяваше, че ще се наложи да увие дебелака със студени мокри кърпи — както увиваха изхвърлените на брега китове, за да не се обезводняват.

Причината за потенето му не беше в температурата. Стаята в Сياتълското полицейско управление на Пето Авеню имаше климатик. Мъжът се потеше от страх. Руби искаше да направи добро. Просто не желаше никой да разбере за това. Явно наистина си вярваше или поне искаше да вярва, че може да разкаже за греховете си, после да си тръгне като от изповедалня пречистен и неразкрит пред никого освен пред Бог. Вместо това седеше на твърд дървен стол, неспокойно въртеше химикалката и се потеше.

Логан крачеше нервно от едната му страна, докато двама униформени спореха за различните изходи на телевизора и видеокасетофона. В момента дискутираха какво означава „вход“ и „изход“, и дали се отнасят за видеото или за телевизионния кабел. Спорът се проточи и Логан се опита да успокои Руби с непринуден разговор, но откакто станаха от сепарето в „Маккормик“ и се качиха в колата на детектива, дебелакът почти не беше продумал. От една страна, Логан му съчувстваше. Не гледаше на Руби като на лицемер, както биха си помислили някои. Смяташе го за богобоязлив, верен на семейството си човек през деветдесет и пет процента от времето и грешник в останалите пет процента. Точно тези пет процента обикновено забъркват хората в неприятности. Това е универсално правило. В тези пет процента те се поддават на човешките слабости или вършат нещо много глупаво. Тези пет процента бяха събрали Джак Руби с проститутката в „Емералд ин“. Това е могло да му струва живота. За жалост при разследване, в което почти нямаше за какво да

се захване, Логан не можеше да го изпусне. Руби бе извадил късмет — а с него и разследването. За Логан той се беше оказал на подходящото място в подходящия момент, същият дар на Божието благоволение, в което дебелакът сигурно вече се съмняваше.

На вратата почука друг полицаи, влезе и даде на детектива три видеокасети.

— Ето записите на новините по главните телевизионни мрежи от последните три вечери. Ако това ще ти помогне, Джаколетти каза, че си спомнил предаването, за което говори твоят човек. Било преди две вечери. Каза, че винаги гледа Си Би Ес, защото имали по-добри говорители, и мисли, че репортажът бил точно преди спортните новини.

Логан взе касетата с надпис „Си Би Ес“.

— Чудесно. Сега ми остава да намеря достатъчно интелигентен човек, който да пусне скапаното видео.

* * *

На Дана ѝ идеше да побегне, но се отказа. Нямахше как — ребрата я прерязваха при най-малкото физическо усилие. Мъжът, застанал на верандата на Майкъл Логан, щеше да я хване още в антрето. Ако побегне, само щеше да се издаде, че знае, че той не е детектив Даниел Холмс. Логан ѝ беше казал също, че убиецът на Лорънс Кинг е отличен стрелец. Вероятно щеше да я улучи, преди да се е добрала до стълбите. Единственият ѝ шанс беше да запази спокойствие и да не забравя, че държи онова, което той най-много искаше — обицата. Едва ли щеше да я убие, преди да получи бижутото. Реши да рискува.

— Госпожо Хил, аз съм детектив Даниел Холмс. Срегнахме се миналата събота в дома на брат ви в Грийн Лейк.

Тя се усмихна пресилено.

— Детектив Холмс. Разбира се. Извинявайте. Изненадахте ме. Чудех се откъде сте ми познат.

Той посочи превръзката на челото ѝ.

— Ранена ли сте?

— Ударих си главата при една катастрофа.

— Много съжалявам.

— С какво мога да ви помогна, детектив Холмс?

— Детектив Логан ме помоли да се отбия да проверя дали сте добре.

Дана погледна тъмносинята кола зад него.

— Той обеща да изпрати полицай да ме пази. Няма опасност. Не си правете труда.

— Това не ме затруднява. И аз живея в района. Казах на Майк, че с удоволствие ще дойда да ви взема.

— Да ме вземете ли? — попита тя, като се опита да скрие тревогата си.

— Той каза да дойдете с мен.

— Той каза да го чакам тук.

Мъжът сви рамене:

— Явно си е променил решението. — Погледна небето. — Вземете си по-дебела дреха. Времето се променя. Според прогнозата се задава буря.

Черни облаци пълзяха по небето като разлято мастило.

— Добре, изчакайте да си взема якето...

Дана се дръпна от вратата и понечи да я затвори. Мъжът прекрачи прага.

— Хубаво местенце има Майк. Наистина не е за изпускане.

Погледна Дана с безжизнени черни очи. Ухилен, приличаше на тиквен фенер.

— О, детектив Логан спомена да вземете и някаква обица. Каза, че ще се сетите какво има предвид.

* * *

Логан взе дистанционното устройство, бързо превъртя репортажа за пожара в Йелоустоунския национален парк. По средата на първата касета Джак Руби седна на ръба на стола като човек с висок холестерол, който чака да му сервират тлъста пържола — нетърпелив да вкуси сочното месо и неспокоен за последиците. Касетата бръмчеше, говорителите се движеха на забързан кадър.

Накрая Руби заговори:

— Не разбирам защо трябва да има толкова много усложнения. Такъв скандал ще гръмне в пресата, а трите ми момичета...

— ... ще гледат, Джак.

Руби отмести поглед от телевизора и го погледна умолително, Логан строго посочи екрана.

— Ще направя всичко възможно, за да защитя вас и семейството ви — обеща.

— Със сигурност ще ме изритат от родителския съвет и вече няма да имам очи да се появя в църквата.

— Гледайте от хубавата страна, Джак.

Руби го погледна като жално куче.

— Сега можехте да сте труп — продължи Логан. — А ако не този път, то следващия. Проститутките не са сред най-почтените граждани, а в мотела са се случвали и други такива неща.

Руби се намръщи, сякаш го заболя. В момента това, че се е спасил, не изглеждаше много да го утешава. Когато емисията бе прекъсната за реклами, Логан му подаде дистанционното.

— Ако видите нещо познато, спрете. Отивам да телефонирам.

— Мислите ли, че този човек наистина може да работи при сенатор Майерс?

Логан отвори вратата и извади мобилния си телефон.

— Сигурен ли сте в онова, което видяхте?

Руби кимна.

— Сигурен съм. Както казах, няма да забравя това лице, докато съм жив.

Детективът кимна към видеото.

— Ще ми го покажете.

Обърна се и започна да набира домашния си номер.

— Ето го — извика Руби.

С дебелите си пръсти тремаво се опита да натисне копчетата на дистанционното. Касетката продължаваше да се превърта.

— Мамка му, не мога да го спра.

Логан взе дистанционното и натисна копчето. Записът тръгна с нормална скорост.

— Върнете го — нареди Руби, без да откъсва очи от екрана.

Детективът натисна бутона за връщане и Робърт Майерс се заизкачва на заден ход по стъпалата на някаква сграда. Когато показаха

кадри от студиото, той отново натисна копчето. Майерс заслиза по стълбите, а жена му след него. Камерата даде близък план. Майерс помахаше с ръце над главата си на група ентузиазирани почитатели, които държаха плакат „Майерс — президент“.

— Това е — прошепна Руби.

Смъкна се до самия ръб на стола с подвити крака, цялата му тежест падаше върху пръстите.

— Още не. Още не. — Изглеждаше и говореше като рибар, който чака голяма риба да захапе стръвта. — Ето!

Той се плъзна напред. Столът се отмести и мъжът изпадна като от шейна. Той се наведе тромаво напред, застана на колене.

— Ето го. — Посочи екрана, като докосна с пръст стъклото. — Ето го.

* * *

Дана се върна по стълбите в кухнята.

— Изчакайте да си взема чантичката. Връщам се след минутка.

Чантичката ѝ беше върху незавършения плот, талашитът бе покрит с намаслена хартия и тънка телена мрежа, краищата бяха ограничени с ламаринени ленти, които стърчаха на два сантиметра над повърхността. Логан бе оставил и инструментите си: ножовка и чук, различни отвертки, клещи за рязане на ламарина и малък лост.

Понеже в къщата кънтеше като катедрала, Дана чу мъжа да ходи под нея. Без да се обръща, извика:

— Ето я. — Взе чантичката си. — Изчакайте да се отбия в тоалетната.

Телефонът на плота иззвъня. Когато тя вдигна, Логан започна направо:

— Пипнахме го. Мисля, че го пипнахме.

— Не, съжалявам. В момента не е вкъщи.

Дана се постара да говори спокойно.

— Какво?... Дана? Свидетелят се оказа надежден. Бил е в мотела през нощта на убийството на Лорънс Кинг. Може да разпознае уби...

— Не, но мога да му оставя бележка.

Тя погледна назад.

Логан замълча, но само за секунда.

— Дана? Добре ли си? Какво... Какво има? Дана, какво става?

— Да. Очаквам всеки момент да се прибере.

— При теб има някой.

— Разбира се.

— Същият човек, който беше в къщата на брат ти ли е?

— Да.

— Полицаят там ли е? — бързо попита той.

— Не. Аз съм приятелка на детектив Логан.

В гласа му прозвуча тревога:

— Можеш ли да се добереш до спалнята ми? Имам пистолет в нощното шкафче. Трябва да смъкнеш предпазителя.

— Може би, ще е трудно. С мен е един детектив, Холмс. Той ще ме закара при Майк. Мога да му предам...

Преди да довърши, чу изщракване. Връзката прекъсна.

44.

— Направи всичко, за да го забавиш, Дана. Не се качвай в колата му. Дана?

Логан погледна дисплея на телефона си. Връзката бе прекъснала.

— Мамка му!

Изтича в стаята, където Руби чакаше да подпише писмените си показания, и грабна якето си от един стол.

— Можете да си вървите, Джак.

— Ама...

Логан хукна по коридора. Докато завиваше към вътрешното стълбище за подземния гараж, натисна копчето за бързо набиране на телефона си.

— Карол — изкрещя в апарата. — Къде е полицаят, когото изпрати да пази къщата ми? Какво, нямаш ли връзка с него? — Втурна се в гаража. — Тогава се обади на полицията в Айсакуа и пожарната. Кажи им, че е спешно. Искам да изпратят в района каквито се сетят коли, пожарни, линейки, каквото имат. — Замълча, за да чуе въпроса й. — В къщата ми! Изпрати ги в къщата ми!

* * *

Дана хвърли чантичката си в хладилника, единственото място, където й хрумна да я скрие, но когато огледа кухнята, изведнъж я осени необясним спомен. Представи си Уилям Уелс, седнал на люлеещия се стол, въртеше обичата между пръстите си.

— *Защо изобщо създадохте това нещо? — попита го тя. — Защо направихте такава бижу, олицетворяващо мъката и болката?*

— *Защото, ако не го бях създал, би означавало, че съм спял. Да виждаш света и всички хора в него, означава да виждаш всичко — доброто и злото. Не можем да видим красотата, ако не виждаме грозното. Не можем да почувстваме радост, без да изпитаме болка.*

Не можем да се смеем, ако понякога не плачем. Не можем да разпознаем доброто, ако не познаваме злото.

— Това обаче не е единствената причина, нали? Онази стена, за която говорихте, беше, за да я защитава, нали?

— Можете ли да повярвате в такова нещо?

Тя отвори хладилника, извади обицата от чантичката и я пъкна в деколтето си. Отново бръкна в чантата, напипа малкия цилиндричен флакон и го скри под сутиена си. Затвори хладилника и се върна при стълбите, като надникна над парапета. Мъжът го нямаше. Тя изключи лампите. Под мрачните облаци навън в къщата настъпи полумрак. Шумът от всяко нейно движение ехтеше в огромното помещение. Мъжът знаеше всяка нейна стъпка. Трябваше да вземе пистолета от спалнята на Логан, но тази тераса беше в другия край на къщата, през три мостчета. Пък и дори да се добереше до него, тя никога в живота си не беше стреляла. Нямаше представа какъв е този предпазител, за който говореше Логан. Освен това, ако бе подслушал разговора им, убиецът също знаеше къде отива тя.

Дана тръгна по висящия мост между кухнята и кабинета, той затрепери. В съзнанието ѝ отново изникна един спомен. Затвори очи, за да си го представи по-ясно. После пак ги отвори и се върна, за да огледа инструментите в кухнята.

* * *

Нямаше пряк път за дома му, нито мост да пресече езерото, а шосе 90 вече бе натоварено с вечерния трафик, който нямаше да намалее, докато Логан не стигне изхода за планината Кугар. Караше с една ръка и опасно криволичеше между другите коли. С другата постоянно натискаше копчето за повторно набиране. Попита Карол дали е изпратила полицията и пожарникарите в дома му.

— Пратили са една пожарна, но от полицията няма да отидат.

— Няма да отидат ли? — почти изкрещя той в телефона. — Как така няма да отидат?

— В момента в Айсакуа има въоръжен обир в дрогерията „Бартъл“. Нападателят заплашва да убие трийсет заложници. Всички полицаи и линейки са изпратени там.

Логан затвори телефона и го хвърли на дясната седалка. Стрелката на скоростомера му се движеше като чистачка на кола — той ту ускоряваше, ту сменяше скоростите, ту натискаше спирачки. Профуча през тунела „Мърсър Айлънд“, жълтите лампи преминаваха покрай него като светли петна. Когато излезе от тунела, Логан почувства известно облекчение, но имаше още петнайсет минути.

* * *

Дана се помъчи да успокои дишането си. Гадеше ѝ се. Отново премисли плана си, докато се заслушваше за шум отдолу. Висящите площадки бяха свързани помежду си в кръг. Убиецът можеше да дойде от две посоки и тя смяташе да го примами към спираловидното стълбище.

Взе дистанционното на аудиоуредбата и отново излезе на моста. Три метра дълъг, той висеше на метални скоби, напомнящи ръце на робот, хванал стълбовете от двете страни. Насочи дистанционното към уредбата в спалнята на Логан и натисна копчето за включване. На дисплея на апарата се появиха разноцветни светлинки. От високоговорителите из цялата къща гръмнаха китари, музиката отекна като в метален резонатор. Дете на осемдесетте, Логан беше любител на Ей Си/Ди Си. Дискът бе зареден в уредбата. Докато вокалът крещеше из цялата къща, Дана пусна дистанционното в мивката. Събра кураж, пое си дъх и заслиза по стълбите. Мъжът се показва от сянката в основата им. Тя се обърна и отново се заизкачва, но раните я забавиха повече, отколкото бе очаквала, накуцваше и гърдите я боляха при всяко движение. Стълбите под нея се разтресоха, мъжът бързо се изкачваше. На последното стъпало я хвана за глезена. Тя се задържа за парапета, изрита го и успя да се освободи. Залитна напред и се блъсна в недовършения плот. Ламарината се заби в натъртената ѝ плът и болката отне и последните ѝ сили. Краката ѝ се подкосиха.

Мъжът се нахвърли върху нея, притисна я, с една ръка я хвана за гърлото. Стаята се завъртя пред очите ѝ. Предметите се размазаха. Той се наведе и изкрещя, за да надвика бумтенето на уредбата:

— Къде е обияцата?

— Не е у мен — през зъби процеди Дана. От болката изпитваше повече гняв, отколкото страх. — Логан я взе.

Очите на мъжа се разшириха — явно не беше предвидил тази възможност. Издърпа я да се изправи и притисна дулото на пистолет в превръзката на челото ѝ.

— Дайте обицата, госпожо Хил, или ще умрете.

* * *

Логан превключи скоростта, изкачваше се по завоите към Кугар със смешна скорост. Екна гръм и планината потрепери. Тъмни облаци бяха забулили върха, въртяха се като смерч, небето и гората бяха притъмнели. Изведнъж дъждът се изля като из ведро, задуха бурен вятър. Логан сечеше завоите, гумите едва зацепваха в асфалта. Телефонът на дясната седалка иззвъня. Той вдигна.

— Карол? Чакай.

Смени скоростите и намали, за да вземе завоя по черния път. Задните гуми забуксуваха на чакъла и той за малко не изгуби контрол. Овладея колата, натисна газта и рязко зави на следващия остър завой — пред него внезапно изникнаха аварийните светлини на пожарна кола, мигащи в червено като тупкащо сърце. Логан натисна рязко спирачката и спря на сантиметри зад пожарната.

— Пожарната не може да мине нагоре — закрещя Карол от телефона. — Не може да вземе завоите. Няма как да обърне.

45.

Убиецът я блъсна в хладилника. Болката я разтърси като електрически ток. Той стисна по-силно врата ѝ. С другата ръка притисна дулото на пистолета в челото ѝ.

— Дайте ми обичата, госпожо Хил, и може би ще ви оставя жива.

Водни пръски нашариха високите стъкла, дъждовните капки затропаха по прозорците с темпото на музиката от високоговорителите.

Дана измърмори през зъби:

— Казах ви, у Логан е.

Той пак блъсна главата ѝ в хладилника и заби пистолета в бузата ѝ. Дана почувства натиска върху кътниците си.

— Тогава нямам причина да ви оставя жива.

Вдигна петлето на пистолета.

Тя не успя да обуздае страха си и изпищя:

— Скрих я.

Мъжът се наведе над нея.

— Къде?

Тя мълчеше. Убиецът остави пистолета на плота и взе клещите за ламарина. Стисна ръката на Дана, със сила разгъна показалеца ѝ и пъкна първата ѝ фаланга между остриетата на инструмента. Кожата ѝ се разкъса, по дланта ѝ потече кръв. Дана почувства острието до костта.

— Не! — запищя. — Не!

* * *

Логан хвърли телефона на седалката, изскочи от колата, подхлъзна се в калта, но запази равновесие. Изтича при пожарната кола, скочи на стълбичката откъм шофьора и показа значката си.

Закрещя на човека зад волана, опитвайки се да надвика вятъра и дъжда.

Шофьорът поклати глава.

— Не става! Не мога да взема последния завой. От десет минути се опитвам. Трябва ни по-малка кола, но ако бурята не спре, нищо няма да може да се качи тук. Пътят ще се разкаля. Никога не съм виждал такива облаци в тази планина.

Логан беше виждал — само веднъж. Той удари ядно по вратата на пожарната кола. Пътят беше твърде тесен и колата му нямаше да мине, а ако се върнеше и чакаше пожарната да слезе на заден ход, щеше да изгуби твърде много време. Водата се изливаше като из ведро. Той погледна стръмния склон, в който бе изсечен пътят. До върха оставаше съвсем малко, но в такова време изкачването щеше да е все едно да се катери по пързалка по чорапи. Над главата му блесна мълния. Дали тя го осени или не, не знаеше, но в този момент му хрумна нещо.

— Колко можете да вдигнете стълбата на това чудо? — обърна се към шофьора.

* * *

— Обицата, госпожо Хил, или ще режа кокалче по кокалче.

Кръвта капеше от китката ѝ.

— Добре. Добре.

— Къде е?

Дана погледна блузата си, копчетата ѝ се бяха откъснали. Мъжът пусна пръста ѝ и хвърли клещите. Посегна към гърдите ѝ и тя ги закри с ръце, като закрепя:

— Не ме докосвайте! Не смейте да ме докоснете!

Той я притисна още повече с тялото си.

— О, обмислях и това. — Дъхът му вонеше. — Много мислих. Обичам да ми се съпротивляват. Обичам непокорните. — Близна я по бузата. Дръпна я назад. — Дай обицата!

Дана затрепери от болка и гняв. Бръкна в сутиена си. Музиката продължаваше да гърми.

— Ето.

Натисна копчето на малкия флакон и изпръска струя сълзотворна течност право в очите на убиеца. Той залитна назад, изрева, започна да дере лицето си. Дана го блъсна върху плота. Болката в гърдите ѝ пречеше да се движи. Обърна се и тръгна по висящия мост, като се държеше за парапетите; всяка крачка ѝ причиняваше нетърпима болка. Едва пристъпваше. Когато стигна от другата страна, се свлече на земята, опря гърба си в стената. Навън като че ли черна завеса се беше спуснала върху високите прозорци, но в полумрака Дана видя как мъжът се изправя и бърше очите си. С несигурна крачка тръгна напред, с протегнати ръце заопипва пътя си по моста.

— Хайде, давай — прошепна Дана. — Ела, кучи сине.

* * *

Логан стоеше на третото стъпало от края на стълбата, докато тя се издигаше над стръмния склон. Операторът се стараяше да я държи колкото се може по-близо до скалите, но понеже към върха склонът се заобляше, стълбата стърчеше на метър-два от земята. Логан му даде знак да я приближи. Операторът му отвърна с жестове, че повече нищо не може да направи. Логан погледна надолу. На някои участъци стълбата се опираше плътно в пръстта и скалите. По-високо нямаше как да се издигне.

Пое си дъх, хвана се за горното стъпало и предпазливо се качи; за момент запази равновесие като плувец преди скок. Скочи към скалите. Приземи се малко под върха, вкопчи се в корените на един храст, за да не се плъзне надолу, и зарита с крака, търсейки къде да стъпи. Събори пръст и камъни, които затропаха по покрива на пожарната кола. Измъкна се отгоре, изправи се и хукна към гората, която заобикаляше къщата му. Макар че беше в добра форма и редовно тренираше, сега едва дишаше, но не можеше да спре. Втурна се през гората, като избягваше ниските клони и едва намираще къде да стъпи, за да не се спъне. Изскочи от другата страна, на двайсетина метра от къщата. Вътре беше тъмно. Бурята заглушаваше всеки друг звук — звънчетата на дърветата се въртяха и поклащаха, но не се чуваха.

Логан закри очите си от дъжда и видя тъмен силует в сградата — някой стоеше на едно от висящите мостчета.

* * *

Мъжът тръгна по моста, с едната ръка се държеше за парапета, с другата търкаше очите си.

— Хайде — прошепна Дана. Опита се да преодолее гаденето от болката. — Хайде.

Убиецът направи още няколко несигурни крачки. Спря. Погледна назад, откъдето беше дошъл, и за момент Дана си помисли, че може да се върне. Той обаче продължи напред. Пак спря по средата на моста и докосна с ръка слепоочието си, сякаш го осени видение — или изведнъж го заболя глава. Обърна се на една страна, опита се да погледне зад парапета. Видението беше ясно, както го беше видяла в кухнята на Майкъл Логан, ясно като в скулптурата на Уилям Уелс.

Убиецът се хвана с две ръце за парапета, сякаш изведнъж му се зави свят, краката му се подгънаха. Объркано завъртя глава, но остана закован на място, сякаш не можеше или не смееше да помръдне. Погледна към мястото, където седеше Дана. В полумрака тя видя очите му — вече не бяха онези черни бездънни дупки. Бяха се оживили, в тях танцуваха отражения на невидими червени и оранжеви пламъци. Прицели се. Дана събра всички сили, които ѝ бяха останали, и отчаяно натисна лоста, който бе пхнала между крепежната скоба и металния стълб, поддържащ моста.

Убиецът се олюля, мостът изведнъж подаде под краката му. Пистолетът падна. Навън блесна мълния и освети стаята. Гръмотевицата отекна в такт с басите на музиката.

Лостът застърга върху дървото, скобата не поддаваше. Дана почувства, че силите я напускат. Мъжът залитна напред, над ръба. Тя се облегна с цялата си тежест върху лоста, ръцете ѝ затрепериха. Лостът се освободи, скобата се счупи като сух клон и металните челюсти се отвориха.

— Върви в ада — изсъска Дана.

46.

Логан нахлу, като крещеше името ѝ; виковете бяха заглушени от гръмката музика и воя на бурята. Изтича по спираловидните стълби, вземайки по две стъпала наведнъж, видя кръв върху кухненския под и застана на ръба, където някога бе започвал мостът, но сега имаше шестметрова дупка. От другата страна Дана лежеше облежната на стената и не отговаряше. Той хукна към другия край на къщата, мостчетата трепереха под краката му. Изключи стереоуредбата и коленичи до младата жена.

— Дана, добре ли си? Дана, чуваш ли ме?

Очите ѝ бяха премрежени, тялото ѝ — студено. Явно беше в шок. Той донесе юргана от спалнята, уви я с него и я свали на долния етаж. Сложи я да легне на дивана в хола и запали камината. После се върна в кухнята и направи чай на микровълновата печка. Непрекъснато си представяше как влезе в жилището и видя моста да се срива. Мъжът по средата на конструкцията падна, сякаш под него изведнъж се отвори капак, стовари се с краката надолу върху стъклената масичка сред вулкан от стъкла. Все още жив, успя да се надигне на колене, окървавен и изпорязан, и погледна нагоре като за молитва. Висящият мост се залюля заплашително на единия си край. Пред ужасения поглед на Логан конструкцията се освободи от последната скоба и като оловна плоча от небето се стовари върху ранения.

Микровълновата печка иззвъня и прогони видението. Той извади чашата, сложи пакетче чай и заслиза по стълбите. Седна до Дана на дивана и повдигна чашата към устните ѝ. Тя отпи. После се наклони настрана, облегна главата си на рамото му и двамата останаха така, заслушани в бурята.

* * *

Пред къщата на Логан бяха паркирани патрулна кола и джипът на Карол Нукители. Бурята беше отминала, черните облаци бавно отстъпваха. Логан стоеше навън, слушаше птиците и звънчетата между дърветата. Заради зложниците в дрогерията местните полицаи и коли на Бърза помощ не бяха дошли. Нямаше и репортери, за което беше благодарен. Тъкмо приключваше разговора си с Нукители и Джеймс Фик — друг детектив от Северния район и бивш играч в отбора на Орегонския университет, който все още поддържаше формата си.

Логан се обърна към колегата си:

— Слушал ли си радио? Какво знаят медиите?

— В момента нищо. Всички се занимават със случая в „Бартълс“. От три часа предават пряко от мястото на събитието. Репортерите, които не са там, са заети да търсят информация за похитителя и жертвите му. Никой няма да ти пречи, Логан.

Той кимна.

— Можеш ли да задържиш информацията? Не искам медиите да разгласят за случилото се тук. Ако се обадят репортери, кажи им, че е имало малък пожар, но колите не са могли да стигнат заради бурята. Дъждът е изгасил огъня. Ще го направиш ли?

Фик кимна. Бяха прибрали трупа на убиеца в чувал и го бяха натоварили в джипа на Нукители.

— Нук, скрий трупа в някой хладилник за ден-два, докато разбере какво става. Ако някой — който и да е — се обади да пита, престори се, че нищо не знаеш. Нямам представа за мащаба на това, с което си имаме работа.

Нукители сви рамене.

— Надявам се, че нямаш съмнения от какво е умрял. Кой е тоя?

— Вярвай ми, Нук, много е важно да не се разбере кой е.

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— За вечеря може — добави с усмивка.

Сварен неподготвен, Логан не отговори веднага. Нукители погледна Дана, която още седеше на дивана, увита в юргана.

— Ех, така се случва винаги. — Поклати глава. — А аз все се старая.

Обърна се и тръгна към колата си.

Логан влезе и затвори вратата. Застана на горното стъпало към разположения по-ниско хол и пхна ръцете си в джобовете. Дана гледаше бинтования си пръст.

— Как е пръстът?

Тя го погледна.

— Добре.

— Ами ти?

— По-добре.

— Искаш ли още чай?

Тя поклати глава. Погледна снимката на масата.

— Колко години, след като се оженихте, разбрахте?

Той слезе при нея.

— За мускулната дистрофия ли? Знаехме още от колежа. Бяхме гаджета от гимназията. Поставиха ѝ диагнозата, когато беше на осемнайсет. Болестта се беше проявила при някои нейни роднини по майчина линия. Почина на трийсет и шест. Благодарен съм на Бог за тези осемнайсет години.

— Знаел си за болестта ѝ и пак си се оженил за нея?

Въпросът беше неочакван, но Логан явно бе подготвен.

Бяха му го задавали и преди. Дори родителите му се противопоставяха на женитбата. Казваха, че ще прекара най-добрите години от живота си в грижи за инвалид. Той седна на креслото срещу Дана и опря лактите си на бедрата.

— Обичах я.

— Но знаеше, че ще осакатее и че ще умре.

Той сви рамене.

— Това не променяше чувствата ми. Не съм се влюбил само заради външността ѝ, макар че беше най-красивата жена на света. Бях влюбен заради начина, по който ме караше да се чувствам. Това не се промени дори когато беше прикована в количката. Все още бе красива. Все още ме караше да се чувствам специален.

Дана погледна мостовете.

— Знаел си, че никога няма да живее тук, сред тези тераси, стълбища и всичко друго. Тя също трябва да го е знаела.

Логан кимна.

— Сигурен съм.

Дана отметна юргана. Блузата ѝ бе скъсана и изпръскана с кръв.

— Ако продължава така, няма да ми остане здрава дреха — отбеляза горчиво.

— Със Сара имате почти един размер. В гардероба зад банята са останали нейни дрехи.

Тя поклати глава.

— Моля те — настоя Логан. — От пет години стоят. Сара беше много щедър човек. Би се радвала, ако облечеш нещо нейно. Блузата ти е в окаяно състояние. — Заизкачва се по стълбите. — Боя се, че трябва да сложиш дънки и широка фланелка. Сара не беше придирчива към дрехите.

Дана се усмихна.

— Мисля, че щяхме добре да се разбираме.

Той спря на стълбите и я погледна:

— Може би си права.

47.

Заемащите цяла стена прозорци в кабинета на Робърт Майерс откриваха смайваща гледка към сивкавите води на Пъджет Саунд. Фериботът от Сиатъл за Виктория в Британска Колумбия се плъзгаше покрай остров Бейнбридж като воден бръмбар, оставяйки V-образна дيريا между няколко бели триъгълника — сновящи из залива платноходки. В далечината голям шлеп караше разноцветни десетметрови контейнери на юг към пристанището.

Планината Олимпик, все още с петна от нестопил се сняг, се издигаше на хоризонта.

Сиатъл вече не беше непознатият скъпоценен камък, който прадядото на Майерс навремето открил. За голямо съжаление на местните останалата част от нацията откриваше Смарагдовия град. „Уайерхаузер“, „Боинг“ и „Макдоналд Дъглас“ оставаха главни играчи в региона и на националната сцена. Като дядовци на семейно събиране те продължаваха да настояват за усилен труд, постоянство и стабилност.

Но интернет и „Майкрософт“ с милиардите на Бил Гейтс и Пол Алън и треската за напреднали технологии бяха направили много хора милионери буквално за една нощ и това вдъхна на хората предприемачески дух и убеденост, че всичко е възможно. Те промениха Сиатъл, както златната треска от четирийсетте години на деветнайсети век е променила Калифорния — бяха привлекли не само хора, търсеци лесно забогатяване, а и нови възможности за дребен бизнес, който да ги поддържа. Хората идваха в най-северозападния щат заради възможността да забогатеят, после се задоволяваха с по-скромните жилища и пълноценния начин на живот, свързан с природата.

Интернет, клетъчните телефони и мобилната електронна поща правеха страната и света по-малки. Местоживеенето на човек вече не влияеше върху шанса му да спечели президентски избори. Мисълта, че

щатът, който навремето е бил почти изолиран от политическата сцена в страната, може да даде нов президент, вече не беше мечта.

Клинтън беше от Арканзас, Джими Картър — от Джорджия. И двата щата нямаха голяма електорална тежест. Майерс чувстваше, че е дошло време да бъде избран президент от северозапада. Останалият два мандата на президентския пост Чарлс Монро щеше да си отиде, без да може да се похвали с някакви съществени постижения през осемгодишното си управление и републиканците нямаше да могат да излъчат кандидат, способен да спечели или дори да заинтересува американските избиратели. Демократическата партия също смяташе да играе с добре познати стари имена. Бяха помолили Майерс да си чака реда, предложиха му влиятелни и престижни постове в сената, за да го усмирят. Намекнаха, че бил твърде млад и неопитен. Убеждаваха го, че една загуба щяла да се отрази зле на бъдещата му кариера.

Той беше непреклонен. Нямаше намерение да загуби. Отговаряше, че американците искат една смела и новаторска Америка, и резултатите от последните социологически проучвания, които сега бяха на бюрото му, показваха, че е бил прав. От обявяването на кандидатурата му бе изминала една седмица и процентът на демократите, посочили, че ще гласуват за него, бе скочил на трийсет и осем. Не се съмняваше, че когато кампанията навлезе в разгара си, този процент ще се увеличи.

Майерс винаги е бил уверен в себе си. Това беше още едно качество, което баща му възпитаваше в него. Когато наследи семейното имение, Майерс поръча да издигнат железобетонна пристройка, свързана с къщата чрез трийсетметрова колонада, която вестниците сега наричаха „Западното крило на Западното крайбрежие“. Там бяха кабинетът му, кабинетите на седемте му помощници, работни места за секретарки, заседателна зала с петдесет места, филмов център и бална зала и трапезария за близо четиристотин гости. В този комплекс движението на Майерс и жена му се следеше от контролна система в мазето, използваща най-модерната техника за охрана, и обучени хора — главно бивши рейнджъри и „тюлени“. Нямаха проблем да свикнат с постоянното наблюдение, в което щяха да живеят до края на живота си след избирането му.

По кашмирен пуловер, дънки и мокасини, Майерс седеше зад бюрото си, ръчно изработено от дърво, взето от изоставен сред

арктическите ледове кораб. Плавателният съд бил намерен от американски китоловци един век след изчезването му и след неуспешен опит да го извлекат, решили поне да спасят дървения материал. Бюрото и други мебели в кабинета на Майерс бяха изработени от него. Той вдигна очи от текста на речта, която в събота вечер щеше да изнесе пред поддръжниците си в хотел „Феърмонт Олимпик“, и погледна часовника на полицата. Посегна към телефона и натисна предварително програмиран бутон.

— Господин Бутейр дойде ли вече?

Дежурният от охраната отговори, че Питър Бутейр още не се е обадил да докладва и всички опити да бъде намерен на тайния му мобилен телефон са били неуспешни. Не беше в стила на Бутейр да не е на разположение.

— Изпратете да проверят в апартамента му. Щом се появи, незабавно да ми докладва.

Майерс затвори и отново се опита да се съсредоточи върху речта, но не можеше да откъсне поглед от встъпителното изречение.

48.

Дана си взе горещ душ и макар че бе изпила едно обезболяващо, топлата вода бе тази, която облекчи болките ѝ. Когато се изкъпа, разгледа най-новите си подутини, синини, рани и драскотини. Не изглеждаше добре. Имаше вид на професионален боксьор, който петнайсет рунда поред е бил побеждаван.

Внимателно облече дрехите, които ѝ беше дал детективът. Сара Логан е била с два-три пръста по-висока от нея и вероятно малко по-пълничка, преди болестта да я съсипе. По-широките дрехи бяха добре дошли за Дана, която лесно навлече панталона и фланелката върху многобройните си превръзки и подутини. С известно усилие нави крачолите си, обу чорапи и маратонки.

Понеже висящият мост бе паднал, сега се наложи да обиколи цялата къща, за да влезе в кухнята от другата страна. Логан беше с гръб към нея и режеше плодове. Беше направил два сандвича с пуешко месо. Заговори, докато разрязваше една ябълка:

— Не ме интересува дори да не си гладна. Лекарите те оставиха на моите грижи, а сега имаш нужда от...

Дана се опитваше да върже косата си на опашка, когато осъзна, че Логан е спрял да говори и я гледа.

— Съжалявам — измънка тя. Изведнъж се почувства неудобно с тези дрехи. — Може би трябва да сложа нещо друго.

— Не. Не, така е добре. — Той остави ножа и избърса ръцете си в бяла кърпа. — Просто от доста време не бях виждал някого с тези дрехи. Мислех да ги дам за благотворителност. Гладна ли си?

Наряза ябълката и изсипа парчетата в купичка с нарязани банани и портокали.

— Умирам от глад.

— Добре. Седни. Ще ти разкажа набързо какво научих до момента.

Тя седна до чамовата маса. Логан постави сандвичите, плодовата салата и голяма чаша мляко пред нея, донесе чинии и прибори. Отхапа

от единия сандвич, както стоеше прав.

— Убиецът се казва Питър Бутейр. Бил е морски пехотинец, тъй че биографията му е сравнително ясна. Четирийсет и една годишен, неженен. Роден е във Вашингтон. С Майерс са израснали заедно.

Дана спря да дъвче.

— Бутейр влязъл в армията малко след като бил изгонен от гимназията, когато една ученичка го обвинила в изнасилване. Впоследствие обвиненията отпаднали и случаят бил потулен. Понеже момичето било непълнолетно, всичко е секретно. Бутейр е участвал в „Пустинна буря“ и „Пустинна лисица“, а също в ударните сили на САЩ в Югославия. След като напуснал морската пехота, се върнал в Сиатъл и за кратко работил в полицията, но не успял да завърши академията. Майерс го взел за охрана. Човекът, с когото разговарях в „Маккормик“, е бил в мотела по време на убийството на Лорънс Кинг. Класическо съвпадение — да се озовеш на неподходящо място в неподходящ момент. Успял добре да види лицето на Бутейр и никога няма да го забрави. Няколко дни по-късно гледал новините и едва не получил инфаркт, като забелязал убиеца в обкръжението на Майерс. Успя да разпознае Бутейр от записите.

Тя поклати глава.

— Какво да правим сега? Бутейр е мъртъв.

— Да, но свидетелят ще даде показания, че той е убил Кинг, а Бутейр е тясно свързан с Робърт Майерс. Това ще разклати спокойното гнезденце на кандидат-президента.

— Не искам да разклащам гнезденцето на Майерс, Логан. Това не е правосъдие. Искам да го видя зад решетките.

Той остави сандвича си.

— Намерих адреса на Бутейр — апартамент в Бел Таун. Още не знам с какво точно си имаме работа, Дана. Имайки предвид връзката между Бутейр и Майерс, ми се иска да вярвам, че е действал сам, а не като част от по-голяма група, но още не съм сигурен. Помолих съдебния лекар да не разгласява за смъртта на бодигарда. Така ще имаме време да открием още факти, преди Майерс да заличи следите на Бутейр.

— За това не трябва ли да имате прокурорско разрешение, детективе? — пошегува се Дана.

Логан сви рамене.

— Това би означавало да изхабя много хартия, да смутя съня на някой съдия и дълго да го убеждавам, че искането ми е основателно. — Пак отхапа от сандвича. — Освен това ние само ще погледнем. Пътували ти се?

— Не. Но ако се бавим още, ония ще изчистят апартамента на Бутейр, както бяха направили с бараката в Рослин.

— Точно от това се опасявам.

* * *

Апартаментът на Питър Бутейр бе в охранявана сграда на Втора улица в Бел Таун. Разположен непосредствено до финансовия район, през последните пет години кварталът беше значително облагороден. Строителни компании издигаха кооперации с луксозни апартаменти с изглед към залива, нови жилищни блокове и скъпи ресторанти. Обновяването обаче не можеше да премахне онези елементи от бита, заради които навремето Бел Таун си спечелил славата на престъпен квартал. Все още можеха да се видят тъмни магазини за алкохол и барове. Тук скитаха и много бездомници, защитени от либералния градоустройствен кодекс на окръг Кинг, който не забранява скитничеството. Охраната стоеше в остъклено помещение в украсеното с папрати и голям кристален полилей фойе. Дежурният изпрати Логан и Дана при управителя на сградата — хилав, преждевременно побелял човечец, който им отвори по лилав анцуг с емблемата на Вашингтонския университет, долнище на пижама и пантофи.

— Никога не съм имал проблеми с него — каза той с лек луизиански акцент, докато ги водеше по коридора, осветен от лампи с формата на свещи. — Направил ли е нещо?

Логан кимна към Дана.

— Сестра му се тревожи за него. Не й се е обаждал от два дни. Искаме само да погледнем.

Управителят я погледна, като влизаше в асансьора.

— Надявам се, че е добре.

— Колко върви наемът на апартамент тук? — поинтересува се детективът.

— Хиляда и двеста долара и повече в зависимост от изгледа. Западните апартаменти на горните етажи достигат до две хиляди и четиристотин на месец.

Слязоха на дванайсетия етаж. Управителят отключи вратата на втория апартамент отляво. Голото мраморно антре водеше в дневна с бял килим и без почти нищо друго. Мебелировката се състоеше от твърд диван и маса. По стената и върху полицата на камината нямаше снимки. Вградената етажерка за книги беше празна. Нямаше телевизор или уредба. Позлатеният полилей в трапезарията висеше над празно място, където би трябвало да има маса за хранене. Най-красивото в жилището несъмнено беше гледката. През плъзгаща се остъклена врата се излизаше на балкон, гледащ към залива Елиът, светлините на Бейнбридж и островите Вашън.

Логан се обърна към управителя.

— Откога, казвате, живее тук?

Човекът изглеждаше не по-малко изненадан от скромното обзавеждане.

— Подписа договора за наем преди около година. — Погледна Дана. — Май няма много лични вещи.

В кухнята белите плотове бяха идеално чисти, в шкафовете нямаше нищо. Логан не си губи времето в това помещение. Излезе пак в коридора, където в дъното имаше друга врата. Бе заключена, макар че никоя друга стая не беше.

Логан попита за ключ и управителят поклати глава.

— Сигурно сам е сложил бравата.

Детективът се отдръпна, опря гърба си в стената и ритна вратата. При третия опит тя зейна.

— Удръжете му разходите за поправката — каза на управителя.

— Ще се наложи.

Стаята приличаше на военен команден център. Върху сгъваеми масички бяха наредени множество монитори и клавиатури. Отдолу имаше компютри, кабели, принтери, факс машини, два апарата за унищожаване на документи, ламинатор и друго оборудване, за чиято функция Логан само можеше да гадае.

— Това обяснява документите на името на детектив Дан Холмс — измърмори.

Целите стени бяха окичени с карти и снимки, отбелязани с червен флумастер. На едно бюро имаше телефони и купчина шофьорски книжки, кредитни карти и паспорти — все със снимката на Бутейр, но на различни имена.

Управителят изсвири.

— Брей!

Логан го изведе в коридора.

— Искам да си мълчите. Това е част от разследване.

— Мислите ли, че е направил нещо противозаконно?

— Мисля, че работи за правителството.

— Нещо като ЦРУ ли?

— Нямам представа. — Детективът се надяваше да сплаши човека, като го държи в неведение. — Но на ваше място щях да съм изключително предпазлив пред кого какво говоря. Всъщност изобщо не трябва да говорите. Може да застрашите живота на този човек.

Управителят вдигна ръце.

— Няма проблем, не искам да се замесвам в такава каша.

Логан затвори входната врата и се върна в спалнята.

Дана ровеше из купчина хартиени папки, четеше имената, изписани върху тях, и ги разлистваше. Имената бяха известни — видни бизнесмени от целите Съединени щати. В папките имаше много лична информация за тези хора, както и поверителни данни за фирмите им.

— Вече се досещам защо Робърт Майерс толкова добре се справя на фондовия пазар, когато всички други са в криза — измърмори тя.

Логан поклати глава.

— Не обича да разчита на късмета, нали? Дж. Едгар Хувър^[1] би се гордял с такъв архив.

Дана продължи да рови. Изведнъж спря.

— Логан.

Той се приближи и надникна над рамото ѝ. В една от папките имаше няколко нейни снимки: как слиза от колата пред бижутерийното ателие на Ким, на летището, у дома в Монтлейк и как влиза в „Стронг и Търмонд“.

Сърцето ѝ прескочи, когато видя снимка на себе си и Моли пред детската градина.

— Божичко, тук има всичко за мен: домашният и служебният ми адрес, телефонните ми номера, номерата на банковите ми сметки... адресът на мама. — Извади един лист от папката. — Има списък на всичките ми ангажименти. Боже мой, това е пълномощно, с което може да вземе детето от яслите!

Логан я успокои.

— Вече не може да го използва. Няма опасност.

— Ами ако има други?

— Ще вземем папката. — Той се наведе и затърси други документи в кутиите по пода, приготвени, сякаш спешно да бъдат отнесени.

— Странно. — Вдигна една папка. — Защо има досие за Робърт Майерс? Папката е празна.

Дана погледна. Взе папката и я огледа по-внимателно. За разлика от другите тази бе пожълтяла от времето. Ръкописните букви на корицата бяха избелели. Тя ги сравни с надписа на папката за себе си и установи, че почеркът също е друг.

— Тази папка е различна. — Подаде я на Логан, като му показа своята в другата си ръка. — Това е почеркът на Бутейр. А това не е.

Детективът разгледа двата почерка.

— Значи въпросът е откъде Бутейр е взел тази папка.

— Да. И какво е имало в нея.

Продължиха да ровят из документите, но не намериха нищо, което да свърже Питър Бутейр с Маршал Коул, Лорънс Кинг или брат ѝ. Дана огледа корковата дъска на стената над масата. На нея с кабарчета бяха закачени множество листчета и изрезки от вестници. Младата жена се загледа в една написана на ръка бележка — име и адрес в Редмънт, щата Вашингтон. Доктор Франк Пилгрим. Беше сигурна, че името ѝ е познато отнякъде, но не се сещаше откъде.

— Да тръгваме — подкани я Логан. — Има как да свържем Бутейр с убийството на Кинг. То ми стига, за да издействам заповед за обиск. Веднага ще отида при прокурора и утре сутринта ще имам разрешението. Момчетата от лабораторията ще съберат всичко и ще можем да го разгледаме на спокойствие в кабинета ми.

— Нещо ни убягва. Трябва да има нещо важно, което не виждаме.

— Ще го видя, като си починем. Имахме тежък ден.

Слязоха с асансьора и тръгнаха към апартамента на управителя на сградата. Когато се приближиха, Логан чу гласове. Вратата бе отворена. Той даде знак на Дана да се отдръпне и се приближи до вратата. Вътре имаше двама мъже с костюми. Управителят тъкмо казваше:

— Преди двайсетина минути...

Логан хвана Дана за ръката и я поведе към металната врата на аварийния изход, отвори я и слязоха по външното стълбище.

* * *

Дана седеше на дясната седалка и си блъскаше главата над името от листчето върху дъската в апартамента на Бутейр. Опита се да свърже името с някое лице, но не ѝ се удаваше. Помъчи се да си спомни всичките си действия от последните дни, чудеше се къде е чула или прочела това име. Нищо не помагаше.

— Била си в онкологичната болница — заговори Логан, като гледаше в огледалото. — Не е моя работа, но видях надписа на онази сграда зад теб на снимките. Покрай Сара съм прекарал доста време по лекарски кабинети и болници. Тези неща ми правят впечатление.

— Болна съм от рак.

Той я погледна.

— Съжалявам. Сериозно ли е?

Тя се усмихна.

— Може ли да не е сериозно?

— Имах предвид...

— В начален стадий е. — Замълча за момент, осъзна, че досега не е обсъждала темата с никого. — Преди известно време си напипах бучка на гърдата. Туморът е злокачествен. Трябва да ми го изрежат. След това ще могат да ми поставят по-точна диагноза.

— Как не си полудяла с всички тези проблеми?

— Да, доста ми се насъбра. — Тя погледна часовника си. Моли трябваше вече да си е легнала. — Трябва да се прибера да видя малкото си слънчице, Майк. Имам нужда от нещо, което да ми напомня, че на този свят все още има красиви неща.

[1] Основателят на ФБР — Б.пр. ↑

49.

Логан спря пред къщата, фаровете му осветиха черно-бялата патрулна кола, паркирана на алеята. Остави двигателя да работи, слезе, отвори дясната врата и подаде ръка на Дана. Дори с чужда помощ тя слизаше трудно. Болките ѝ бяха попреминали, но се чувстваше скована. Това ѝ напомни за „Магьосника от Оз“ и Ламаринения човек, който се нуждаел от смазване. С мъка сви крака си, премести го навън и се изправи. След почти целодневните валежи сивата пелена се беше разнесла и небето бе осеяно със звезди. На отиване към дома на майка ѝ двамата с Логан бяха обмислили малкото възможности, които имаха.

— Мога да отида при него и да проведа кръстосан разпит — измърмори Логан, продължавайки разговора им досега. — Бутейр е работил за него. Това е добро основание да притисна Майерс.

Дана поклати глава.

— Не можеш да притиснеш човек като Робърт Майерс. Ще изрече думата „адвокат“ още преди да прекрачиш прага му. Можеш да обвиниш Бутейр за убийствата на Кинг и Коул, но няма как да свържем Майерс с обидата. Дори нямаме доказателства, че е била на жена му. Не разполагаме с нищо, което да послужи в съда. Не можем да докажем и че Джеймс и Елизабет Майерс са имали любовна връзка, което би означавало наличие на мотив. Доказателствата ни са само косвени. До никъде няма да стигнем така, Майк. Не искам да съдя един мъртвец — заяви, имайки предвид Бутейр. — Искам главата на Майерс. Основният ни коз е съпругата му. Трябва да намерим начин да се свържем с нея.

— Няма да е лесно, Дана. Ако сме на правилната следа, Майерс я държи изкъсо. Освен това, дори да я убедим, че мъжът ѝ е изпратил да убият брат ти, тя едва ли ще може да ни помогне, особено след като Джеймс вече не е жив.

Дана притисна ръце до гърдите си, стана ѝ студено.

— Значи трябва да намерим друг начин.

— Трудно ще е, ако не разговаряме с нея насаме.

— Знам. Благодаря ти за всичко.

Настъпи неловко мълчание. След няколко секунди тя се обърна и тръгна към къщата.

* * *

Майка ѝ я посрещна в антрето. На синия кожен диван в хола седеше полицайка и пиеше чай. На сребърен поднос върху ореховата масичка пред нея имаше маслени бисквити и чайник.

— Дана, слава богу! — Майка ѝ не я беше виждала в този вид след експлозията и схватката с Бутейр. — Добре ли си? Какво ти се е случило?

— Добре съм, мамо. Изглежда по-зле, отколкото е в действителност. — Огледа се. — Моли легна ли си?

Майка ѝ кимна.

— Току-що заспа. Дана, какво става? Какво правят тези полицаи тук?

— Да поседнем, мамо. Съжалявам, че не дойдох по-рано да ти обясня всичко.

— Свързано е с брат ти, нали? Свързано е със смъртта на Джеймс.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

— Така мисля, мамо.

Майка ѝ закри устата си с ръка, което бе обичайният ѝ жест, преди да заплаче. Дана се приближи и силно стисна ръката ѝ.

— Всичко ще се оправи, мамо. Ще се справя. Съжалявам, ако съм те уплашила и че нямах повече време да ти обясня какво става. Не можех да говоря по телефона, но сега ще ти разкажа всичко. Трябва да поговорим, мамо... за много неща.

Замълчаха неловко. По тона на Дана личеше, че разговорът няма да е лек и дори няма да се ограничи с темата за смъртта на Джеймс. Имаха много неща за обсъждане. Мълчанието бе издълбало пропаст между тях, която с времето все повече ги разделяше. Имаше твърде много премълчани неща. Неща, на които не са обръщали внимание или са подминавали тихомълком.

— Хайде да седнем и да поговорим — настоя Дана.

Полицайката стана и попита:

— Трябва да проведе един разговор. Може ли да телефонирам от кухнята ви?

— Закачен е на стената — отговори Кати Хил и понечи да я придружи.

— Не идвайте, сама ще го намеря.

Кати Хил се обърна пак към Дана, подвоуми се, после прекоси хола и влезе в зимната градина, която бе пристроена по-късно. Помещението бе обзаведено с бели плетени мебели, имаше лалета, папрати, азалии и други растения в саксии. По средата, на пръчка в клетката си стоеше Кийкър, розовото какаду на Кати. Той закрещя, когато влязоха. Кати Хил взе пакетче слънчогледови семки и шамфъстък и напълни пластмасовата паничка в кафеза, за да го успокои. Кийкър скочи от пръчката и започна да лющи семките с клюна си.

Кати Хил седна на дивана. На масичката под бледата светлина на нощната лампа бе зарязана бродерия, иглата стърчеше забодена в плата. Очилата на Кати бяха оставени върху някакъв роман. Дана се отпусна между меките възглавници на креслото. Заболя я и тя се намръщи.

Майка ѝ се засуети.

— Добре ли си? Да се обадим на Джак Портър.

Дана вдигна ръка.

— Нищо ми няма, мамо.

Майка ѝ отново седна на дивана. Умълчаха се. След известно време Кати Хил се загледа през прозореца към тъмния двор.

— Обожавах да седя тук и да гледам как с Джеймс играете навън. Спомняш ли си, когато баща ви ви построи онази къщичка на дървото?

— Той я купи, мамо. Не я е построил.

Кати Хил потърка едно старческо петно на ръката си.

— На няколко пъти дори спяхте там.

Дана поклати глава.

— За малко да спим там. Всеки път, когато станеше тъмно, си намирахме извинение и бързо се прибирахме в къщата. — Засмя се. — Преминаването на последния участък през моравата беше най-страшното преживяване за едно седемгодишно дете. — Погледна

майка си. — Но ти винаги ни чакаше с топло какао и сладки. Ти винаги беше там, мамо.

Опита се да сдържи сълзите си.

Майка ѝ взе бродерията и започна да мести иглата — все още бе в началото и не се разбираше как ще изглежда завършеното произведение.

— Баща ти си мислеше, че ще има малко момиченце с розова рокличка и дантелки, но се лъжеше. Ти беше като истинско момче.

— От колко време знаеше за него, а, мамо?

Дана с години беше мислила как най-тактично да зададе този въпрос, но така и не ѝ хрумваше. Сега просто го зададе.

Иглата застина неподвижно. Кати Хил се втренчи в пода. Прехапа долната си устна — също навик. Кийкър спря да лющи семките и изкряка.

— Вече не съм дете, мамо. Знаем за татко.

— Знаем, че знаеш. — Замълча. Отново започна да движи иглата. — От самото начало. Знаех от самото начало.

— Как стана?

Кати Хил си пое въздух и сви рамене.

— Предполагам, че след операцията вече не бях достатъчно привлекателна за него.

Дана се просълзи. С годините постепенно бе започнала да подозира, че любовната история на баща ѝ има някаква връзка с мастектомията на майка ѝ, но да го чуе лично от нея сега, беше още по-мъчително.

— Той ли ти го каза?

Майка ѝ поклати глава.

— Никога не казваше нищо. Баща ти не беше лош човек, Дана, но... е, жените разбират тези неща. — Разсеяно завъртя венчалната си халка. — Той обичаше да ме гледа. Гледаше ме как се събличам. Казваше, че имам хубаво тяло. След операцията... — Тръсна глава. — Не искам да си мислиш лошо за баща си, Дана.

— Той е мъртъв, мамо. Пък и вече си мисля лошо за него.

— Дана...

— Отношенията с баща ми вече не ме интересуват, мамо. Него го няма. Джеймс го няма. Само ние с теб останахме. Сами сме, аз и ти, мамо. — Заплака. — Грант ми изневерява. — Прехапа устни. Обхвана

я странно чувство на мъка и гняв. — Защо никога нищо не си ми казала, мамо. Защо ми позволяваше да се отнася така с теб?

Осъзнаваше, че задава същия въпрос и на себе си. Майка ѝ заговори малко по-енергично и решително, думите ѝ бяха насочени към дъщеря ѝ, не към нея самата:

— Предполагам, че отначало се чувствах виновна. Бях обезобразена. Без една гърда. Имах белег. Как можех да искам да ме харесва? Как можех да очаквам изобщо мъж да ме хареса? Вече не се чувствах пълноценна жена. Дълго време се самосъжалявах.

Дана поклати глава.

— Мамо...

— Мисля обаче, че знаеш защо търпях.

— Заради мен и Джеймс — изрече дъщерята, като се замисли за Моли и защо е търпяла Грант толкова дълго.

— Търпях, за да можете с брат ти да имате баща, който да ви прегръща с любов всяка вечер. Искях да имате семейство. Не желяех да ви сочат в училище като децата с разведени родители.

От думите ѝ я заболя. Дана не беше подготвена за този отговор. По-лесно ѝ беше да си мисли, че майка ѝ е била слаба, че просто е приела изневярата на баща ѝ. Дана мразеше тази слабост, защото я плашеше. Боеше се от мисълта, че тя също може би е слаба. Бракът ѝ с Грант беше обречен. От известно време го осъзнаваше, но нямаше куража да си тръгне и затова се чувстваше слаба. По-лесно бе да го обяви за предадено по наследство от майка ѝ, отколкото да признае безсилието си.

— Ами ти, мамо? Ами твоят живот?

Въпросът бе закъснял с трийсет години. Майка ѝ сви рамене.

— Нищо не можех да направя, Дана. Нямах образование, квалификация. Не ми бяха нужни. Бях лекарска дъщеря, омъжена за човек, който печелеше много и бе готов да се грижи за мен. Баща ти не ми позволяваше да работя. Тогава беше срамно за мъжа, ако съпругата му работи. Хората можеха да решат, че е неспособен да я издържа. Моята работа бе да чистя и да готвя, да се грижа за вас с Джеймс и да изглеждам красива на всички официални събирания на фирмата и на срещите с клиенти. Поне за това ме биваше.

— Можеше да направиш нещо, мамо. — Думите ѝ прозвучаха по-критично, отколкото ѝ се искаше. — Имало е много възможности.

— Какво можех да направя? Да се разведем и да се върна да уча? Как щях да се грижа за вас с брат ти? Баща ви беше адвокат. Нямах шанс срещу него. Бях болна от рак. Не се знаеше какво бъдеще ме очаква. Дали ме е било страх? Да, страхувах се. Дали съм се чувствала самотна и беззащитна? И още как. Но имах теб и Джеймс. Вие бяхте двете неща в живота ми, за които бях решена да се държа с всички сили. Нямах да позволя да страдате. Погрижих се за това. И за нищо на света нямаше да позволя да тръгнеш по моя път. Когато баща ти се опита да те убеди да се откажеш от следването, аз настоях да продължиш.

Дана си спомни как майка ѝ я насърчаваше да завърши и да изгради кариера. По страните ѝ потекоха сълзи. Кати Хил се наведе напред и стисна ръката ѝ.

— Не трябва да тръгваш по моя път, Дана. Ти не си като мен. Ти си силна. Имаш добро образование и кариера. Не си длъжна да търпиш един лош съпруг. Недей да търпиш един провален брак. Не трябва да измъчваш себе си и Моли.

— Имам рак, мамо — изрече Дана, сякаш думите се откъснаха от тялото ѝ.

— О, Дана!

Кати Хил се изправи, заобиколи масата и прегърна дъщеря си. Притисна главата ѝ до гърдите си и нежно започна да я гали както в детските ѝ години. Кийкър продължи да кряка и да разчупва семките, търсейки вкусните ядки. Кати Хил извади кърпичка и ѝ я подаде. Навремето Дана смяташе за странно, че майка ѝ винаги носи кърпичка в джоба си, но вече разбираше. Тя бе изплакала безброй сълзи. Това ѝ напомни за Уилям Уелс. За Елизабет Майерс. Много общо имаше между тях. Твърде много общо.

— Страх ме е, мамо. Страх ме е за Моли, ако с мен се случи нещо лошо.

— Разбира се, че ще те е страх. Това е да си добра майка — страхът за децата ти. Нищо лошо няма да ви се случи Дана, нито на теб, нито на Моли. Аз няма да позволя. Брат ти също. Защо мислиш, е завещал цялото си имущество на теб?

Дана се отдръпна.

— Какво е направил?

— Брайън не ти ли каза?

Дана така и не бе успяла да се види с Брайън Грифин за завещанието.

— Не. Не сме се виждали.

— Джеймс е оставил цялото си имущество на теб и на Моли. Искал е да имаш възможност като него да започнеш отначало и да се занимаваш с каквото искаш. Аз също го желая. Баща ти имаше много недостатъци, но поне умееше да управлява парите си. След смъртта му инвестирах предпазливо. Сега мога да ти прехвърля наследството предварително. Можеш да имаш всичко.

Дана я погледна изненадано.

— Инвестирала ли си?

Майка ѝ се усмихна.

— Може да не съм най-умната жена на света, но съм готова да защитавам на всяка цена децата си и онова малко момиченце горе. На всяка цена.

Дана въздъхна шумно. Облегна се назад и избърса сълзите си. Пое си дълбоко въздух.

— Случиха се някои неща, мамо. Замесени са много важни хора.

Майка ѝ стисна ръката ѝ.

— Готова съм на всичко, за да ти помогна, Дана, и ще го направя. Но първо си вземи душ и си почини. Твърде много си преживяла. Изтощена си.

Дана се изправи, прегърна майка си и я целуна по бузата. Продължи да бърше сълзите си, докато отиваше към стълбите. Писмата от пощенската кутия бяха струпани на масата в антрето, най-отгоре имаше покана. Тя я взе, прочете я и сърцето ѝ се разтуптя.

50.

В събота вечер бели светлини къпеха фасадата на хотел „Феърмонт Олимпик“ в центъра на Сиатъл. Строен през 1924 година, хотелът се смяташе за един от най-люксовите в града. Тук все още можеше да се види голяма част от оригиналните материали — червени тухли, теракотени первази и гранит, които му придаваха вид донякъде на провинциално имение и на италиански дворец. Отпред, под бялата колонада и сводестите венециански прозорци, елегантни мъже с фракове и жени с вечерни рокли слизаха от лимузини и луксозни джипове и бавно дефилираха по полукръглата алея покрай островче от умело оформени кленови дръвчета, чемшири и папрати. Даваха ключовете си на младежи с елегантни униформи.

Дана наблюдаваше спектакъла от задната седалка на таксито, което бавно се приближаваше към входа. През изминалите два дни се беше възстановила достатъчно и вече не се нуждаеше от обезболяващи. Болката в ставите и мускулите ѝ бе притъпена. С грима бе прикрила повечето синини по лицето си, а дългите бели ръкавици скриваха драскотините по ръцете ѝ. Носеше бяла рокля и огърлица, на която висеше голямата синя обица с диамантена сълза.

Докато чакаше да стигнат мястото, на което щеше да слезе, тя извади мобилния си телефон и погледна номера на Логан. Когато му се обади, за да сподели плана си за среща с Елизабет Майерс, детективът се възпротиви, но не можа да отрече, че идеята е добра, и в крайна сметка се съгласи.

— Сам каза, че има само двама души, които могат да разпознаят обицата, и единият е мъртъв. Остава само Елизабет Майерс — беше се опитала да го убеди тя.

Логан продължи да я разубеждава:

— Ако успееш да се доближиш до нея и ако пожелае да говори с теб.

— Ще намеря начин да поговоря с нея. Не отивам заради шампанското и ордъврите.

— Нека да дойда с теб.

— Нищо лошо няма да ми се случи, Майк. Това е официално събитие. Освен това ще има и мои познати — приятели на родителите ми. Ако се появя с теб, ще бъде подозрително. Налага се да отида сама. Трябва да намеря начин да говоря с нея, без да се почувства застрашена. Това е възможно само ако отида сама.

В таксито размишляваше над онова, което Логан ѝ беше казал за съпругата си и дома, проектиран от нея. Възможно ли беше една неизлечимо болна жена да е знаела, че ще се намери друга да обича съпруга ѝ? Дали толкова е обичала мъжа си, та е знаела, че друга жена ще стане негова спътница в живота, след като нея няма да я има — жена, която обича къщичките в гората? Само преди седмица би отминала такова предположение с насмешка. Сега беше сигурна, че е възможно.

Един от младежите при входа отвори вратата и ѝ подаде ръка. Тя слезе, имаше чувството, че сякаш от вътрешността на сградата, през входа между двете бронзови статуи на гепарди, застанали като часови, пулсираше енергия. Гостите тръпнеха в очакване. Дана подаде гравирания бяла покана, адресирана до майка ѝ, на мъж с фрак и сериозно изражение. Тънка жичка от миниатюрната слушалка в ухото му преминаваше покрай врата и влизаше под яката му. Той направи знак на Дана да постави чантичката си на поточната лента на рентгенов скенер, а на нея махна към детектора за метал като тези по летищата. Някъде бе чела, че докато преди години това отношение се смятало за обида, сега вашингтонският елит го приемал като признак за високо социално положение. Авторитетът на едно официално събитие се преценяваше според мерките за сигурност. Вечерята, на която Робърт Майерс официално щеше да обяви началото на президентската си кампания, очевидно бе много високо в стълбицата на престижа.

Дана мина през детектора, взе черната чантичка „Гучи“ на майка си от друг, също толкова намръщен бодигард и продължи напред с тълпата. Не знаеше дали мерките за сигурност са организирани от личната охрана на Майерс, или, след като той официално се кандидатираше за президент, се осигуряваха от държавата. Ако я очакваха, по нищо не си личеше.

Голям ескалатор я качи в просторно фойе, облицовано с украсени с дърворезби дъбови дъски, бял мраморен под и растения с дълги листа, които приличаха на декор от роман на Ф. Скот Фицджералд. От двете страни на фойето имаше стълбища към мецанина на втория етаж, където изтъкнати гости стояха в ложи и с монокли в ръка наблюдаваха постоянно прииждащата тълпа. Дана слезе по стълбището от ковано желязо в Испанската бална зала. Изведнъж почувства, че някой я гледа, и ѝ се прииска да се обърне, но не го направи, защото така щеше да направи впечатление. Когато наближи високите огледални врати на балната зала, някой постави ръка на рамото ѝ. Сърцето ѝ прескочи и тя се стресна.

— Дана.

Хари Блок, бившият партньор на баща ѝ, бе в компанията на значително по-млада жена; държаха се под ръка. Дана предположи, че това е госпожа Блок Трета. Именно Блок, голям спомоществовател на Демократическата партия, бе изпратил поканата на Кати Хил. Явно не се чувстваше толкова неудобно, че е изоставил вдовицата след скандалната смърт на съпруга ѝ, че да не я покани да даде пет хиляди долара за каузата на демократите.

Дана се окопити и се усмихна.

— Господин Блок, как сте?

— О, моля те, без официалности. Наричай ме Хари. — Погледът му се плъзна по дълбокото деколте и спря върху синия камък. — Много са красиви — отбеляза, сякаш говореше на гърдите ѝ. — Не знаех, че си демократка. Много се зарадвах, когато майка ти се обади да каже, че ти ще дойдеш вместо нея. Отдавна не се бяхме чували. — Той замълча. Изражението му се промени. — Ужасно съжалявам за Джеймс, още повече че не можах да дойда на погребението и да изкажа на Кати съболезнованията си. Има ли някакво развитие в разследването?

— Засега не. — Дана показа поканата. — Благодаря, че ми помогна за това. Знаем, че стана в последния момент. Беше много мило от твоя страна.

— За мен беше удоволствие. — Блок забеляза някого. — Много искам да си поговорим, но нека да е малко по-късно.

Хвърли последен поглед към деколтето ѝ и отмина.

Дана бе стигнала до главния вход на балната зала, където се тълпеше процесия като на сватбено тържество. Най-отпред стоеше Робърт Майерс.

Тя спря. Не беше очаквала такова нещо — надяваше се да се смеси с тълпата, докато намери възможност да поговори насаме с Елизабет Адамс. Майерс обаче явно не искаше да пропусне възможността да се ръкува лично с всеки, който можеше да допринесе финансово за кампанията му. Ако беше видял името на Дана в списъците или по друг начин беше узнал, че е там, още по-ревностно щеше да пази жена си. Тя реши да измисли някакво извинение да се отдели от процесията, но после се отказа от идеята. Ако се отдели от другите гости, това ще направи впечатление.

Двамата гости пред нея пристъпиха напред и подадоха поканите си на бодигарда вдясно от Майерс. Той погледна картичките, обърна се и прошепна нещо в ухото на кандидат-президента. Майерс веднага поздрави двамата. Хвана последователно десницата на всеки от тях с двете си ръце, усмихна се приятелски и като ги гледаше в очите, им благодари, че са дошли. После потупа мъжа по рамото и набързо ги представи на жена си, застанала до него.

Елизабет Адамс беше с бяла рокля с пайети, чийто цвят бе в силен контраст с тъмната ѝ коса, събрана назад с шнола. Носеше същите диамантени обици като загубените.

Пулсът на Дана се ускори.

— Госпожо?

Бодигардът протегна ръката си за поканата ѝ.

Тя му я подаде, той се обърна и прошепна нещо в ухото на кандидат-президента. Изражението на Майерс остана непроницаемо, но в движенията му, макар и машинални, за миг пролича колебание — пукнатина в самоувереността му. После се обърна към нея. Дана вдигна лявата си ръка и събра копирената си яка, за да закрие обичата на врата си. Подаде му десницата си. Майерс я пое.

— Как сте, госпожо Хил? Благодаря ви за подкрепата и че сте сред нас тази вечер.

Дана се усмихна, макар че изпита отвращение от докосването му.

— Удоволствието е само мое, сенатор Майерс.

Мъжът и жената пред нея се бавеха. Елизабет Адамс се засмя пресипнало. Майерс погледна човека след Дана.

— Кажете ми, как може такава красива жена да дойде без придружител.

Тя пак се усмихна.

— Уви, грипът е виновен.

— Съжалявам да го чуя и още повече ви благодаря, че дойдохте. Моля ви, забавлявайте се тази вечер. Надявам се това да е началото на една четиригодишна промяна.

Той пусна дясната си ръка и се обърна към съпругата си. Дана почувства докосването му по гърба си и настръхна. Елизабет Адамс още се смееше, когато се обърна да я погледне. Усмивката ѝ не помръкна. По очите ѝ не пролича да я е познала дори след като съпругът ѝ я представи.

Дана продължаваше да мисли трескаво за случилото се. Възможно ли беше Уилям Уелс да е сгрешил? Не. Те бяха изпратили човек да го убие. Бе създал обицата за Майерс. Когато кандидат-президентът се обърна към следващата семейна двойка след нея, Дана отпусна лявата си ръка и откри бижутото.

— Здравей, Елизабет.

Фамилиарният тон постигна целта.

— Добър вечер. Познаваме...

Дана поглади обицата.

— Имате прекрасни обици.

Адамс насочи погледа си към врата ѝ. Усмивката ѝ помръкна, смени се с несигурност.

— Уилям Уелс е невероятен майстор — добави Дана. — Доколкото разбрах, това са уникати.

Елизабет застина. С периферното си зрение Дана забеляза дясната ръка на Робърт Майерс, описваща широко движение, което означаваше, че е свършил с поредните гости и се готви да ги прехвърли към жена си.

— Аз съм сестрата на Джеймс — прошепна Дана.

* * *

На издигнатия подиум официално облечени мъже и жени от Сиатълската филхармония свиреха под бледата светлина, нежната

музика се смесваше с бученето на стотици гласове. Дансингът бе заобиколен от маси и столове, покрити с бели ленени покривки със златен кант. Над главите на гостите висеше мрежа, пълна с бели и черни балони и конфети, която щеше да бъде освободена в определен момент. Сервитьори с бели униформи разнасяха между гостите подноси с шампанско и ордьоври. Светлината от кристалните испански полилеи беше намалена и свещите върху масите хвърляха отблясъци. Залата беше препълнена, всяко заето място означаваше нови пет хиляди долара за кампанията. Върху подиум в предната част на помещението бе поставена изящна маса за сенатора, съпругата му и неколцина избраници. Само катедрата с микрофона разваляше елегантността на обстановката.

Дана се смеси с тълпата, виждаше познати лица от вестниците, списанията, телевизията и киното. Взе си чаша шампанско и се усамоти в един ъгъл до голяма саксия с папрати недалеч от мястото, където я бяха представили на Елизабет Адамс. Жената на кандидат-президента изглеждаше смутена, като танцьорка, която не знае стъпките на танца. Усмивката ѝ вече не беше толкова лъчезарна. Беше пресилена. От време на време се заглеждаше разсеяно, като че ли търсеше някого в тълпата. Робърт Майерс явно забеляза това. Докато пренасочваше следващите важни клечки към нея, се наведе и ѝ прошепна нещо. Жена му кимна почти незабелязано и продължи да се усмихва малко по-сърдечно, но не за дълго.

Дана продължи да размишлява над ситуацията. От изненаданото изражение на Елизабет Адамс при вида на обицата и споменаването на Уилям Уелс, тя бе останала с твърдото убеждение, че жената не е имала представа, че е загубила обицата. Това означаваше, че една от обиците ѝ в момента е фалшива. Робърт Майерс бе узнал някак си, че съпругата му е загубила едната си обица в дома на Джеймс Хил, и Бутейр бе изпратил Кинг и Коул да я вземат. Съпругът беше наредил да изработят дубликат, докато е чакал да му донесат оригинала. Всичко бе замислено така, че да се премахнат всякакви съмнения около смъртта на Джеймс, която трябваше да изглежда като убийство по време на неуспешен опит за грабеж.

След трийсет минути опашката от гости намаля и вратите на залата се затвориха. Оркестърът престана да свири. Двама души със средновековни костюми — полички на бели и червени шарки, дълги

черни чорапи и шапки с пера — излязоха напред, вдигнаха два рога и поздравиха гостите с кратък тържествен сигнал. Вечерята бе сервирана. Дана намери двацет и девета маса, където беше мястото ѝ. Хари Блок ѝ бе осигурил добра позиция — по средата на залата, недалеч от подиума с почетните гости. Макар че всяка маса беше за десет човека, а Дана нямаше придружител, всички места бяха заети. Красив мургав мъж издърпа стола ѝ да седне и се представи като Ленард Бердини от „Нешънъл Джографик“. След като всички седнаха, диригентът вдигна палката си и оркестърът засвири нещо, което много приличаше на президентския марш. Гостите се изправиха едновременно, заръкопляскаха, вратите на залата отново се отвориха и Робърт и Елизабет Майерс влязоха, като махаха и се усмихваха, сякаш бяха младоженци. Аплодисментите продължиха дълго след като почетните гости заеха местата си и се усилваха всеки път, когато някой от тях се опитваше да призове за тишина. Накрая Робърт Майерс застана пред микрофона сред бурни ръкопляскания.

— Вечерята ви ще изстине — каза той, — макар че посрещането ви стопля сърцето ми.

Изчака аплодисментите да утихнат и седна на мястото си. Един от другите почетни гости застана пред микрофона и произнесе кратка реч. После някакъв свещеник благослови храната и тихото мърморене отново се сля с подрънкването на прибори и чаши. По време на вечерята Бердини често поглеждаше деколтето на Дана, сякаш смяташе да ѝ даде роля в някой от филмите си. Разказа ѝ за последните си приключения в Южна Америка. Тя се преструваше, че слуша, но вниманието ѝ бе съсредоточено върху Елизабет Адамс. Настанена на почетната маса, Адамс очевидно правеше същото — учтиво слушаше седящия до нея и през няколко минути оглеждаше лицата на гостите.

Вечерята беше съомга и филе миньон с картофи и зелен фасул. Докато келнерите прибираха мръсните чинии и разнасяха шоколадов крем и кафе, същият човек, който бе открил вечерта, отново излезе пред микрофона и представи „кандидата за президент на демократите Робърт Майерс“.

Гостите станаха на крака и шумно заръкопляскаха. Майерс излезе на подиума и един прожектор го освети. Когато вдигна ръце, аплодисментите се усилиха. Той погледна към масата с почетните гости и се усмихна виновно, сякаш се оправдаваше: „Какво мога да

направя?“ Сви рамене. След минута тълпата се успокои и всички седнаха по местата си.

— От реакцията ви съдя, че вечерята ви е харесала — пошегува се Майерс. — Казах ви да не се бавите.

Чу се смях.

— Тази вечер ще направим първата стъпка към нещо, за което всички се надяваме, че ще донесе една четиригодишна промяна.

Гостите се изправиха и пак заръкопляскаха. Така продължи по време на цялата трийсетминутна реч на Майерс. Дана не следеше думите му; вниманието ѝ бе съсредоточено върху Елизабет Адамс. След речта Майерс слезе от подиума, хвана жена си за ръка и я заведе на дансинга под звуците на валс. Когато песента свърши, сенаторът се присъедини към голяма група гости, застанали встрани. Тази вечер не беше за танци. Той щеше да се постарее да разговаря с колкото може повече от поканените. Скоро тълпата доброжелатели около съпругата му оредя. Това беше може би единственият шанс на Дана.

Тя си проби път между гостите около Елизабет. Адамс веднага я забеляза, учтиво прекъсна разговора, който водеше, огледа се плахо, вероятно за съпруга си, и се приближи.

— Дана?

— Помниш ли ме?

— Разбира се.

— Виждали сме се само веднъж преди много години. Толкова добра памет ли имаш, Елизабет?

Тя не отговори.

— Щях да съм поласкана, ако ме помнеше от онази вечеря за Деня на благодарността, но мисля, че случаят не е такъв.

Адамс погледна обичата на огърлицата ѝ и несъзнателно поглади едното си ухо. Дана понижи глас:

— Намерих я в дома на брат ми, под леглото му. Уилям Уелс ми разказа всичко. После го убиха.

Дана наблюдаваше как събеседничката ѝ възприема информацията — смъртта на Джеймс, Уилям Уелс, обичата на гърдите на Дана. Изненадата едва ли беше чак толкова голяма; едва ли Адамс не е осъзнавала, че убийството на Джеймс може да не е нещастна случайност. При все това от изражението ѝ личеше, че не се е замисляла за това или не е искала да се замисли.

— Божичко! — промълви.

— Ето къде си била — чу се мъжки глас зад тях. Елизабет се сепна. Робърт Майерс застана до съпругата си.

51.

Таксито я остави пред главния вход на „Кълъмбия Сентър“ — черен монолит, пронизващ небето над Сиатъл като паметника на Вашингтон в другия край на страната.

Дана пресече просторното мраморно преддверие, от което многобройни асансьори и ескалатори тръгнаха нагоре към осемдесетте етажа на небостъргача. Качи се на последния и влезе в частния клуб, чийто постоянен член навремето беше баща ѝ.

Черният мрамор на стените и пода бе окъпан от нежна синя светлина. Тя постоя няколко минути, докато очите ѝ привикнат. В жълтеникаво сияние седяха трима чернокожи, прегърнали музикални инструменти, сякаш се сбогуваха с любимите си преди дълга раздяла. Саксофонистът свиреше жална мелодия, а върху мъничкия дансинг се поклащаха две прегърнати двойки. На масите по периферията горяха свещи. Прозорците осигуряваха гледка към Сиатъл и Пъджет Саунд, разположен западно от фара на Уест Пойнт и южно от канала „Дуамиш“.

Той стоеше с чаша в ръка на бара. Когато я видя, на лицето му се изписа огромно облекчение — през цялото време бе наблюдавал вратата в очакване тя да се появи. Отдъхна си. Усмихна се нежно, почти виновно, и я поздрави още преди да се приближи до него. Застанаха неловко като двама влюбени. Логан я заведе при една маса в дъното на помещението и седна срещу нея. Сервитьорката се приближи. Той погледна Дана.

— Уиски и вода — поръча тя. — Много ми се пие.

Логан кимна.

— Нека да са две.

Помълчаха няколко минути, загледани в пламъка на свещта. Накрая той наруши мълчанието:

— Добре ли си?

Дана се усмихна. От всички възможни въпроси — дали е успяла да говори с Елизабет Адамс и дали тя е разпознала обичата — той

избра онзи, който беше най-важен за нея.

— Добре съм. Благодаря.

Логан се облегна назад, загледа се в нея, сякаш беше картина в музей или скулптура зад стъклена витрина.

— Какво има? — смутено попита тя, макар да знаеше какво си представя той.

— Не знам. Нищо. Всъщност... много си красива, ако ми позволиш да отбележа.

— Позволявам ти — усмихна се тя. — И пак... благодаря.

— Е, как мина?

— Като при Пепеляшка на бала.

— Успя ли да поговориш с нея?

— За кратко.

— И?...

Дана се загледа към светлините на фериботите, сновящи през залива Елиът между града, Бремтън и островите Вашън.

— Тя си спомни за мен. Успя да си ме представи извън необичайното обкръжение, без грима и официалната рокля. Не мисля обаче, че си е спомнила онзи Ден на благодарността преди близо двайсет години.

— Какво каза?

— Не беше необходимо да казва нищо. Видях го в очите ѝ. По-късно я заговорих.

— Попита ли я за обидата?

Дана кимна.

— Позна я и името на Уилям Уелс също ѝ е познато. Струва ми се, че сърцето ѝ прескочи, когато го чу.

— Защо?

— Защото носеше две обици, Майк.

Логан се замисли за момент.

— Значи Майерс е поръчал копие.

— И аз така мисля. Ако съдя по реакцията ѝ, когато я видя, вероятно изобщо не е подозирала, че я е загубила. Но как е възможно той да знае, а тя — не?

Детективът поклати глава.

— Нямам представа. Но се съмнявам, че има много неща, които той да не знае. Ако я е подозирал в изневяра, вероятно е изпратил да я

следят. Бутейр може би е забелязал, че е излязла от къщата на брат ти без обичите, и по-късно са проверили. Затова се е наложило спешно да влязат в дома му.

— Защо Бутейр не е отишъл лично?

— Било е прекалено рисковано. При провал следите водят направо към Майерс. Използвал е Коул и Кинг.

Сервитьорката поднесе питиетата им и ги сложи на подложки върху черната мраморна маса. През следващия половин час Дана разказа за срещата си с Робърт Майерс и разговора по-късно с Елизабет. Кандидат-президентът се беше появил изневиделица, но тя бе успяла да се отдръпне и пак да се скрие в тълпата.

— Много кураж се иска за това, което направи днес — отбеляза Логан.

Тя сви рамене.

— Нямаме избор. Това беше най-добрата възможност.

— Ето защо е нужен кураж. Сериозно говоря, Дана. Понякога човек се озовава в сложна ситуация и просто трябва да реагира. Инстинктите управляват действията ти. Ако имаш късмет да не те застрелят, ставаш герой. За онова, което ти направи днес, е нужна голяма смелост, защото имаше време да обмислиш и осъзнаеш опасността, но въпреки това ти отиде.

— Брат ми беше убит, Майк, по нареждане на Робърт Майерс. Просто не мога да го преглътна. Не мога.

— Знам. Искам да ти кажа, че трябва да се гордееш. Повечето жени... мамка му, повечето мъже биха се отказали от самото начало, ако им се случи всичко, което ти преживя. Брат ти щеше да се гордее с теб.

— Звучи пораженчески, Майк.

Той се облегна назад и се загледа през прозореца.

— Майк?

Логан се обърна към нея:

— Не искам да те разочаровам, Дана, но не съм убеден, че това ще ни помогне да разобличим Майерс. Случаят е като при О. Джей Симпсън и обувките, помниш ли? Той отрече да е притежавал обувки като онези, от които са намерили отпечатъци с кръвта на жена му. После извадиха негови снимки със същите обувки и всички си

мислеха, че най-после са го хванали. Обаче не беше достатъчно — оказа се, че и това не стига.

Дана събра ръцете си върху масата.

— Тя знае, Майк. Знае какво е станало с Джеймс. Знае какъв е съпругът ѝ. Нямаме гаранция, че ще поиска да свидетелства срещу него, но трябва да ѝ дадем възможност. Тя трябва да направи следващата стъпка. Ако не я предприеме... тогава... аз съм адвокат, Майк. Имаме обещаната, мъртъв служител от охраната на Майерс и много косвени доказателства. Никой прокурор няма да разрови тази кал.

— Какво предлагаш да направим?

— Да ѝ дадем време — предложи, като си спомни плахия глас и нежните очи на Елизабет Адамс. — Брат ми е бил влюбен в тази жена. Ако я е обичал, значи тя носи в себе си вродена доброта. Трябва да приемем, че и тя го е обичала. А сега знае истината за смъртта му.

Поседяха мълчаливо. Дана наблюдаваше танцуващите двойки. Замайването от алкохола притъпи напрежението ѝ и тя изпита желание, което отдавна не беше чувствала. Прииска ѝ се да прегърне някого и някой да я прегърне. Закопня да обича и да бъде обичана. Когато Логан посегна към чашата, тя остави шала си да се смъкне от рамото ѝ, наведе се и докосна ръката му. Той се загледа в свещта. Дана отдръпна ръката си и отново се наметна с шала.

— Извинявай, не биваше да го правя.

Той поклати глава и я погледна.

— Съпругът ти се обади.

— Грант ли? — изненада се тя.

— Телефонирал на майка ти. Бях се притеснил и ѝ се обадох да попитам дали си звъняла. Грант те чака у вас. Майка ти каза да те предупредя.

52.

Ръцете ѝ трепереха. Изпусна едната обица, тя отскочи от ореховата тоалетна масичка и падна на килима. Елизабет я вдигна, остави я до другата обица на тоалетката и се обърна към закрития със завеса прозорец на будоара си. При ясно време слънцето огряваше помещението и тя можеше да седи с часове, да гледа платноходките сред сивкавите води на Пъджет Саунд и да си мечтае за свободата. Днес бе спуснала плътно завесите и стаята изглеждаше по-тясна.

Обърна се с гръб към прозореца и разсеяно разтърка месестата част на ушите си, като гледаше отражението си в голямото овално огледало. Сякаш виждаше непозната. Косата ѝ беше по-тъмна от естествения ѝ цвят, почти черна. Макар че предпочиташе да я носи разпусната, рядко го правеше. Сините ѝ очи, някога искрящи, изглеждаха помътнели. Носът и скулите ѝ бяха дело на пластичната хирургия, макар че навремето ги харесваше, както ги е създала природата. Когато се появеше пред хора, широките ѝ рамене, тренирани дълги години с плуване в океана около Ла Хоя в Калифорния, се отпускаха, гърдите ѝ хлътваха сякаш носеше тежък товар. От окоето ѝ се процеди сълза, търкулна се по страната ѝ и падна на масата до обиците.

Тя сведе очи към масичката. Също като очите ѝ, сините камъни вече не искряха на светлината. При срещата им Уилям Уелс ѝ беше казал, че диамантите излъчват миниатюрни дъги, но това било фалшива светлина, илюзия, резултат от пречупването на лъчите. Истинската светлина, твърдеше той, идвала отвътре:

— Без нея дори тези красиви камъни ще приличат на обикновени стъкълца.

Тогаваше си мислеше, че го разбира. Но се оказваше, че се е лъгала. Едва сега го разбираше истински.

Елизабет се сепна от отражението му в огледалото.

— Много угрижена изглеждаше тази вечер — отбеляза съпругът ѝ. — Не исках да те притеснявам. Наред ли е всичко?

— Просто съм уморена — прошепна тя.

Той мина покрай нея към триметровата двойна врата на главната спалня. Имаше отделен вход, но често минаваше през будоара ѝ. Пусна газта и в камината лумнаха пламъци. Замислено заоглежда компактдискете, подредени в украсено с дърворезба шкафче, принадлежало навремето на Джон Кенеди. Беше го купил на търг в „Содърби“.

— Три милиона долара — обяви, като извади един диск, отвори пластмасовата кутия и го пхна в уредбата.

Разнесе се музика, изпълнявана от цигулка, флейта и английски рог под съпровода на барабан и цимбали. Елизабет не позна аранжирента — смесица от оперна ария и груб стрийт. Етно.

— И това е само от тази вечер — продължи Майерс. — Не е зле за начало. Така кампанията ще тръгне в правилна насока. Още няколко такива ноци и няма да има нещо, което да не мога да направя.

Стоеше с гръб към нея, главата му изглеждаше насложена в рамката на нейния портрет, открояващ се върху тапетите на сини и сиви ивици. С изключение на картината обаче — на която Елизабет бе изобразена в цял ръст — всичко друго в стаята определено подхождаше на мъж: тъмните цветове, масивните мебели във викториански стил. Майерс съблече фрака си и грижливо го остави на една закачалка. Прислугата щеше да го отнесе на химическо чистене. Той разхлаби папийонката и разкопча яката си.

Елизабет стана и влезе в спалнята от другата страна на голямото легло с балдахин. Дълбоко в сърцето си чувстваше мъка, но вече примесена с ново чувство. Гневът напираше отвътре, растеше, вдъхваше ѝ сили, каквито не беше изпитвала от години.

— Ти ли го направи?

Майерс спря за миг, преди да свали черните ониксови копчета за ръкавели и да разкопчае ризата си.

— Тази вечер изглеждаше разсеяна, умът ти блуждае. Трябва да се стегнеш.

Тя се ненавиждаше. Мразеше онова, в което се беше превърнала.

— Ти ли го направи?

Той пак спря за момент. После съблече ризата си. Мускулите на раменете му изпъкваха.

— Трябва да мобилизираме всичките си сили. Източните щати ще са най-трудни. Ричардсън ще се представи в пълен контраст с моя „провинциален“ произход. Ще се опитат да го изкарат културен бизнесмен от изтока, а мен — каубой от Дивия запад. Е, нищо лошо в това. На Рони това му помогна, нали така?

Тя се върна в стаичката и погледна обиците.

— Разбира се, Ричардсън не го бива много по речите, голям е дървенияк. Ще търся всяка възможност за дебат.

Тя обърна едната обича. Двете преплетени букви W ясно личаха върху златния клипс. Сърцето ѝ биеше в унисон с барабаните от колонките. Елизабет затвори очи и обърна другата обича.

— Контрастът между нас, значителната разлика във възрастта и цвета на косата ще бъде символ на политическата и икономическата философия, който ще привлича избирателите.

Тя отвори очи. Златният клипс не беше маркиран. Буца заседна на гърлото ѝ. Коленете ѝ се подкосиха. Тя се подпря на тоалетната масичка, за да не падне.

— Все така ще се застъпвам за младо и жизнено управление, за промяна. Ще направя така, че да изглежда стар, затънал в тинята на клиентелизма и партизанщината...

Гласът му кънтеше като далечно ехо в ушите ѝ. Тя се опита да преглътне, да възвърне присъствие на духа. Стаята се завъртя пред очите ѝ и тя си помисли, че ще припадне. Буцата в гърлото ѝ се дръпна, спусна се като асансьор към стомаха ѝ. Силна болка обхвана гърдите и краиците ѝ. Вените на ръцете ѝ, все още мускулести от удрянето на безброй топки за тенис, изпъкнаха като въжета; кокалчетата на пръстите ѝ, с които стискаше ръба на шкафчето, побеляха. Гневът кипеше, заплашваше да изригне, повличайки съдържанието на стомаха ѝ. Страхът ѝ изчезна. На негово място имаше само гняв. Тя удари с юмрук по масичката.

— Копеле!

Съпругът ѝ бе застанал на вратата, тирантите му висяха от двете страни.

— Важно е да участваш в кампанията, Елизабет. Мога да спечеля и сам, разбира се, но американските избиратели имат голяма слабост към теб. Според социологическите проучвания ти си най-популярната

„първа дама“ след Джаклин Кенеди и, разбира се, сравненията са неизбежни.

— Ти си го убил!

Той стисна устни. Очите му станаха безжизнени. Върна се в спалнята, седна на леглото и събу обувките и чорапите си. Елизабет влезе при него.

— Искам да го чуя от теб — процеди през зъби. — Кажи го.

Той бавно се изправи.

— Не ми говори така, Елизабет.

Тя направи две крачки към него.

— Искам да ми кажеш — изрече отсечено.

— Не смей да ми говориш така!

Той се извъртя и замахна — внезапно, без предупреждение, като нападаща змия. Стисна устните ѝ.

— Не смей да ми говориш така! — изсъска садистично.

Блъсна я, като почти я повдигна от земята и я притисна в стената. Той заби пръсти в бузата ѝ и изви главата ѝ настрани. Наведе се над ухото ѝ. Елизабет почувства дъха му върху шията си. Докато говореше, пръскаше слюнка:

— Не смей да се месиш в работата ми! Не смей да ме разпитваш! Не смей да ме упрекваш! Не смей да ме поучаваш! Не ми дреме какво мислиш! Искам само да изпълняваш!

Обърна лицето ѝ към себе си, очите му бяха големи като на подплашен кон. Устата му се разкриви в демонична усмивка.

— Искаш да знаеш, а? Искаш ли да ти кажа?

Тя напразно се опита да преглътне. Майерс повдигна брадичката ѝ, при което мускулите на врата ѝ се напрегнаха до крайност. Струваше ѝ се, че челюстта ѝ ще се счупи. Беше го виждала и друг път в това състояние, когато от всяка пора на тялото му струеше гняв и пот с отвратителна животинска миризма. Гласът му премина в грубо ръмжене. Колко пъти се беше страхувала, че ще дойде момент, когато няма да може да контролира гнева си и силата на ударите. Животът в къща с многобройна прислуга не го бе научил да владее яростта си, нито да удря по-слабо. Само понижаваше глас, усилваше звука на стереоуредбата и увиваше с нещо юмруците си, когато я биеше.

— Гаджето ти, а? Искаш да знаеш какво е станало с гаджето ти?
— Майерс се изсмя. — Ами, мъртъв е. Опитали са се да го ограбят.

Той се прибрал и заварил крадците. Пребили го до смърт. Станало е точно както писаха във вестниците.

Погали я по бузата. Тя се отблъсна от стената. Майерс пъхна коляното си между краката ѝ и я притисна, възбуденият му член повдигаше панталоните му.

— Казаха, че главата му се пукнала като тиква. Казаха, че се гърчел при всеки удар. — Бавно прокара пръст по шията ѝ и надолу до гърдите ѝ. — Тринайсет удара.

Пъхна ръка под роклята ѝ, ощипа я силно под плата. С коляното си я принуди да се изправи на пръсти. Вратът ѝ беше болезнено изкривен. Елизабет тихо изстена и изпита ненавист към себе си заради това.

— Нима си мислеше, че ще търпя това, Елизабет? Нима си мислеше, че ще позволя да ме унижаваш след всичко, което съм сторил за теб? Така ли ми се отплащаш?

Започна да целува шията и гърдите ѝ. Притискаше езика си в кожата ѝ като животно, което ближе сол от трупа на жертвата си. Притисна възбудения си член в нея.

— Скоро ще съм най-могъщият човек на света, Елизабет. Няма да има нещо, което да не мога да направя. Нима си въобразяваше, че можеш да ми отнемеш това? Нима си въобразяваше, че ще допусна жена ми да бъде курва? Такава си ти, една долна курва! Не получаваш ли достатъчно в леглото ми?

Разкъса бялата ѝ рокля и в прилив на необузdana ярост я удари през устата. Тя залитна и се блъсна в нощната лампа. Майерс я сграбчи за раменете и ѝ зашлеви плесница с опакото на дланта си, повали я върху леглото. Преди Елизабет да успее да извика, отново я стисна за врата. Пъхна коляно между бедрата ѝ, като я принуди да ги разтвори, и започна да разкопчава панталона си.

— Затова ли ми изневеряваше, курво? Секс ли искаш? Сега ще ти избия тези мисли от главата!

Елизабет затвори очи.

— Отвори ги! — Той я стисна по-силно за врата, прекъсна притока на въздух към белите ѝ дробове. — Искам да гледаш колко лесно мога да го направя.

Притисна я с цялото си тяло. Разкъса бикините ѝ и тя почувства търкането на плътта му в кожата ѝ. Езикът и устните му изгаряха

зърната на гърдите ѝ. Той ухапа едното. Болката прониза тялото ѝ, но не можеше да изпищи. Продължи да я хапе по раменете и врата и я насили грубо. Болката бе раздираща. Той я издърпа към края на леглото, застана прав, всеки тласък на тялото му ѝ причиняваше по-силна болка. Стоеше с извита назад глава като животно, виещо към луната. После се наведе над нея, вратът му се изкриви под неестествен ъгъл — заприлича на кобра, гърчеща се върху нея, очите му бяха като празни черни дупки. Елизабет с мъка си поемаше дъх. Дробовете ѝ изгаряха. Пред очите ѝ заиграха тъмни петна и несвързани образи.

Движенията му зачестиха в лудия ритъм на барабаните. От гърлото му се изтръгна странен звук, като гъргорене на вода в канал. Пламъците от камината се отразяваха в очите му, танцуваха като червени, оранжеви и жълти остриета. Езикът му се стрелкаше навън и навътре от устата като змийски. Тъмните петна пред очите ѝ се сляха в непрогледна черна пелена. Всички образи изчезнаха и само в ушите ѝ за известно време остана да звучи глухото биене на барабани, предвещаващо жестока кулминация.

53.

Синьото БМВ бе на алеята — единствен признак, че Грант е у дома. Външната лампа, задействана с фотоклетка, хвърляше бледо сияние под малкия свод на верандата, но осемте прозореца откъм улицата — по четири на двата етажа — бяха тъмни. Логан спря на улицата. Дана не слезе веднага. Поседя загледана в къщата. Странно, макар че това бе нейният дом, не го беше виждала от този ъгъл. Винаги се качваше с колата по алеята и спираше под навеса. Фасадата бе в класически колониален стил — двуетажна, с тъмносини кепенци и тавански прозорци, без излишни орнаменти и колони. Бяха изхарчили малко състояние за ремонта — преобоядисване отвътре, нови яркочервени завеси, лакиране на дъските — но тя така и не почувства къщата като свой дом. Изглеждаше стерилна като от снимка в списание — безжизнена, пуста, неуютна.

Отвори вратата и слезе, на раменете си беше наметнала белия шал. Постоя заслушана в тъмното, докато бръмченето на автомобила на Логан заглъхна в далечината. Отвори портата на двора и тръгна по тухлената пътечка между чемширения жив плет, като се вглеждаше в тъмните прозорци на спалнята си. От една страна, се надяваше Грант вече да е заспал, от друга, не искаше да прекара още една нощ в едно легло с него. Щеше да спи в стаята на Моли. Извади ключа от чантичката си, пое си дълбоко дъх, при което гърдите я заболяха, и отвори входната врата. Светлината от уличната лампа се процеждаше през щорите в дневната и образуваше светли ивици върху пода. Дана задържа вратата, за да не изцрака. Събу обувките си и като ги държеше за каишките, тръгна тихо към стълбите.

— Тук съм.

Тя спря на второто стъпало. Не можа да познае гласа му.

— Грант?

— В хола съм.

Тя слезе от стълбите и се взря в мрака.

— Грант?

— Насам.

Дана напипа ключа на лампата върху масата и я запали. Бледа светлина изпълни стаята. Той седеше на ъгловото кресло и втренчено гледаше камината. Вдигна ръката си и Дана видя, че държи чаша.

— Защо си се прибрал? Защо седиш на тъмно?

Той взе бутилката и напълни чашата си. Изглеждаше, сякаш не е забелязал бъркотията в къщата. Дана седна до прозореца. Трите метра между тях бяха като неутрална зона при преговори за примирие. Грант я огледа с кървясали безизразни очи.

— Къде си била?

— На годишното парти на фирмата — излъга тя, сигурна, че мъжът ѝ няма да си спомни, че това събитие е през октомври, а не през април.

Той мразеше да ходи с нея по причини, които не искаше да сподели, макар че тя се досещаше. Чувстваше се по-нископоставен от колегите ѝ. Знаеше, че сега няма да започне да я разпитва. Не ѝ се искаше да лъже повече нито него, нито себе си.

— Защо си се прибрал? Мислех, че делото ще продължи още две седмици.

— И аз така мислех.

Гласът му звучеше като на човек с тежка настинка. Очите му бяха зачервени и подпухнали.

— Какво стана? — настоя тя.

Грант се прокашля и помълча няколко секунди, преди да отговори:

— Представихме материалите по случая точно както очаквах да стане. Извиквахме свидетелите един по един, всичко вървеше гладко. — Говореше завалено, но смислено. — Вървеше идеално. Ответната страна почти нямаше забележки. Мислех си вече, че ще развеят бяло знаме, ще предложат споразумение за сума близка до сто и петдесетте милиона, които искахме, и край.

Вдигна чашата и отпи голяма глътка.

— Не мислиш ли, че си пил достатъчно?

— О, не. — Той мрачно се изсмя. — Едва започвам.

Дана се уви по-плътно с шала. Краката ѝ трепереха неудържимо.

— Какво стана?

— След почивката съдията освободи съдебните заседатели и насрочи следващото заседание за сутринта на другия ден. Долових нещо в гласа му. Звучеше, сякаш не очакваше делото да се проточи.

Грант се изсмя и погледна двете картини с маслени бои над камината — два бягащи коня с широко отворени от страх очи. Онова, което ги гонеше, не беше изобразено — художникът го бе оставил на въображението.

— Погледнах Бил Нелсън и той се ухили. На вечеря обсъждахме дали съдията е искал да предупреди защитата да потърси споразумение, или очакваше, че няма да представят много убедителни доказателства. Вече брояхме парите.

Задави се. Отпи, намръщи се и пак напълни чашата.

— На другата сутрин защитата поиска незабавно решение. Искаше ми се да се изсмея, макар че им признавах куража. И тогава съдията каза... каза: „Мисля, че имате основание.“ — Замълча. — „Мисля, че имате основание. Имате основание!“

Загледа се в камината, сякаш Дана не съществуваше.

— Твърдяха, че не сме представили убедителни доказателства за наличие на действащ договор. Дефектните части били произведени от предприятие, независимо от дружеството с ограничена отговорност, и затова „Нелсън Индъстрис“ не можели да имат законови претенции.

Изправи се, олюля се и размаха пръст, сякаш влезе в ролята на противниковия адвокат:

— „Освен това, ваша чест, всяка следваща постъпка на споменатото предприятие следва да бъде отклонявана като неоснователна и несвързана с оригиналния иск.“ — Обърна се към Дана и вдигна чашата си като за тост. — С други думи, моя милост кански е оплескал работата, като е подал иска от грешно име, а те чакаха до самия процес, за да го кажат. Впрочем срокът бе изтекъл преди седмица, но решили да изчакат до съдебна зала, за да ме изложат. Унижиха ме пред клиента, пред главния партньор на фирмата, съдията, съдебните заседатели, пред самия Бог.

Грант вече крещеше като баптистки проповедник. В следващия момент избухна в истеричен смях и плач.

Дана се втрени в ръцете си, събрани в скута. Беше ѝ жал за него, но колкото и да се опитваше, не можеше да не изпита известно задоволство. Срамуваше се от себе си. Не искаше да търси утеха в

провала на Грант. Знаеше, че го боли, и каквито и да бяха отношенията им сега, имаха десет години съвместен живот и дете. Някога го бе обичала.

— Непоправимо ли е? Не можа ли да върнеш първоначалния иск? Защо не използва точката за преразглеждане поради небрежност?

Той се изсмя и се наведе напред, сякаш се покланяше.

— О, точно тук идва най-интересното. Шибаният съдия с огромно удоволствие обяви решението си. Дебело подчерта, че грешката би могла да бъде поправена от някой по-усърден адвокат. „Липсата на усърдие обаче не е основание за повторно внасяне на иска или за връщане на положението към първоначалната дата на внасяне“ — цитира Грант.

— Не мога да повярвам, че е казал така.

— О, напротив, точно така се изрази. Което премахва почти всички шансове за обжалване. Обяви също, че баща му веднъж казал... — Грант замълча, за да си припомни точните думи. — „Надменността води до невежество, защото замъглява разума.“

— Не може да бъде.

По бузата му се търкулна сълза.

— Бергман събра съдружниците, за да се подготвят за неизбежния иск за нанесени щети поради некомпетентност. Нелсън ще поиска да си върне загубата от сто и петдесет милиона и ако не подпали задниците на акционерите, не знам кой друг ще го направи.

— Няма ли застраховка, която да я покрие?

— Няма застраховка. — Той обърна бутилката, за да напълни чашата. — Ето защо „Нелсън Индъстрис“ ще заведе искове лично срещу всеки партньор. Мислиш ли, че ще са доволни да се разделят с всичките си активи, за да покрият провала ми?

Отново се изсмя, което прозвуча като жален стон. Погледна я и закри устата си с ръка.

И така... „това е всичко, приятели“... Разпери ръце, сякаш искаше да каже: „Как ти харесвам сега?“

— Вече съм безработен. Бергман нареди утре в десет охраната да ме посрещне на входа на фирмата. Имам дващест минути да си събера партакешите и да се махна. Стажантката ми ще прегледа всички документи, които взема, за да отсее между личните и фирмените. Прекъснаха достъпа ми до компютърната система и конфискуваха

лаптопа ми. С други думи, напълно съм изолиран. Не че има значение, защото, след като случаят се раздуха от пресата, никоя адвокатска кантора в страната няма да ме вземе. — В гласа му прозвуча гняв. — След девет години блъскане ми дават дваисет минути да се изнеса. — Като че ли още не разбираше какво му се случва. — Дваисет шибани минути.

— На всеки може да се случи — измънка Дана. — Ако „Нелсън Индъстрис“ са дали погрешна информация...

Той захвърли чашата в камината.

— Това е капакът. Издал съм документи, в които заявявам, че съм извършил необходимите проучвания на материалите и съм убеден в положителния изход на делото. Нелсън ме подмами, като постоянно ме караше да правя оценки на документацията и обещаваше „Нелсън Индъстрис“ да станат редовен клиент, ако спечелим. Той ме насади на пачи яйца. Така нагласи нещата, че да не може да загуби, каквото и да стане. Ако беше спечелил делото, парите бяха негови. Ако изгуби, ето ме мен — изкупителната жертва. Утре адвокатите на фирмата му лично ще донесат призовките. Предварително са ги подготвили. — Грант отпи направо от бутилката. — Шибан мошеник. Всичко е било нагласено.

— Ти направи всичко възможно — опита се да го утеши Дана. — Толкова усърдно работи...

— Глупости! — Как можех да направя всичко възможно? Как можех да се съсредоточа над делото, докато ти постоянно ми звънеше да прибирам Моли, да я водя на ясли и за други глупави прищевки?

Думите му се забиха в гърдите ѝ като тъп нож, но не ѝ причиниха много болка. Чувствата ѝ бяха твърде притъпени. Той я обвиняваше за провала си. За десет години нито веднъж не беше признал, че е допринесла с нещо за успехите му, а сега я обвиняваше за провала си. Грант се изправи неуверено и се олюля. Размаха ръка.

— Казвах ти, че времето не ми стига. Казвах ти, че моите дела не са като твоите нещастни клиентчета. Това е истинска война, по дяволите! Това е джунгла — борба на воля, сила и издръжливост! Но ти не го разбра. Никога не си ме разбирала.

— Разбирам. — Тя стана от дивана и се загърна по-плътно с шала. — Разбирам по-добре, отколкото си мислиш.

Той се приближи. Миришеше на алкохол и пот.

— Наистина ли, Дана? Наистина ли разбираш? Защото на мен ми се струва точно обратното.

Тя сведе очи. Не така си беше представяла неизбежния сблъсък, но той сам си избра бойното поле. Погледна го в очите.

— Може би щеше да имаш повече време за делото, ако не се чукаше със стажантката си, Грант.

Той се олюля, сякаш думите ѝ буквално нарушиха равновесието му. Застина като втрещен. После се изсмя.

— Какво? Казвам ти, че животът ми се провали, а ти ми говориш така. Типично в твой стил, Дана. Никога не ме подкрепяш.

Не ѝ се искаше да казва такива неща, не искаше да го наранява още, но това беше негова война и той сам си избра оръжието.

— „Нелсън Индъстрис“ може да са провалили кариерата ти, но ти сам провали личния си живот.

Той поклати глава, още не разбираше.

— Защо не ме подкрепиш поне веднъж, Дана? Поне веднъж? Аз те подкрепях по време на следването; ако не бях аз, сега нямаше да си тук.

— Не. Нека да си кажем истината в очите. Не ти ме подкрепяше по време на следването. Аз ти помагах; ти просто винаги си представял нещата както ти е изгодно. Щях да съм на това място със или без теб.

Той размаха заканително пръст.

— Аз те подкрепях. Аз купих тази къща и всички тези боклуци.

Замахна и събори порцелановия часовник и две вази от камината. Не ѝ дремеше.

— От колко време ми изневеряваш?

Той поклати глава и пак я посочи с пръст.

— Ти си луда. Разбираш ли? Ти си луда.

— Нима? Наистина ли съм луда? Не можеш ли поне веднъж за тези десет години да бъдеш искрен с мен? Или за такава глупачка си ме смятал? Защото такава бях през тези десет години — глупачка. Или може би си прав. Може би съм луда. Но вече не съм.

Той остави бутилката на масата и като че ли се успокои за момент.

— Дана...

Тя вдигна ръка.

— Недей. Не ме обиждай с повече лъжи, Грант.

Той сведе глава и заби поглед в червения персийски килим. Раменете му затрепериха, падна на колене и захленчи, тялото му се разтресе, сякаш през него премина електрически ток. Някъде дълбоко в нея се събуди желание да го приласкае и да му каже, че всичко ще се оправи. Но знаеше, че няма да стане. Нищо не беше наред. Тя не беше същата като преди и никога нямаше да бъде. Смъртта на Джеймс я беше променила. Не я направи по-слаба, както се беше опасявала. Правеше я по-силна. Даде ѝ решителност да промени живота си, да рискува и да живее, както ѝ харесва.

Тръгна към вратата. Грант вдигна очи.

— Къде отиваш?

— Ще бъда при мама.

— Не ме оставяй сам, Дана. Моля те, не ме напускай. Имам нужда от теб тази нощ. Имам нужда от теб.

Тя спря на прага и се обърна.

— Съжалявам. Иска ми се да можем да ти помогна, но вече не остана нещо, което не съм ти дала. Ти ми отне всичко, което имах. Изчерпана съм. Чувствам се така от доста време; просто не съм го осъзнавала. Мислех, че всеки на моята възраст се чувства празен. Мислех, че е част от живота. Сега знам, че не е така.

Излезе в мраморното антре и той закрепця след нея:

— Ти винаги бягаш, Дана. Винаги си бягала от отговорност. Никога не се изправяш пред проблемите.

Тя спря и се обърна към него:

— Прав си, Грант. Бягах. Но вече не.

Отвори вратата.

— Няма да се дам лесно, Дана. Не можеш да ме изоставиш просто така. Дължиш ми много... Ще... ще взема Моли. Каквото ще да става, ще взема Моли.

Тези думи пробиха последната дупка в хартиеното ѝ сърце.

Тя взе ключовете от масичката в антрето, затвори вратата и тръгна към колата му. Влажната трева на моравата гъделичкаше босите ѝ крака. Чувстваше се по-свободна от всякога.

54.

Робърт Майерс излезе от банята увит с бяла хавлия. Среса косата си назад, остави четката върху полицата на камината, украсена с ръчно изработени релефи, вдигна гарафата, отпи глътка ликьор и блажено протегна ръце към пламъците в камината, хвърлящи трептящи светлосенки в сумрачната стая.

— Водата е чудесна. — Прокара ръка през косата си огледа бръчките си в позлатеното огледало на стената. — Вземи си един душ. Това ще успокои нервите ти.

Елизабет седеше облежната на таблата на леглото, със свити крака, притиснала чаршафа и одеялото до брадичката си като дете, което се страхува от чудовища в тъмното. Една тъпа болка отвлечаше вниманието ѝ от по-острата телесна болка между краката и в гърлото ѝ. Устната ѝ се бе подула и беше мека на пипане. Болеше я да преглъща. Но тъпата болка привличаше цялото ѝ внимание — болка, извираща дълбоко от душата ѝ и процеждаща се от тялото ѝ като водата от капещата чешма в съседната стая. Сякаш с нея изтичаше и волята ѝ за живот — бавен, мъчителен процес. Погледна крепежната летва на балдахина и се почуди дали ще издържи тежестта ѝ, ако реши да се обеси. Едва ли. Кристалният полилей беше твърде стар и щеше да се изтръгне от тавана. Нямаше пистолет, а никога нямаше да ѝ дадат опасни лекарства. На нож не можеше да разчита. Тя беше затворник и славата бе нейната клетка. Не можеше дори да се самоубие. Той нямаше да допусне. Щеше да продължи да я насилва, когато са насаме, и да я принуждава да се показва с него пред хората. Беше му необходима, за да довърши образа, който внимателно бе създал. Американските избиратели щяха да го приемат в отчаяната си нужда от надежда и истински лидер — съвременния Камелот.

Майерс седна на края на леглото и заговори като дете на майка си:

— Обадох се в кухнята и поисках късна закуска. Ще дойдеш ли?

Думите му бяха като ехо от далечен свят. Той отметна един кичур коса от лицето ѝ, наведе се и нежно я целуна. Тя не се отдръпна от страх, че пак ще го предизвика. Понякога гневът му не минаваше с дни; Майерс само привидно изглеждаше спокоен, но можеше да избухне от най-малкия дразнител.

— Виждаш ли колко много те обичам? На какви неща съм способен, за да те задържа? Няма да позволя никой и нищо да ни раздели, Елизабет. Прекалено много те обичам, за да го допусна. Ти ми причини много болка, но го преживях. Сега всичко може да е като преди, точно според плана ми. Прощавам ти. Прощавам ти, защото съм достатъчно зрял, за да го направя. Разбирам, че онова, което направи, се дължи отчасти на моя грешка. Липсва ти дисциплина. Това трябва да се промени. Знам, че ти се е искало да те хвана, търсила си внимание, поставяла си под съмнение любовта ми. — Изправи се и протегна ръка. — Ела долу да хапнем заедно.

Тя не помръдна.

Майерс въздъхна.

— Добре, ще ти донеса нещо. Трябва да поддържаш силите си. После ще обсъдим програмата ти. Искам да те следя по-изкъсо. — Усмихна се. — Но ти сигурно си го очаквала, нали? — Целуна я по главата. — Разбира се, че си го очаквала. — Тръгна към вратата, но спря. — Вониш. Изкъпи се и си облечи нещо хубаво. Сложи си парфюма, който ти подарих за рождения ден... и обещите. Обичам да гледам как блестят, когато те любя. Ще се любим веднага след като се върна — обеща и тъпата болка отново стегна гърдите ѝ.

55.

Дана чу стъпките на майка си по стълбите, познатото скърцане на дъските и тътренето на пантофи в мраморното антре. Вратата на кухнята се отвори, но Кати Хил не изглеждаше ни най-малко изненадана, че вижда дъщеря си в този късен час. Само леко докосна рамото ѝ и я целуна по главата. Влязоха. Възрастната жена взе чайника от печката и го напълни от чешмата. В една книга за млади родители Дана бе чела, че майките никога не престават да бъдат майки, дори след като децата им са пораснали, и че децата винаги си остават деца. Те напускат дома, за да учат, женят се, създават семейства, но щом стъпят в родния дом, отново се пренасят в детството, очакват да бъдат нахранени, погалени, утешени.

Кати Хил се прозя, спря водата и постави чайника на котлона. Сините пламъци погълнаха дъното му и тя ги намали. Извади две чаши от шкафа и ги постави върху плота, взе две пакетчета чай от стара кутия за бисквити. Дана гледеше втренчено масата, следеше въображаема линия по жилките на дървесината. Майка ѝ знаеше, че Грант се е обаждал, и вероятно бе очаквала да има сблъсък, но мълчеше. Беше готова да я утешава, да я изслуша, но само когато дъщеря ѝ решише да обсъждат проблемите ѝ. Дана погрешно бе смятала още едно от силните качества на майка си за слабост — мълчанието.

Кати Хил постави на масата чиния с маслени бисквити, поръсени с кристалчета захар, седна и отхапа от една. Все още беше хубава жена, малко по-пълна и доста по-небрежна от времето, когато управляваше домакинството на изтъкнат адвокат, но лицето ѝ беше недокоснато от възрастта, а сините ѝ очи бяха ясни и жизнени като на момиче.

— Най-много се тревожа за Моли — каза Дана, изричайки на глас това, над което бе разсъждавала досега. — Не искам тя да страда, мамо. Не искам Грант да ѝ навреди.

— Нищо не може да ѝ направи. Ти си добра майка. Поставяш интересите на Моли пред гнева си към него. Много добра майка си.

— Защо тогава така се провалих?

Майка ѝ поклати глава:

— Има голяма разлика между това да бъдеш добра майка и да бъдеш добра съпруга. Двете не се изключват взаимно, но не са едно и също. И ти не се провали в нито едно от двете. Бракът ти се провали. Беше обречен поради куп причини, но не можеш да обвиняваш само себе си за това. Не можеш сама да го спасиш, колкото и да се стараеш. А ти направи всичко възможно, Дана. Това обаче не се отразява на способностите ти като майка. Ти си прекрасна майка. Сега ще постъпиш, както е най-добре за теб и Моли. Нямах друг избор. Твърде много я обичаш, за да постъпиш друго.

— Откога знаеш?

— Че Грант не е за теб ли? От първия ден, когато го видях.

— Наистина ли?

— Предполагам, че затова с него никога не сме се разбирали. Майките никога не одобряват съвсем половинките на синовете или на дъщерите си, но аз бях убедена, че той изобщо не е за теб. Не те обичаше. Обичаше фантазиите си за теб. Ти бе част от представата му за идеален живот — хубава къща, хубава кола, хубави мебели. Беше част от фасадата му; част от пейзажа, който си бе изградил в съзнанието си. Знам. И аз бях част от такъв пейзаж.

— Защо не ми каза нищо през тези години?

Майка ѝ сви рамене.

— Щеше ли да ме послушаш? Нямах какво да ти кажа; не аз бях омъжена за него. Можех само да се надявам, че съм сгрешила и че всичко ще се нареди както трябва.

— Знаела си, че нищо няма да излезе.

Кати си пое дълбоко въздух.

— Ако ти бях казала, че не го харесвам, Дана, щеше да го пожелаеш още по-силно. Най-трудното за един родител е, че трябва да остави децата си сами да си чупят главата. В един момент те порастват и трябва да ги пусне сами да вземат решения, да правят грешки, да страдат от тях, колкото и да е мъчително. Когато ми каза, че си бременна, изпитах едновременно радост и тъга за теб.

— Какво ще кажа на Моли?

— Истината. Бъди искрена с нея. Бракът ти не е успял. Ти знаеш какво е най-добре да ѝ кажеш. Майчиният ти инстинкт ще ти подсказе и ще бъде по-силен от всяко желание да накажеш Грант.

— Мисля, че достатъчно е наказан.

— Само един съвет мога да ти дам. Той вече няма да е твой съпруг, но винаги ще си остане баща на Моли. Колкото и да я разочарова, тя ще продължава да го обича. Тя има право да има баща и той има право да вижда дъщеря си. Само не знам дали ще има интерес към нея.

— Заплаши, че ще ми я отнеме.

Майка ѝ се изсмя.

— Дай му я. Ще ти я върне след по-малко от двацет и четири часа.

Дана се усмихна.

— Знам.

— Не можеш да бъдеш и майка, и баща едновременно, Дана.

Чайникът на котлона засвири като самотен влак, преминаващ през заспало градче. Кати Хил се изправи и целуна дъщеря си по главата, прегърна я силно за момент, преди да отиде да налее чая.

Телефонен звън проряза тишината.

56.

Робърт Майерс обра трохите от парчето пресен щрудел и отпи от студеното мляко.

— Великолепно — обяви и остави чашата на масата.

Кармен Дюпре стоеше до умивалника и чакаше да вземе чинията и чашата. Носеше черно палто върху униформата си и бе обути с бели маратонки. Мислеше да си тръгне рано, но неочаквано Майерс позвъни в кухнята и предупреди, че иска да хапне парче щрудел. Накара я да изчака. Поиска тя да му сервира и да измие съдовете след това.

Той се облегна назад.

— Днес си надминала себе си, Кармен.

Тя се усмихна напрегнато, надяваше се, че доволното му изражение не е знак, че смята още да бърбори. След трийсет години постоянно на крак, докато шеташе из хорските домове, глезените ѝ бяха подути от артрит и вечер краката винаги я боляха. Имаше нужда да се прибере и да ги потопи в топла вода с английска сол.

Майерс поглади корема си.

— Май ще трябва да зачестя с физическите тренировки. Никой не иска да има дебел президент.

Дюпре взе чинията и чашата, като се надяваше това да намекне, че е време да си ходи. Той обаче сякаш не забелязваше, че готвачката през цялото време стои с палто.

— Изглеждаш замислена тази вечер. Някак си неспокойна. От известно време ми се виждаш нервна. Какво има?

Тя занесе чашата и чинията на мивката.

— Просто съм уморена, господин Майерс. От сутринта съм на крак, а вече не съм млада. Освен това момчетата пак са направили поразия. Ако един мирува, другите ще измислят някоя беля. Трудно е с четирима синове.

— Представям си. — Майерс се изправи. — Мисля обаче, че те чакат още много тежки дни. Искаш ли да работиш в Белия дом,

Кармен?

Тя се усмихна.

— Не, господине, едва ли. Домът ми е тук. Тук ми харесва.

Той се засмя.

— Разбира се. Ето защо имаш тайни от мен.

Тя изпусна чинията в мивката, но не я счупи. Вдигна я и я изплакна.

— Всяка жена си има тайни, господин Майерс. Всеки го знае.

— Обзалагам се, че цялото злато на света няма да те убеди да ми издадеш семейната рецепта за щрудел.

Дюпре поклати глава.

— Не, господине. Не мога да го направя.

Майерс игриво ѝ се закани с пръст.

— Хитруша си ти. Омагьоса стомаха ми и сега съм пристрастен към щрудела ти като баща си. Но не си мисли, че ще се откажа. Много съм упорит и един ден ще открия всички есенции и подправки, които слагаш. Не мога да отида в Белия дом без него.

Дюпре извади две черни ръкавици от джобовете на палтото си.

— Лека нощ, господин Майерс.

Той кимна.

— Лека нощ, Кармен.

* * *

Майерс тръгна по главното стълбище. Спря, за да огледа новия си портрет. Харесваше го. Бе решил да го изобразят усмихнат, защото смяташе, че така изглежда млад и жизнен. През последните години народът избираше все по-млади президенти, черта, която отразяваше изискванията на поста им. Работният ден започваше рано и свършваше късно. На Майерс това не му пречеше. Той лесно се напиваше. Ако успееше да открадне четири часа сън без прекъсване, смяташе нощта за спокойна. Натоварването през деня изискваше добро съсредоточаване и точно затова последните забегки на Елизабет толкова го ядосаха. Тя много добре знаеше на какво натоварване е подложен. Знаеше го от деня, когато се ожениха. Майерс ясно ѝ бе дал

да разбере, че политиката е единственото му призвание, неговата съдба.

На края на стълбите стоеше бодигард. Това напомни на Майерс, че Бутейр още не се е обадил да докладва. Това не му харесваше. Дана Хил беше дръзка. Твърде дръзка. Бе дошла на приема и лично се ръкува с него. Трябваше да ѝ се признае, имаше кураж, но не и достатъчно мозък. Вече нямаше значение. Елизабет знаеше истината и нямаше какво повече да се направи. Всичко бе добре планирано. Джеймс Хил беше мъртъв. Двата мъже, които Бутейр изпрати да го ограбят — също. Обицата беше у Дана Хил. Можеше да си я задържи, ако иска. При все това нещо не му харесваше в тази кучка. Явно не си знаеше мястото. В това отношение Бутейр не беше оправдал очакванията му. Трябваше да я убие, но още не беше късно да поставят Дана Хил на мястото ѝ. Майерс имаше власт да го направи.

Докато стъпваше по килима в коридора, се замисли как ли ще се чувства да се разхожда по пантофи и халат из Белия дом. Не вярваше да изпита някаква неувереност. В крайна сметка това щеше да е домът му. В къщата си можеше да се облича, както си поиска. Някъде беше чел, че Линдън Джонсън заседавал с екипа си в тоалетната. Според пресата това било ярък израз на мегаломанията му — той изпитвал нужда да унижава подчинените си. Майерс не беше на това мнение. Джонсън не е имал достатъчно време, за да се облекчи на спокойствие, а подчинените му е трябвало да осъзнаят, че не могат да се сравняват с президента на Съединените щати. Така ги е държал в подчинение. По същата причина Майерс настояваше всеки ден да има пресен щрудел, независимо дали ще го яде или не. Обикновените граждани можеха да ядат вчерашен сладкиш. Не и президентът.

Тази вечер Кармен бе надминала себе си. Топлината от стомаха му пълзеше към слабините и той си представи Елизабет, ухаеща на цветя и облечена с бялата дантелена нощница, която бе поръчал специално за такива случаи. Усмихна се. Съпругата му все още бе красавица. Той имаше всичко, което му се полагаше. Навремето около нея се увъртаха много ухажори, но той грабна апетитната хапка. Закрачи по-бързо. Все още изпитваше неповторимо удоволствие да се люби с нея. В колежа приемаше младостта и жизнеността ѝ като даденост, но най-трудното се оказа да я държи под контрол. Тя му въртеше номера, за да изпита любовта му, просеше си наказанието, за

да получи доказателство, че той още я обича. Вече не можеше да се съмнява. Бе допуснала грешка, жестока грешка, но той искрено ѝ прощаваше. Какво друго можеше да направи? Да се разведе? При тези обстоятелства и дума не можеше да става.

Майерс влезе в будоара и тръгна към затворената врата на спалнята. Под вратата прозираше светлина. Тя го чакаше, както ѝ беше наредил. Отвори вратата, вътре нежно звучеше музика. Лампите с формата на свещи хвърляха меко сияние върху леглото, точно както той обичаше. Ала леглото беше празно. Чаршафите бяха събрани на купчина по средата. Той се приближи до вратата на банята, понечи да почука, но чу шуртене на вода. Жена му обичаше да напълни ваната до нивото на раменете си, да се отпусне в топлата вода и да лежи понякога цял час. Майерс погледна часовника си. Беше късно, но той реши да не я прекъсва. Помисли си да извика прислугата да сменят чаршафите, но сам ги оправи и ги подпъхна отстрани. Оправи възглавниците и ги подреди. После седна на дивана до прозореца, взе последния брой на „Нюзуик“ и си сложи очилата.

След десет минути хвърли списанието върху масичката от тиково дърво, изправи се и огледа стаята. Спеше му се и вече не му се правеше нищо. Вдигна директния телефон на охраната.

— Кой е там?

— Гарт Шлемлайн, господин сенаторе.

— Питър Бутейр обаждал ли се е?

— Не, господин сенаторе, още не.

Майерс потърка брадичката си. Вече повече от четирийсет и осем часа нямаше вести от Бутейр. За наемника не беше необичайно да изчезва за дълго време и да се появява едва след като изпълни задачата, но този път не изглеждаше да е така.

— Наредих да проверите в апартамента му. Какво направихте?

— Задачата е изпълнена, господин сенатор. Управителят на сградата не го е виждал напоследък. Апартаментът му бил почти празен.

Майерс си пое дълбоко дъх.

— Каза също, че по-рано същата вечер са идвали сестрата на Бутейр и един детектив. Нашите хора са ги изпуснали за...

— Сестра ли?

— Да, господине.

— Той няма... — Майерс не се доизказа.

— Моля?

Майерс се втренчи във вратата на банята.

— Продължавайте да го търсите. Искам да ми се докладва веднага щом се появи. Няма значение по кое време на денонощието.

Затвори, отиде при вратата на банята и почука.

— Елизабет?

Никой не отговори. Той допря ухо до вратата.

— Елизабет?

Чуваше се само шуртене на вода. Майерс натисна месинговата дръжка. Беше заключено.

— Елизабет!

Отиде при тоалетната масичка и потърси резервния ключ, но го нямаше. Тя го беше взела. Той заудря по вратата.

— Елизабет!

Усети влага през подметките на пантофите си. Отдръпна се и видя, че килимът до вратата е потъмнял.

— Елизабет, отвори вратата. Елизабет!

Отдръпна се и блъсна с все сила вратата с рамо, но тя беше масивна и не подаде. Изблъска я още няколко пъти, като викаше името на жена си, гневът му нарастваше. Вдигна слушалката на телефона и изкрещя:

— Някой да дойде! Веднага!

След броени секунди в спалнята нахлуха двама служители от охраната. Той посочи вратата и заповяда:

— Разбийте я!

Бодигардовете се огледаха объркано.

— Искате да...

— Разбийте вратата, по дяволите!

По-едрият от двамата се приближи и пробва дръжката.

— Заключена е, глупако! — изкрещя Майерс.

Мъжът се отдръпна и блъсна вратата с рамо. Тя не помръдна. Той пак отстъпи назад, завъртя се за по-голяма сила и я ритна над бравата. Тя се разклати, но не подаде. Вторият ритник имаше подобен ефект.

— Не става...

— Донеси нещо! — изкрещя Майерс на втория бодигард.

След няколко минути, през които той ту гневно крачеше из стаята, ту блъскаше вратата и викаше жена си, охранителите отново се появиха; единият носеше тежък чук.

— Хайде! — нареди им Майерс, когато видя, че се колебаят.

Бодигардът удари дръжката с чука. Вратата се разклати. При втория удар дървото подаде. При третия, вратата се отвори със замах и от помещението изскочи облак топла пара. Майерс изблъска двамата мъже и се втурна вътре. От огледалата капеше влага, водата преливаше върху мраморния под, но във ваната нямаше никого.

Майерс хукна по коридора, следван от двамата охранители. Трети стоеше пред кабинета на Елизабет Адамс.

— Помоли да не я безпокоят.

Майерс го блъсна настрана и пробва вратата. Беше заключена.

— Кога дойде?

— Преди трийсетина минути, господине.

Майерс потропа.

— Елизабет, отвори!

Никой не отговори.

Той заблъска по-ожесточено и закрещя:

— Елизабет, отвори проклетата врата!

Отдръпна се и направи знак на бодигарда с чука.

— Разбий я.

Мъжаката замахна и след няколко удара вратата се отвори. Също като банята стаята беше празна. Майерс гневно се обърна към бодигарда, който беше пазил вратата:

— Къде е, по дяволите?

— Не знам...

— Не я ли видя да излиза?

— Не, господине, вратата беше затворена през цялото време.

— През цялото време ли стоя тук?

Бодигардът кимна.

— Да, господине. Попитах госпожа Майерс какво ще прави толкова късно. Отговори ми, че не можела да заспи. Искала да поработи и нареди никой да не я безпокои. Помоли ме да пазя пред вратата.

Майерс прокара ръка през лицето си и затвори очи.

— Как тогава е изчезнала, по дяволите? Да не се е изпарила?

Мъжът мълчеше.

— Отговори ми! — закрещя сенаторът. — Зададох ти въпрос! Как се е измъкнала?

Заоглежда празното помещение. Този въпрос по отношение на връзката ѝ с Джеймс Хил го измъчваше най-много. Как е успявала да се измъкна от имението? Питър Бутейр бе установил, че Елизабет излиза, когато Майерс пътува. С Джеймс Хил се срещали в някаква барака в планината, а веднъж-два пъти в дома му в Грийн Лейк. Веднъж дори наели стая в крайпътен мотел като гимназисти, неспособни да удържат юношеската си страст. Той не се съмняваше, че излезе ли от имението, дегизирана с перука и обикновени дрехи, съпругата му може да мине незабелязана сред хората. Дори някой да я познаеше, нямаше да повярва, че е тя. Бутейр така и не успя да разкрие как Елизабет се е измъквала незабелязано.

— Има втори изход — отбеляза бодигардът.

Майерс се обърна.

— Какво?

— Кабинетът има втори изход. — Посочи. — В тази стена има врата, точно под портрета на госпожа Майерс.

За момент Майерс остана втренчен в телохранителя. Лишеното от прозорци помещение бе предназначено за прислугата, но Елизабет го беше избрала за кабинет. Той винаги бе недоумявал защо го предпочита пред други, много по-удобни стаи. Под портрета имаше скрита ръчка. Натисна я и скритата врата се отвори към мрачно стълбище.

— Мислех, че знаете — измънка телохранителят.

— Разбира се, че знам — изсъска Майерс. Слезе по стълбището. Долу имаше врата, която излизаше в килера. От другата страна входът бе скрит зад полици с хранителни продукти. Майерс влезе в кухнята, където преди малко бе хапвал щрудел. Отдясно бяха стаята за преобличане на прислугата и задният вход за кухнята.

— Предупреди охраната на главния вход. Искам да разбера дали е излязла от имението — изсъска през зъби сенаторът.

Вдиша дълбоко. Елизабет бе такова дете. Проклет дебил.

— Колата на госпожа Майерс е още там, господин сенаторе — докладва бодигардът. — Само камериерката е излизола.

— Претърсете горния етаж. Уверете се, че не е в някоя от другите стаи.

Бодигардовете се качиха горе. Майерс тръгна към вратата, но изведнъж спря. В умивалника още стояха полупразната му чаша от млякото и чинийката. Кармен никога не оставяше съдовете неизмити. Не би го направила, освен ако не е бързала. Той натисна няколко трохи, обърна се и пак огледа скритото стълбище.

— Кучка!

57.

Стоеше до прозореца, който гледаше към вътрешния двор, силует под сребристото лунно сияние, проникващо през стъклата. Буйната черна коса се спускаше като водопад върху раменете ѝ, почти неразличима от дебелилото кожено палто. Висока и стройна, носеше тъмни дънки и ниски кожени обувки.

Когато Дана влезе, тя не помръдна.

— Джеймс обожаваше тази гледка — заговори Елизабет Адамс. — Напролет, когато се покажеха лалетата и цъфнеха вишните, можеше да седи по цяла нощ на тъмно и да съзерцава как луната огрява цветовете. Просто седеше и не правеше нищо. Не искаше да бърза дори когато времето ни притискаше. Никога не бързаше. Казваше, че след адвокатската кариера това било едно от нещата, които отново трябвало да научи. Казваше, че като адвокат свикнал да брои минутите, но не да ги цени.

От фирмата за недвижими имоти още не бяха махнали мебелите и килимите, но стените вече не бяха украсени с африкански маски и гоблени. Без тях стаята изглеждаше празна. Бездушна.

Елизабет се обърна. Влажната ѝ буза проблесна на светлината.

— Брат ти знаеше да цени минутите, Дана. Той истински обичаше живота.

Без накитите и скъпите дрехи Елизабет Адамс изглеждаше подмладена, което беше странно, имайки предвид, че още нямаше четирийсет. С нищо не се различаваше от майките, които Дана виждаше всеки ден в супермаркета или когато вземаше Моли от детската градина. Това я накара да си спомни изненадата на Логан, когато му каза, че Джеймс и Елизабет са били любовници. Детективът виждаше съпругата на сенатор милиардер, на един бъдещ президент. Не осемнайсетгодишната студентка, в която е бил влюбен братът на Дана.

— Чудех се защо е сложил дивана до прозореца — призна тя. — Джеймс, какъвто го познавах, би предпочел да гледа спортния канал.

Адамс наведе глава и заплака.

— Ужасно съжалявам. Аз съм виновна. Само аз съм виновна.

Дана се приближи до нея. Чувстваше тази жена много близка — макар че се бяха срещали само няколко пъти в живота си, двете бяха здраво свързани с обща трагедия. Тя я прегърна и я остави да поплаче.

— Не е твоя вината, Елизабет. Не си виновна за нищо.

Елизабет се отдръпна и избърса сълзите си с длани. Дана погрешно бе взела тъмното петно под дясното ѝ око за грим, но сега видя и грозни синини по врата ѝ. Устните ѝ бяха подути. Спомни си думите на Уилям Уелс, че Адамс е затворничка, и сега разбра какво е искал да каже.

— Напротив — промълви Елизабет, — не биваше да продължавам тази връзка. Не трябваше да излагам Джеймс на опасност. Знаех, че нищо няма да се получи. Знаех, но...

Замълча.

Дана осъзна, че между тях има нещо общо — никоя от двете още не е имала възможност да скърби достатъчно за обичания човек. Както тя го беше обичала като сестра, другата жена го бе чувствала като сродна душа. Имаше право да знае какво се е случило с него.

— Намерили са го зад дивана — разказа Дана. — Двамата му убийци са мъртви. Предполагаме, че един от телохранителите на мъжа ти ги е наел, след което ги е убил.

— Питър Бутейр — изрече името, сякаш беше обидна дума. — С Робърт са израснали заедно. Той е ужасен човек, няма съвест.

— Вече не може да навреди на никого.

Адамс си отдъхна облекчено.

— У един от убийците са намерили голяма сума пари. Предполагаме, че са им платили да влязат и да вземат някои неща, като обиците очевидно са били най-важното. Съпругът ти някак си е узнал, че си ги забравила тук. Когато Джеймс ги е изненадал, вероятно са изпуснали едната и не са имали време да я търсят. Намерих я под леглото.

Елизабет поклати глава.

— Обикновено прибирах всичките си бижута в чантичката, но онази нощ... Това бе последната ни нощ заедно. Нямахме много време да говорим или да се събличаме. Оставих обиците на перваза на прозореца зад щорите. Тръгнах си през нощта, не исках да го будя. Бях

толкова разстроена, че не можех да мисля за друго, освен че повече няма да го видя. Помислила съм, че съм ги сложила в чантичката като всеки път. Следващия път, когато поисках да ги сложа, не ги намерих в шкафчето. Уплаших се, но проверих в чантичката и бяха там. Робърт явно е сложил дубликата и обицата, която са намерили. — Елизабет избърса очите си с длани. — Не знам как е узнал, но почти няма нещо, което правя, и той да не разбере. — Отиде до креслото и се отпусна изтощено. — Заподозрях нещо, когато чух по новините, но не исках да повярвам... Боже мой, каква мъка! Мъчително беше да знам, че вече го няма, а не мога да споделя с никого. Исках да дойда на погребението, но беше невъзможно. Толкова съм била сляпа. Ужасно се страхувах.

Дана седна на черния кожен диван.

— От колко време е така?

Елизабет отвърна:

— Кога не е било? — Замисли се за момент. — Робърт винаги е бил много властен. Когато бях на осемнайсет, далеч от дома, дори ми харесваше. Мисълта, че някой се грижи за мен, ми вдъхваше чувство за сигурност. Не се налагаше да правя нищо. Той ми купуваше дрехи, защото твърдеше, че му харесва да го прави, и можеше да си позволи. Казваше ми какви парфюми да използвам, какви прически да си правя. Когато си на осемнайсет, е вълнуващо някой да се грижи така за теб. Няма да те лъжа, Дана. Никога не бях виждала такова богатство. Имах всичко, което си поисках. Единственото усилие, което се изискваше от мен, бе да стана от леглото сутрин. — Поклати глава. — След първи курс останах, защото Робърт искаше да съм с него. Взе ми апартамент под наем в Университетското градче, за да не се налага да работя. Казваше, че учението било достатъчно трудно и сега трябвало да си почивам. Дори ми измисли програма за всеки ден. Казваше, че ми трябва дисциплина. — Тя се усмихна на спомена. — През онова лято Джеймс дойде в апартамента ми, погледна програмата ми на стената и започна да се смее. Попита ме да не съм полудяла. Неудобно ми беше да призная, че Робърт я е написал. Джеймс извади черен маркер и написа върху листа: „Принудителна почивка.“ Покани ме на бейзбол мач в „Кингдом“, защото никога не бях ходила. — Засмя се. — Беше въодушевен. Сложих си къси дънки, фланелка и сандали. — Лицето ѝ помръкна. — Робърт мразеше тези дрехи. Казваше, че с тях изглеждам евтина. — Събра ръцете си и се наведе, сякаш я заболя коремът. —

Колата на Джеймс прегря. Спомням си, че помислих колко ще се разочаровам, ако закъснеем за мача, но той ме увери, че ще отидем пеша, ако трябва. Заяви, че човек не може да каже, че е живял, ако не е гледал поне един бейзболен мач на живо. Имаше право. Тъпках се с всякакви боклуци и Джеймс ме научи да свиркам и да дюдюкам. След мача отидохме в един бар до стадиона и изпихме по още няколко бири. — Елизабет се загледа към вътрешния двор. — На връщане изпитах същото чувство, както като дете, когато си тръгнахме от ваканция край езерото Тахо. Знаех, че не може да продължи вечно, но ми се искаше никога да не свършва.

— Какво стана, когато се прибрахте? — попита Дана, която почувства, че предстои нещо важно.

— Робърт чакаше в апартамента. Тогава за пръв път ме удари. — Елизабет опипа устната си. — Каза, че цял ден ме търсил. Показа ми програмата и изкрещя: „Това някаква шега ли е? Така ли ми се отблагодаряваш за помощта?“ Какъв смисъл имало от програмата, ако няма да я спазвам. Каза, че не съм оценявала всичко, което правел за мен.

Тя се обърна към Дана.

— Знаех, че не може така да се държи, но всичко ми се струваше нереално, сякаш се случваше с друга, не с мен. Все повтаряше колко ме обичал, молеше ме да не развалям онова, което имаме. Не знаех какво да правя. Родителите ми го обожаваха и не съм очаквала, че ще стане толкова лошо. Помислих си, че просто си е изпуснал нервите. След две седмици ми се обади с предложение за женитба в края на лятото. Трябваше да завърша колеж в Масачузетс, но така и не го направих.

Дана се заслуша в бръмченето на хладилника. Една тръба в стената изтрака.

— Не си ли мечтае всяко момиче да се омъжи за принц и да живее щастливо до края на дните си? — продължи Адамс. — Спомням си, когато за първи път се появиха статии за депресията и булимията на принцеса Даяна. Не можех да повярвам. Тя беше принцеса. Как би могло да стане? Къде бяха родителите ѝ? Къде бяха приятелите ѝ? Как бе възможно да не знаем, че такава известна личност води такъв ужасен живот? — Замълча.

— Правим го по много причини — заговори Дана. — Правим го, защото сме млади и наивни, защото се надяваме, че нещата ще се променят към по-добро. Правим го заради родителите и приятелите си. После заради децата си, защото не искаме да растат в разбито семейство. Но в крайна сметка осъзнаваме, че нещата няма да се променят. Родителите и приятелите ни няма да живеят с този човек, а децата ни ще страдат повече.

Адамс се размърда неловко.

— Но само ние можем да променим нещата, Елизабет. Само ние можем да сложим край на страданието. Въпросът е дали сме готови да го направим.

58.

Кармен Дюпре живееше в квартал, населен предимно с чернокожи. Беше размирен район като родния ѝ квартал в Балтимор. Хората едва свързваха двата края. Имаше добри граждани — честни, набожни, които никой не забелязваше, защото медиите се интересуваха само от бандитите и наркопласьорите. Тук обаче живееха и добри хора и тя се смяташе за една от тях. Работеше усърдно. Майка ѝ бе работила петдесет години като прислужница, баба ѝ — също. Фамилията Дюпре произхождаше от бивши роби и тя не се срамуваше от това. Чистенето на чужди домове беше честен труд. Благодарение на него на масата винаги имаше храна и четиримата ѝ синове винаги бяха облечени. Но най-ценното наследство на Дюпре бе рецептата за ябълков щрудел — тя се предаваше от поколения, още от времето, когато предците ѝ бяха събирали памук на плантацията Южна Каролина. Предаваше се като устна традиция във фамилията. Тайните съставки не бяха записани дори на най-малкото листче хартия. Вероятно тайната щеше да умре с Кармен. Бог не я беше дарил с дъщеря, а синовете ѝ проявяваха интерес само към яденето на щрудел, не и към приготвянето му. Жалко. Благодарение на своя щрудел си бе намерила работа при един от най-богатите хора в щата Вашингтон. Бяха я взели да чисти и да готви. А когато Робърт Майерс Трети се роди, Кармен се грижеше и за него. Детето обаче не приличаше на баща си — беше лошо и тя от самото начало усещаше злото в него. Още по-лошо бе, че го глезеха, оставяха го да си мисли, че може да получи всичко, и в крайна сметка той го получаваше. Кармен го беше плеснала по дупето само веднъж, когато го хвана да измъчва едно коте с кибрит. Той излъга и заяви, че си е измислила всичко, беше толкова убедителен, че родителите му повярваха. Умееше да лъже така, че да изглежда, сякаш казва истината. Роден политик. Забраниха на Кармен да му посяга. Накараха я да му се извини. С удоволствие би ги пратила по дяволите, но имаше четири малки деца и съпруг, който не изкарваше нищо. Затова преглътна

гордостта си и се извини. От този момент нататък Робърт Майерс правеше каквото си поиска.

Тя спря колата си на мрачната улица. Нарочно работеше нощна смяна, за да се среща колкото можеше по-рядко с Майерс, главно чистеше и се грижеше за кухнята. Ето как опозна Елизабет. Горката жена обикаляше нощем из къщата като призрак и на Кармен не ѝ беше нужно висше образование, за да се досети защо. Жена, която предпочита да обикаля коридорите, вместо да е в леглото при мъжа си, има лош брак. Сърцето ѝ бе обременено. Кармен често ѝ носеше парче щрудел в кабинета и така постепенно започнаха да разговарят, а покрай разговорите се сприятелиха. Елизабет се превърна в дъщерята, която Кармен винаги бе искала да има. Разговаряха на всяка тема, която биха обсъждали майка и дъщеря — деца, мъже, секс, готвене. Не след дълго Елизабет ѝ сподели за побоите. Това не беше нещо ново за Кармен. Собственият ѝ съпруг я удари веднъж. На следващата нощ тя го събуди с големия кухненски нож и го предупреди да не си позволява повече да ѝ посяга, ако иска да запази здравия си сън. Той не я удари повече. Направо си тръгна.

Дюпре пресече улицата под бледата светлина от малкото останали здрави улични лампи. Въпреки късния час на бетонната площадка пред блока ѝ стояха младежи, разговаряха високо и възбудено. Кармен надуши сладникавия мирис на марихуана, но хлапците не ѝ обърнаха внимание. Познаваше майките им и не се боеше хубаво да ги насоли, ако се опитат да се закачат.

Когато Елизабет Майерс я помоли за помощ, Дюпре не се поколеба. Не беше нейна работа какво прави младата жена и с кого. Важното бе, че ще подкрепи една нещастна душа, и според нея си струваше риска. Всеки имаше право на искрица щастие. Майка ѝ обичаше да казва, че животът е само миг. Човек не получава втори шанс. Кармен го знаеше.

Когато стигна вратата на блока с евтини апартаменти, чу рев на двигатели и свирене на гуми. Колите се показаха зад ъгъла и се приближиха с бясна скорост. Младежите се разпръснаха във всички посоки като ято уплашени птици. Полицията често посещаваше квартала. Мъжете, които слязоха от колите обаче, носеха костюми. Не бяха полицаи. Кармен ги очакваше. Окото ѝ не трепна.

Прозорците на околните къщи светнаха. Хората бяха свикнали с полицейските акции и бъркотията, която съпътстваше. Всеки се питаше дали този път в затвора няма да отиде някой от близките му. Сега обаче нямаше да видят млад чернокож, заобиколен от бели ченгета. Видяха Кармен, заобиколена от четирима бели мъже с тъмни костюми, насочили пистолети към нея. Познаваха се, но въпреки това те ѝ закрещяха да легне на земята и да държи ръцете си така, че да ги виждат.

— Господа — каза възрастната жена, като скръсти ръце, — нямам намерение да лягам на студения бетон. Ако смятате да ме застреляте, направете го тук, пред Бог и пред хората. Колкото до работата ми, кажете на господин Майерс, че никога не съм го харесвала и предпочитам да отида в ада, вместо да продължавам да му слугувам. А, кажете му също вече сам да си пече щрудела.

59.

— Разбрах, че така ще стане в момента, в който го видях във факултета — разказваше Елизабет Адамс. — Един поглед беше достатъчен, за да ме накара да се усмихна, и почувствах радост, която не бях изпитвала отдавна. Все още бе страшно жизнен, все още се радваше на живота. След конференцията измислих повод да го извикам. Както казах, съзнавах, че нищо няма да стане. Знаех, че е невъзможно, но въпреки това исках да говоря с него. Той винаги приемаше обажданията ми, тъй че предполагам се е чувствал като мен. От десет минути в началото разговорите се проточваха до час. Два часа. Започнах да се притеснявам, че номерът му все се повтаря в телефонните сметки. Сигурна съм, че Робърт е наредил да ги проверяват. При един разговор решихме да се срещнем. Робърт често пътуваше до столицата и съм сигурна, че никога не е допуснал, че ще имам куража за нещо подобно. Арогантността му ми даваше отлична възможност.

— Да, но как си се измъквала от имението, без да те забележат? Чела съм, че системата му за охрана е от най-модерните, че има свой отряд от наемници.

— Отначало шофьорът ми ме караше до факултета. Никой не знаеше, че Джеймс работи там. Казвах, че отивам на гости на бивша колежка. Когато стана подозрително, започнах да се заключвам в кабинета си и слизах по скритото стълбище в стаята на прислугата. Една приятелка ме изкарваше скрита под купчина дрехи с колата си. В един шкаф държах перука, палто и черни очила. Можех да използвам и униформите на камериерките. Приятелката ми ме връщаше сутринта.

Дана я погледна удивено. Елизабет пак заплака.

— Трябваше да се свивам на пода на колата, ако искам да го видя. Знаех, че не може да продължи дълго. И двамата го знаехме, но не можехме да издържим да не се виждаме и започнахме да вярваме, че може би... някак... не знам. Беше наивно, но понякога това беше

единственото, заради което изобщо ставах от леглото сутрин. Джеймс ми даваше надежда. Казваше, че ще намери начин да ме измъкне.

— Как е узнал съпругът ти?

— Когато стана ясно, че Робърт ще се кандидатира за президент, Бутейр стана по-старателен. Това не беше добър знак. Мисля, че е заподозрял нещо. Затова с Джеймс не можехме да се срещаме повече. Решихме да се видим само още веднъж, за да се сбогуваме. Онази вечер се облякох добре заради него и си сложих обиците. Вечеряхме на свещи пред тези прозорци и се прегръцахме до сутринта. Тръгването ми оттук бе най-трудното нещо, което съм правила в живота си. Но трябва да разбереш, че нищо не можехме да направим. Бях безсилна, както съм безсилна сега.

— Защо тогава си тук, Елизабет? Защо поиска да се видим тази вечер?

Адамс я погледна, сякаш не се е замисляла над този въпрос или отговорът бе очевиден.

— Защото мислех, че заслужаваш обяснение, заслужаваш да знаеш. Затова дойде във Феърмонт, нали? Защото искаше да знаеш какво е станало.

Дана поклати глава.

— Вече знаех какво е станало, Елизабет. Дойдох, защото имам нужда от помощта ти.

Адамс я изгледа озадачено.

— От моята помощ?

— Искам съпругът ти да си понесе отговорността за убийството на брат ми, Елизабет.

Другата жена поклати глава.

— Нищо не можеш да направиш. Не можеш да го разобличиш, Дана. Никой не може. Никой досега не е успял.

— Грещиш. Мога да го разоблича и ще го направя. Но за целта ми е нужна помощта ти. Трябва да свидетелстваш, че обиците са твои, че едната е била в дома на брат ми и че сте били любовници. Това му дава мотив да убие Джеймс. Свързва го с Бутейр и убийствата на двамата мъже, които са убили Джеймс.

Адамс поклати глава.

— Не мога да го направя, Дана.

Дана се приближи.

— Можеш, Елизабет. Трябва да го направиш. Заради Джеймс и заради себе си. Джеймс би го направил за теб. В деня преди смъртта си той ми се обади и поиска да обсъдим някакъв проблем. Това си била ти. Искал е да те спаси, Елизабет. Не ме интересува колко влиятелен е съпругът ти. Той уби Джеймс и искам да си понесе заслуженото. Това е мотивът ми. Искам и теб да те мотивира.

— Не мога...

Дана повиши тон.

— Тогава ще продължиш да страдаш...

— Дана... бременна съм.

Тя отстъпи назад.

— Какво?

Елизабет се обърна към прозореца и замълча за момент. После пак се обърна към Дана.

— Бременна съм. Не вярвах, че е възможно да стане. Вече не ме е грижа за мен, Дана, но Робърт никога няма да позволи да отнема детето му, а аз няма да допусна да ми вземе сина или дъщерята.

Дана седна, обзе я отчаяние. Главата започваше да я боли.

— Елизабет, мислиш, че правиш услуга на детето си, но грешиш. И аз разсъждавах така. Ако го отгледаш при постоянно насилие, в нещастно семейство, няма да му помогнеш с нищо. Това е... — Изведнъж ѝ хрумна нещо: — Не си могла да забременееш ли?

— От години се опитвах. Нищо не помагаше. Лекарите не можеха да го обяснят.

— В кой месец си?

— Около седмата седмица. Прилошаваше ми и си помислих, че е грип... Какво правиш?

Дана извади мобилния си телефон.

— Просто си спомних нещо. Трябва да проведе един разговор.

60.

В клиниката в Редмънт започваха да приемат пациенти едва в осем и трийсет. Логан напразно беше бързал. С Дана седяха в колата пред двуетажната тухлена сграда и пиеха кафе. Тя бе опряла лакътя си на отворения прозорец и се взираше в сивия сумрак. Не беше спала много, но не се чувстваше уморена. Толкова бе възбудена, че едва стоеше на едно място. Ако беше права, имаха шанс. Имаха голям шанс да хванат Робърт Майерс.

Логан се беше срещнал с нея и Елизабет Адамс в дома на Джеймс. Заедно отидоха в семейното имение край езерото Вашингтон. Дана настани Адамс в своята стая и макар да твърдеше, че не ѝ се спи, гостенката веднага си легна като човек, който се връща у дома след дълго пътуване. Секунди, след като отпусна глава на възглавницата, заспа. Логан увеличи охраната с още двама униформени отвън — един отпред и един зад къщата, и още една полицайка вътре.

Шумът от кола, влизаща на паркинга, откъсна Дана от мислите ѝ. На запазеното за персонала място до вратата на клиниката паркира яркочервен джип. Това беше добър знак. Дана видя номера: ДЕТДОК. От джипа слезе висока дългокоса жена, огледа колата на Логан, после отключи клиниката и влезе. Дана погледна листчето, което държеше, и пак провери името, написано на него. Не знаеше със сигурност какво я подсети, но след като се прибра вкъщи вечерта, бързо намери статията в интернет, която си спомняше, че е чела.

През следващите няколко минути дойдоха още две коли, от които слязоха други две жени.

Дана и Логан слязоха от колата и тръгнаха към сградата. Вратата беше заключена. Логан почука с ключа си по стъклото. Никой не се показа. Той пак почука, този път по-силно. Жената, която беше слязла от джипа, се появи във фойето, изглеждаше сърдита и малко нервна. Когато Логан ѝ показа значката си, тя присви очи и се намръщи. Отключи вратата и я откряна само колкото да могат да говорят.

— Какво желаете?

— Извинявайте, че ви безпокоим преди работно време. Аз съм детектив Майкъл Логан. Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— За какво?

— За доктор Франк Пилгрим.

Жената объркано поклати глава.

— Не разбирам.

— Само няколко минути.

Жената се отдръпна от вратата. Лицето ѝ изразяваше недоумение. Дана последва Логан във фойето с мънички столчета, масички и кутия с играчки в единия ъгъл.

— Видях номера на колата ви — каза тя. — Лекарка ли сте?

— Да.

— Познавахте ли добре доктор Франк Пилгрим?

Жената нервно се изсмя:

— Той е баща ми. Аз съм доктор Емили Пилгрим.

— Моите съболезнования за баща ви.

— Значи знаете, че почина.

— Прочетох некролога във вестника.

— Познавахте ли го?

— Не. Никога не сме се виждали.

— Не разбирам. Какво искате? Тревожите ме.

— Извинявайте за безпокойството. Не искам да ви притеснявам, но къде почина баща ви, доктор Пилгрим? — попита Логан.

Лекарката сви рамене и затвори очи, което явно ѝ беше навик.

— Почина на мястото, където прекара по-голямата част от последните четирийсет и осем години. В кабинета, докато подреждал книгата си.

— При какви обстоятелства почина?

— Обстоятелства ли? Получи сърдечен удар.

— Имал ли е здравословни проблеми преди, доктор Пилгрим?

— Баща ми ли? Не. Беше на седемдесет и осем години, но тази година пак можеше да участва в Сиатълския маратон.

Логан се усмихна.

— Голямо постижение на неговата възраст.

— Баща ми не приемаше и най-малкия намек, че вече не е в състояние да прави нещата, които е вършел на млади години.

Участието в маратона потвърждаваше увереността му. Питате за проблеми със здравето. Не, не е имал. Защо?

— Значи да разбираме, че смъртта му ви изненада, имайки предвид доброто му здраве.

Лекарката примирено сви рамене:

— Беше неочаквано, но той бе на седемдесет и осем. Доброто здраве невинаги означава добро сърце.

— Разбирам. Това е педиатрична клиника, нали?

— Да.

— И баща ви също е бил педиатър.

— Четирийсет и осем години.

— Пенсионер ли беше?

— Не. — Емили пак затвори очи. — Преди осем години поех ръководството на клиниката, като се надявах, че ще се оттегли, но той не се даваше. Беше решил да работи още две години, след което да се оттегли, за да могат с мама...

Сълзите я задавиха. Дана ѝ подаде кърпичка от кутията на рецепцията. Емили Пилгрим избърса сълзите си.

— Къде бяхте в нощта, когато баща ви почина? — поинтересува се Дана.

Лекарката поклати глава и смачка кърпичката.

— Защо ме разпитвате така? Какво ви интересува?

Тя реши да говори направо:

— От некролога научихме, че баща ви е лекувал Робърт Майерс.

Емили Пилгрим ги изгледа изненадано.

— Не за дълго, но да, баща ми е лекувал всички деца на Майерс, включително и Боб. Също и баща му. — Обърна се към една масичка със съболезнователни картички. Вдигна една. — След смъртта на татко изпрати лично подписана съболезнователна картичка. Телефонирал и на майка ми. Тя много се трогна.

— Предполагам, че медицинският му картон вече не се пази в тази сграда.

— Чий картон?

— На Робърт Майерс.

Емили Пилгрим поклати глава:

— По принцип не би трябвало, но баща ми не беше много готов за нови идеи и промени. Когато поех клиниката, се опитах да я

модернизирам, но той се възпротиви. Настоя всички стари картони да останат в кабинета му, независимо дали се използват или не. Наложил се да отстъпя.

Дана се обнадееди и реши да предположи още лекарката.

— Баща ми и дума не искаше да чуе за компютър. Предпочиташе да трупа папки.

— Значи картонът би трябвало да е тук, в кабинета на баща ви, така ли? — попита Логан.

Емили Пилгрим сви рамене:

— Да, вероятно, но...

— Може ли да проверим? — намеси се Дана.

Лекарката поклати глава и затвори очи.

— Не мога да ви пусна без официална заповед.

— Не искаме да четем картона — побърза да уточни Дана. — Само ще проверим дали е тук.

Емили Пилгрим скръсти ръце.

— Мога ли да попитам защо? Това е много странно. Какво искате?

Дана учтиво отговори:

— Доктор Пилгрим, знам, че посещението ни е много неочаквано, и съжалявам, че ви напомняме за смъртта на баща ви. Просто наскоро и аз загубих близък човек. Брат си. Ако трябва да ви обясняваме всичко обаче, ще отнеме много време. Преди да ви кажем за какво става дума, трябва да проверим дали картонът е тук.

Пилгрим въздъхна и затвори очи. Дана се уплаши, че няма да се съгласи, затова побърза да добави:

— Ще разпознаете ли почерка на баща си, ако го видите?

Лекарката отвори очи.

— Разбира се.

Дана извади от чантичката си празната папка, която бяха намерили в апартамента на Питър Бутейр. Подаде я на лекарката, която се вгледа в подписа отгоре.

— Къде намерихте това?

— Познат ли ви е почеркът?

— Да. Това е от папките на баща ми. Къде я намерихте?

— Това неговият почерк ли е? — настоя Логан.

— Да, сигурна съм. — Отвори папката. — Виждате ли тези белези отвътре. — Имаше предвид няколко избелели драсканици. — Баща ми правеше такива заврънтулки. Обичаше да си драска. Не можеше да държи важни документи до телефона, защото ги изрисуваше целите. Във всичките му папки има такива заврънтулки — Поклати глава. — Какво става? Къде намерихте тази папка? Къде е другата част?

Дана кимна.

— Бихте ли проверили дали баща ви има картон на Робърт Майерс.

— Това е картонът му. Поне папката.

— Може ли да проверим?

Пилгрим започваше да се изнервя.

— Няма да разместваме нищо — увери я Дана. — Искаме само да проверим.

Лекарката се подвоуми, после въздъхна.

— Елате.

Поведе ги към задната част на сградата, като говореше:

— Баща ми практикува четирийсет и осем години. Кабинетът му е претъпкан като хранилище на музей. Още не съм намерила нито време, нито кураж да го почистя. Предполагам, че още дълго ще стои така.

Отвори една врата.

— Тук ли намерихте баща си? — попита Логан, като влезе.

— Да. Тук, на пода. Майка ми се обади. Тревожеше се защо още не се е прибрал. — Емили Пилгрим влезе в кабинета и сведе очи към стария евтин син килим. — Изглежда, че тъкмо е посягал към телефона, вероятно да извика помощ, но не е успял.

Детективът застана при бюрото с гръб към двете жени и погледна към няколкото зелени шкафа за документи с малък телевизор отгоре.

— Към колко часа го намерихте?

— Майка ми телефонира около единайсет. По-рано разговаряли и татко я уверил, че си тръгва. Имаха такъв обичай. Чуваха се точно в десет вечерта. Татко се прибираще у тях в десет и половина. Когато не се появил, мама се разтревожила. Позвънила в кабинета, но не вдигнал, затова ми се обади.

— Значи вие го намерихте.

— Да.

— От колко време според вас е бил мъртъв?

— Може би от час — час и половина.

— Какво е правил в десет през нощта?

— Както казах, седял е на бюрото си, преглеждал е документи и е слушал прякото предаване от мача на „Маринърс“ по телевизията.

— Може ли да потърсим папката?

Емили Пилгрим отиде при шкафовете и заоглежда белите картончета с букви върху чекмеджетата. Намери буквата „М“ и отвори чекмеджето. Понечи да разрови картоните, но спря. Една от папките бе издърпана и оставена под ъгъл спрямо другите, както баща ѝ имаше навик да прави. Лекарката погледна името върху папката в чекмеджето, после — картона в ръката си. Изправи се и се обърна.

— Мисля, че е време да ми кажете защо сте тук.

* * *

Трийсет минути по-късно Емили Пилгрим седеше на бюрото в кабинета си, държеше дланите си събрани пред лицето като за молитва. На стената зад нея висяха дипломи и семейни снимки в рамки. Баща ѝ приличаше на позастарял Бърт Ланкастър — изискан джентълмен с бледосини очи и оредяла снежнобяла коса.

— И папката на баща ми е била у този човек? — попита лекарката.

— Да.

Дана знаеше, че информацията, която бяха дали на Пилгрим, може би ѝ идва в повече. Сега трябваше само да им повярва.

— Предполагам, че не са правили аутопсия на баща ви — вметна Логан.

Емили Пилгрим поклати глава и сви рамене.

— Нямаше причина. А сега... кремирахме го. Защо? Защо някой ще краде картона на Робърт Майерс? Защо ще убиват баща ми? Безумно е. Не виждам причина някой да прави това. Баща ми бе посветил живота си на децата. Нямаше врагове, никакви врагове.

— Не мисля, че причината е в баща ви, доктор Пилгрим? — отвърна Дана. — Подозирам, че са го направили заради нещо, което е пишло в картоната; нещо, което баща ви е знаел. Каквото и да е било, вече е унищожено.

Лекарката ги погледна. Очите ѝ заблестяха, сякаш изведнъж ѝ е хрумнало нещо.

— Извинете ме за секунда. — Натисна копчето за вътрешна връзка на телефона си. — Мишел, би ли дошла за малко?

След минута на вратата се почука и в кабинета влезе дребна брюнетка. Пилгрим я представи на Дана и Логан. Жената отговаряше за компютърната картотека и вкарването на цялата информация от картоните.

— Мишел, докъде стигна със сканирането на картоните от архива на баща ми?

— Съжалявам, доктор Пилгрим, но изгубих много време със сметките от този месец. Не знам защо, но компютърът е удвоил всички суми и трябваше да ги поправам ръчно една по една.

Емили нервно разтърка тила си.

— Съжалявам, доктор Пилгрим. Мога да продължа сега.

Пилгрим свали ръката си и я погледна озадачено:

— Да продължиш ли?

61.

Майерс чакаше в личния си кабинет. Проклетата негърка отказваше да издаде къде е закарала Елизабет и той знаеше, че нищо не може да направи. Ръцете му бяха вързани. Кармен Дюпре на практика му беше казала да си го начука. Храни куче да те лае.

Положението беше сложно. Трябваше да внимава — от персонала никой освен Питър Бутейр не знаеше за изневярата на Елизабет. Когато тя изчезна, Майерс каза на охраната, че напоследък се държала странно, че вероятно не може да издържи на напрежението от обществените си задължения, че дори има опасност да посегне на живота си. Накара ги да я издирят тихомълком. Не искаше информацията да достигне до полицията или до медиите. От изчезването ѝ бяха минали вече над двайсет и четири часа.

Той преплете пръсти и започна да върти палците си.

„Тя не ти се подчини. Прави ти напук. Унижава те.“

Затвори очи. Ръцете му трепереха. Бе опитал всичко, за да я възпита. Нима не изпълни всичките си обещания към нея? Нима не я беше научил на всичко, което трябваше да знае? Не ѝ ли даваше всичко, което една жена би искала да има? Изведнъж се изправи, не можеше да седи на едно място, закрачи из стаята, като стискаше юмруци. Не му ли стигаше напрежението? Не му ли стигаха отговорностите? Трябваше да подготвя предизборна кампания, а вместо това хората му тичаха из града да търсят собствената му съпруга. Неговата жена! Собствената му жена! Проклет да бъде, ако я остави да се измъкне така! Проклет да бъде, ако ѝ позволи да провали всичко, което бе постигнал, целия труд и усилия. Проклет да бъде, ако позволи на друг да се наслаждава на плодовете на работата му.

На вратата се почука. Майерс спря да крачи. Един служител от охраната влезе.

— Тя е тук, господин сенаторе. Госпожа Майерс е тук.

Той си пое дълбоко дъх.

— Къде я намерихте? — попита с треперещ глас.

— Не сме я намерили ние, господин сенаторе. Сама дойде. Преди няколко минути се прибра.

Майерс се втренчи в портрета на Елизабет над камината. Разбира се, че ще се върне сама. Къде ще отиде? Сигурно се беше скитала безцелно, бе наела стая в хотел за няколко нощи, но в крайна сметка е осъзнала какво ще стане с живота ѝ без него. Нямаше как да не се върне. Можеше да се самоубие — последно усилие да го zlepостави, но той знаеше, че няма да го направи. Не и с детето.

— Пратете ми я.

Майерс се обърна и тръгна към креслото си.

— Господине?

Спря и озадачено погледна телохранителя.

— Казах, пратете ми я тук.

Младежът се покашля смутено.

— Госпожа Майерс е в кабинета ви, господине. Каза да отидете там...

Той наклони главата си, сякаш не е чул добре.

— Каза, че ще ви чака там, господине.

Тъпата болка в слепоочията обхвана цялата му глава, притисна очите му отвътре, сякаш щяха да се пръснат.

— Махай се — изсъска Майерс.

* * *

Когато вратата се отвори, Елизабет Адамс не помръдна. Големият часовник в ъгъла на стаята иззвъня, сякаш обявяваше влизането на Робърт Майерс. Той спря смаяно на прага — Елизабет седеше на неговото кресло. Собственото му кресло! Много добре знаеше, че нарочно го е сложил пред бюрото си така, че да може да гледа поотделно двете кушетки, разделени от стъклена масичка. Джон Ф. Кенеди бе използвал подобни мебели в Овалния кабинет. Майерс затвори вратата и спокойно се приближи до камината, облицована с речни камъни.

— Така, Елизабет, сега трябва да решим как ще реагираме — заговори към дебелото стъкло на камината. — Трябва да определим подходящо наказание. Разбирам, че ме изпитваш... изпитваш

границите на търпението ми. Разбирам, че искаш да привлечеш вниманието ми, че искаш да те накажа. — Спря и се обърна към нея: — Как искаш да те накажа, Елизабет?

— Вземи живота ми — спокойно отвърна тя.

Майерс се втурна напред, като събори вазата с цветя от масичката, и с две ръце стисна подлакътниците на креслото. Разкривеното му от гняв лице беше на сантиметри от нейното.

— Не си мисли, че не съм обмислял този вариант — изсъска едва чуто. — Не си мисли, че не съм го обмислял.

— Както уби Джеймс Хил, нали?

Той се усмихна.

— Да, както убих Джеймс Хил.

— Разликата, Робърт, е, че не можеш да убиеш някого, който вече е мъртъв.

Той се закикоти, първо тихо, после избухна в истеричен смях и се принуди да седне на единия диван. След малко вдигна ръце и разтърка лицето си.

— Осъзнаваш ли колко е смешно? Колко мелодраматично? Нима очакваш да изпитам жал за теб? — Изправи се и се завъртя с разперени ръце. — Живееш в едно от най-големите имения, строени някога. Имаш прислуга, която изпълнява всяка твоя прищявка.

— Ти построи затвор и ме пазиш с надзиратели.

— Нима? Посетила си почти всички страни в света и си се срещала с повечето знаменитости, които са живи в момента, обличала си най-скъпите дрехи и си се хранила в най-луксозните ресторанти.

Майерс се наведе, отново хвана подлакътниците на креслото, затрепери и закрещя:

— Дал съм ти повече, отколкото си мечтала. Какво още искаш, Елизабет? Нима предпочиташ да живееш в евтина къщичка в Грийн Лейк с изглед към задната част на съседните блокове? Кой беше конкурентът ми — беден преподавател по право в един второкласен колеж?

— Като човек Джеймс Хил те превъзхождаше стократно.

Той отново се засмя.

— На това трябва да се сложи край, Елизабет. Трябва да се откажем от този извратен и безумен начин на мислене.

— Радвам се, че и вие сте на това мнение, сенаторе.

Майерс не се обърна веднага. Остана втренчен в жена си. Бавно пусна облегалките на креслото и се изправи. На устните му се изписа усмивка, сякаш това му доставяше удоволствие.

— Това ли било? — попита жена си, без да се обърне. Махна с ръка. — Цялата постановка е била само за да се срещна с нея в кабинета си, а ти да седиш на моето кресло като непокорна кучка? — обърна се и разпери ръце. — Добре дошли, госпожо Хил. Не си спомням да съм ви канил, но, моля ви, чувствайте се като у дома си. Не се смущавайте от този лукс.

Дана стоеше на вратата към личната спалня на Майерс.

— Не се смущавам нито от обстановката, нито от вас.

Той се приближи до нея.

— Добре. — Отново разпери ръце. — Ами, ето ме, госпожо Хил. Ако с присъствието си искате да ми покажете нещо, съжалявам, но нещо съм пропуснал.

— Нищо чудно. Вие никога не сте имали ясна представа за нещата.

— Бихте ли ме осветлили все пак? — Майерс отиде зад бюрото си, издърпа един висок стол с кожена тапицерия и седна, като даде знак на Дана да се настани, където пожелае. — Моля, обяснете ми какво пропускам.

Тя се приближи.

— Проблемът не бе дали сте изпратили да убият брат ми и как е станало. Ясно е, че сте го направили. Проблемът беше да намеря доказателства за вината ви. Как да свържа един сенатор и кандидат за президент с двамата обикновени крадци, които убиха един преподавател при неуспешен опит за грабеж? Питър Бутейр бе връзката, но не беше достатъчно. Можеше да помогне, ако беше още жив, но се съмнявам, че щеше да свидетелства.

Майерс кимна.

— Нека почива в мир. Беше добър служител и извратен кучи син.

Дана извади обицата от джоба си и я разклати пред очите му.

Той се усмихна.

— А, да, скъпоценното бижу. Много мислих за нея, след като я видях толкова изящно закрепена между гърдите ви, госпожо Хил. Трябва да призная, че изглеждахте доста възбуждащо. Елизабет, напомни ми да ти поръчам нещо подобно. — Отново се обърна към

Дана: — Вижте, госпожо Хил, изчезналата обица ми създаде доста главоболия. Бутейр забеляза, че Елизабет тръгва от дома на брат ви без обиците, а те можеха да ме свържат с убийството. Независимо от това, когато Кинг и Коул не я намериха, това не ме разтревожи много. Реших, че просто са я взели, за да я продадат, и че така ще изчезне завинаги. Но когато заминахте за Хавайските острови, за да се срещнете с онзи бижутер, заключих, че все пак е у вас. Поръчах идентичен, макар и не толкова скъп дубликат.

Майерс извади втората оригинална обица.

— Проблемът с обиците е в това, че са безполезни, ако нямате и двете. Една без друга не вървят. — Постави я на бюрото и придърпа стола си напред. — Можете да ѝ се любувате, разбира се, но не е същото, нали?

Майерс неочаквано грабна една бронзова статуетка на бивол от ъгъла на бюрото и заудря по скъпоценните камъни, докато ги натроши на парченца. Дишаше тежко, с разширени ноздри, кичури от русата му коса провиснаха над очите му. Захвърли статуетката в другия край на стаята, тя се блъсна в една етажерка и от нея се посипаха порцеланови чинии.

— Безполезна е — изсъска задъхано, като преглътна с усилие.

Внезапно, както бе избухнал, отметна косата от лицето си и пак седна.

Дана се приближи и постави другата обица на бюрото.

— Съгласна съм. Едната без другата не е доказателство. Затова имах нужда от друга улика срещу вас; нещо, което не можете да унищожите толкова лесно.

Извади от джоба си сгънат на четири лист хартия. Започна да го разгъва и в очите на Майерс пролича лека тревога.

— Един от проблемите на известните хора е общественият интерес към личността им. Една обществена фигура не може да върши неща, които обикновените хора обикновено запазват в тайна. И най-малката грешка може да прерасне в колосален скандал. — Тя остави листа на бюрото. — Едно преболедуване от дребна шарка като дете е нищо особено. Когато обаче мъжът остане стерилен резултат от това, когато продукцията на сперматозоиди не е достатъчна и дори при този напредък на медицината е невъзможно да стане баща, това вече е ценно доказателство, не мислите ли?

За няколко секунди мъжът остана загледан в листа, после се пресегна и го вдигна.

— За човек с амбиции да стане президент е много важно съпругата му да забременее. Как би могло да стане това сенаторе? И как би реагирал такъв човек — мъж, който е стерилен — когато узнае, че жена му е бременна от друг? Какво би направил? Би предпочел тя да абортира, но тук се появява проблем — невъзможността да се скриеш обществеността поради голямата известност, за която споменах. Къде може да отиде? Как може да се направи дискретно, без шум, особено в навечерието на предизборна кампания, а и при всички тези сравнения с Кенеди? Ако религиозните водачи узнаят, кампанията ще приключи преди да е започнала. Пък и защо да абортира? После как ще забременее от него? Тя няма представа, че съпругът ѝ е стерилен. Той обвинява нея. Лекарите ѝ казват, че нищо ѝ няма, но той я е убедил в обратното. Значи, ако я накара да направи аборт, това може да ѝ подсказже, че детето не е и не може да бъде негово. Би се досетила, че е знаел за връзката ѝ, а нали точно затова е поръчал дубликата — за да скрие от нея. Ако и двете обици са у нея, тя не би заподозряла, че е оставила следи и той е убил любовника ѝ. Затова абортът не е подходящо решение.

Елизабет Адамс, която през цялото време седеше и слушаше като съдебен заседател на обвинителен процес, се изправи и застана срещу съпруга си. Бръкна под блузата си и извади малък касетофон, свързан чрез жичка с миниатюрен микрофон, скрит зад едно от копчетата на коженото ѝ сако.

— Всичко свърши, Робърт. Свърши.

— В определен час днес факсовете в целия град ще започнат да изпращат копия от два документа до всички големи медии в страната — продължи Дана. — Първият документ ще е копие от медицинския ви картон — онзи, заради който сте изпратили Питър Бутейр да убие Франк Пилгрим. Вторият е резултат от изследване на ДНК, доказващо, че жена ви е бременна не от вас, а от Джеймс Андрю Хил, който беше убит в дома си в Грийн Лейк.

Вратата се отвори и в кабинета влязоха няколко униформени полицаи начело с Майкъл Логан.

— След това — продължи тя — сиатълската полиция ще издаде заповед за арестуването ви по обвинения в подстрекателство към

убийство втора степен.

Майерс се изправи, протегна ръка и излезе иззад бюрото си.

— Елизабет — заговори умолително, — не разбираш ли? Направих всичко това, защото те обичам. Ще ти се подиграват и ще те унижават, синът ти ще бъде копеле. Помисли си какво ще напишат във вестниците. Помисли как ще се отнасят към теб.

— Вече мислих за това. И не си представям да ми причинят нещо по-лошо от това, което ми причиняваше ти.

Логан и униформените се приближиха, детективът извади белезници. Робърт Майерс пребледня. Сините му очи станаха черни.

— Елизабет! — изкрещя Дана.

Твърде късно. С дясната си ръка Майерс сграбчи жена си за врата, с лявата допря пистолет до челото ѝ. Логан и полицаите застинаха неподвижно.

— Не мога да позволя да ми причиниш това, Елизабет — заговори Майерс в ухото на съпругата си. — Ние сме обречени един на друг. Не мога да те оставя така. Знаеш, че не мога.

— Не правете това, сенаторе — тихо настоя Логан. — Хвърлете оръжието и я пуснете.

Майерс повлече жена си към вратата. Беше заровил лице в косата ѝ.

— Обожавам аромата на косата ти, Елизабет, нежното ѝ докосване. Ние сме обречени да бъдем винаги заедно. Затова се върна тази вечер, нали? За да бъдеш с мен завинаги.

Дана погледна Логан. Не бяха предвидили това развитие на нещата. Тя си спомни за Уилям Уелс и отново изпита вина, че заслепена от жаждата си за правосъдие, е причинила смъртта му с безотговорността си. Мисълта, че е причинила същото на Елизабет, нямаше да ѝ даде покой.

— Върнах се — изрече Адамс с мъка, но въпреки това решително, — защото исках да видя изражението ти, когато те изпратя по дяволите.

С всички сили настъпи крака му и в същото време, дръпна главата си назад и разби носа му. Майерс залитна назад, разкървавен, но все още с пистолет в ръка. Логан и полицаите извадиха оръжието си, детективът закрещя сенатора да хвърли пистолета. Майерс завъртя глава, прешлените на врата му изпукаха. Погледна полицаите, сякаш

ги виждаше за пръв път. Усмихна се, бързо вдигна пистолета и дръпна спусъка.

62.

Новината за самоубийството на Робърт Майерс обиколи щата и страната, гръмна в следобедните емисии и излезе на първите страници на „Таймс“ и „Поуст Интелидженсър“. Телевизиите веднага пуснаха извънредни емисии. Това стана и водещата новина на Си Ен Ен, Ен Би Си и другите национални новинарски мрежи — най-тиражираната новина в страната. Колкото и да се изпишеше, все не стигаше. Колкото и да се изговореше, не беше достатъчно. Телевизионни екипи и репортери обсадиха имението в Хайланд. Хеликоптери на телевизионните канали закръжиха отгоре, докато полицията се принуди да ги прогони.

Жителите на щата гледаха новините и не вярваха на очите и ушите си. Телевизорите в заведенията за бързо хранене в центъра и баровете от „Пайк Плейс Маркет“ до Скуеър Пайъниър бяха нагласени само на предавания по темата. Барманите мърмореха. По-старите казваха, че атмосферата била като в деня на убийството на Кенеди. Помладите го сравняваха с катастрофирането на совалката „Колумбия“ или атентатите от единайсети септември — събития, които завинаги бяха променили света. Всеки щеше да помни къде се е намирал в момента, когато кореспондентът на Ей Би Си Бил Уедърс обяви, че кандидатът за президент Робърт Самюел Майерс е мъртъв. Много хора просто гледаха безпомощно телевизорите, недоумяваха как може да е станало и умуваха за възможните последици.

На екрана показваха кадри как медицински екип закарва спешно Майерс в болница, но това беше само формалност. Той бе обявен мъртъв на местопроизшествието. Като причина за смъртта щяха да установят рана от куршум в главата, а няколко години по-късно по силата на Закона за свобода на информацията зловещите снимки от аутопсията щяха да бъдат публикувани. В смъртта си Майерс също приличаше на Джон Кенеди.

Новината притисна Сиатъл като постоянната мъгла, от нея страдаха всички, независимо от раса, пол и социално положение. Хора,

които друг път никога нямаше да намерят общ език, изведнъж се оказваха свързани с обща тема, която ги вълнуваше. Казваха, че това не е просто смъртта на един човек. Това било смъртта на мечтите и надеждата на цяло поколение. В душите на хората се настани чувство на жестока загуба, но за разлика от случая „Кенеди“, нямаше върху кого да излеят гнева си. Нямаше Лий Харви Осуалд. Можеха само да гледат потресени и да се питат защо. Отначало въпросът се чуваше само шепнешком, изречен плахо, но постепенно зазвуча като хор. Под светлината от свещите на поклонението всеки искаше да знае защо. В случилото се нямаше логика. След като не получиха разумно обяснение, хората започнаха да си измислят версии, както само американците могат, и бързо плъзнаха слухове, че зад самоубийството стои нещо повече.

В продължение на две седмици Елизабет Майерс се възстановява скрита от обществеността. Появи се само на погребението. Един следобед неочаквано се появи на моравата пред семейното имение, за да даде изявление пред пресата. Облечена в черно, застанала зад гора от микрофони на специално издигнат подиум, тя стоически обяви пред нацията, че всичко е било измама. Разказа, че бракът им не вървял. Робърт Майерс я потискал, тормозел я психически и физически и въпреки забременяването ѝ тя наскоро уведомила съпруга си за намерението си да поиска развод. Обяви, че той бил депресиран, държал се неразумно и поведението му я принудило да избяга от имението две нощи, преди съпругът ѝ да посегне на живота си. Върнала се, след като ѝ се обадил с молба да се срещнат и да обсъдят нещата.

Служителите от охраната и прислугата на Майерс потвърдиха думите ѝ. Всички интервюирани отговаряха, че сенаторът бил силно афектиран, възбуден, не се държал разумно. Разказаха, че изпратил охраната да търси жена му през нощта. Други направо признаваха, че са чували жестоки скарвания между съпрузите. Оттук слуховете се разпростряха като притоци на река и не след дълго Холивуд щеше да внесе своя принос. Десетки хора щяха да забогатееят, пишейки книги за живота в имението на Майерс.

Елизабет Майерс се извини пред народа за това, че го е лъгала с фалшивия си образ, и заяви, че е решила да разкрие истината, защото е осъзнала, че неин дълг е да служи като модел на подражание — както

съпругът ѝ искал. Надявала се с официалната си изява да помогне на други жени в нейното положение да намерят кураж за промяна на живота си. Смятала да използва способностите, богатството и влиянието си, за да накара държавните институции да ги подкрепят. С тази пресконференция Елизабет си спечели както похвали, така и критики. Някои поставяха под съмнение мотива ѝ да успокои съвестта си и да унищожи доброто име на русокосия млад сенатор с чаровната усмивка. Като хората, които още пазеха представата си за Кенеди въпреки историите за изневерите му, те отказваха да се откажат от илюзиите въпреки фактите. Искаше им се да вярват в човека, който се кълнеше, че ще води нацията към промяна. Не искаха да виждат лошата страна на своите лидери или да осъзнаят, че хората от бронзовите бюстове и мраморните статуи имат недостатъци и слабости като всички. Не искаха да познават Робърт Майерс извън светлината на прожекторите. Искаха приказката да завърши с щастлив край. Искаха „завръщане в Камелот“.

Не към тези хора бе отправено посланието на Елизабет Адамс. Тя се обръщаше към жените, страдащи от психически и физически тормоз, и за тях се превърна в съвременна Жана д'Арк. Отново привлече вниманието върху често пренебрегвания проблем, който само бе засегнат с фиаското около О. Джей Симпсън.

Колкото до желанието на Дана да търси възмездие за убийството на брат си, двете стигнаха до убеждението, че разобличаването на Майерс само ще съсипе живота на онези, които остават след него — най-вече на Елизабет и на още нероденото дете на Джеймс. Би било егоистично и той не би одобрил.

В деня след пресконференцията Елизабет Адамс напусна имението. По-късно се разбра, че е оставила почти всичко, вземайки само един малък куфар. Дрехи, парфюми, перлени гердани, диаманти и други бижута бяха дарени на готвачката Кармен Дюпре. Елизабет Майерс се върна в Калифорния, недалеч от крайбрежното градче, в което бе израсла. Отправи официална молба към медиите да я оставят да отглежда детето си на спокойствие.

Дана си тръгна от имението в багажника на Логан. Беше удобно. Върна се в дома на майка си и остана няколко дни. Правеше чай в кухнята, когато чу по радиото, че на летището в Ла Хоя Елизабет Адамс е била посрещната от голяма тълпа. Почуди се дали младата

жена някога ще намери спокойствие, или трагично ще завърши дните си като Джаклин Кенеди Онасис или принцеса Даяна.

На следващата сутрин Дана се зае с неизбежната задача да освободи кабинета си. Докато пълнеше кашоните, почувства, че подът потреперва, но този път не си даде труд да вдигне телефона, за да симулира заетост. Вратата се отвори със замах и Марвин Крокет нахълта. Лицето му бе червено като домати, устните му — изкривени в злорада усмивка.

— Две седмици самоотлъчка! Това е краят. Имам подкрепата...

Вдъхновен от тирадата си, Крокет не беше забелязал кашоните и празните полици. Когато най-сетне осъзна какво става, явно се почувства коварно ограбен от удоволствието да я уволни. Очите му се разшириха и усмивката му помръкна.

— Какво правиш, по дяволите?

Дана свали дипломата си от стената и я пъкна в един кашон.

— Напускам.

— Напускаш ли?

Тя се усмихна.

— Винаги си бил наблюдателен, Марвин. Нищо не убягва от зоркия ти поглед.

— Не можеш да напуснеш. Къде ще отидеш? Ако си мислиш, че ще позволя да вземеш и един-единствен документ оттук, един-единствен клиент, не си познала.

Дана го погледна.

— Марвин, ти си надут нещастник. От три години се опитваш да ме уволниш. Да не би сега да искаш да ме задържиш? Мислиш ли, че можеш да ме сплашиш, след като съм решила да напусна?

Заобиколи бюрото и се приближи към него. Крокет я изгледа плахо. Мъжкото му самолюбие не му позволяваше да отстъпи, но личеше, че му се иска да се отдръпне от нея.

— Намерих си друга работа, Марвин, много хубаво място с голяма заплата, възможности за придобиване на акции и плаващо работно време. Дори приеха предложението ми да направят занималня за децата на служителите си. Ще мога да се грижа за дъщеря си и да я наглеждам, когато си поискам.

Той изпухтя презрително.

— Мечтаеш си. Такова място няма.

— Сигурен ли си? Я по-добре се обади на Дан Бърнсайд да го попиташ.

— „Коругейт Индъстрис“? — разтревожено попита Крокет. — Няма да имаш смелостта да им се обадиш.

— Не ми се е налагало, Марвин. Дон сам се обади. Харесал е презентацията ми, макар че, честно да си призная, май повече си пада по сините ми очи. Следващата седмица започвам като свободен експерт. Ще взема и Линда.

Долната челюст на Крокет увисна.

— Погледни от добрата страна, Марвин. Ще се отървеш едновременно и от двете, което искаше през цялото време. И няма да взема нито един документ от фирмата. Може би ще имам нужда обаче от външен консултант. Сама едва ли ще се справя с всички юридически проблеми на такава крупна компания. Изпрати ми автобиографията си, Марвин, може пък да те наема. — Намигна му, върна се зад бюрото си и взе ножа за писма.

— Сега ще те помоля да не ми пречиш. Трябва да прибера нещата си. И следващия път, моля те, чукай, преди да влезеш.

ЕПИЛОГ

Дана забеляза колко лесно се закопчава блузата ѝ. Вече не се затрудняваше да пъхне копчето в илика. Вдигна ръката си и я погледна. Не трепереше. Изобщо не потрепваше. Бяха направили втора мамография, този път с тънка жичка в гърдата ѝ, за да установят точното място на тумора. Тази сутрин щяха да го отстранят. Болеше ужасно, но Дана бе спокойна.

Майка ѝ седеше срещу нея в чакалнята и държеше Моли в скута си. Възрастната жена полагаше доста по-големи усилия да запази спокойствие. Когато не четеше на Моли от книжката, която държеше, устните на Кати Хил помръдваха в мълчалива молитва. От време на време поглеждаше Дана и се усмихваше окуражително.

Дана закопча всички копчета, пъхна блузата си в дънките и седна до майка си, като я хвана за ръката. Сега оставаше само да чакат. След две седмици най-после бе преодоляла чувството, че Робърт Майерс я е изиграл — че смъртта му е била фалшиво правосъдие без удоволствието да го види на подсъдимата скамейка. Искаше да го види наказан като всеки обикновен американец. Както делото на Марта Стюард или процеса срещу „Енрон“, това трябваше да докаже, че правосъдната система, създадена от народа и за народа, важи за всички. Това обаче бе егоистично желание и тя го осъзна в ужасния момент, когато Майерс можеше да убие Елизабет.

Всъщност не бяха направили никакви кръвни тестове на Елизабет Адамс и плода в корема ѝ. Нямаше време. Дана беше блъфирала — от дългогодишния си адвокатски опит знаеше, че тази заплаха при здравословното състояние на Майерс ще е достатъчна, за да го убеди, че имат достатъчно доказателства срещу него.

Вратата се отвори. Майка ѝ стисна ръката ѝ. Доктор Бриджит Нийл държеше по една мамограма във всяка ръка и ги гледаше съсредоточено. Приблужи се до малкия плот в дъното на стаята, включи апарата за визуализиране и постави снимките. Погледа ги известно време, като потъркваше устните си с пръстите на едната ръка.

Дана и майка ѝ се изправиха. Кати Хил остави Моли на един пластмасов стол да разглежда книжката „Зелените яйца с шунка на доктор Зюс“.

Доктор Нийл си пое дълбоко дъх и поклати глава.

Кати Хил, неспособна вече да се сдържа, почти изкрещя:

— Какво има? Много ли е сериозно?

Лекарката се обърна към двете жени.

— Не могат да го намерят.

Кати Хил повиши глас:

— Как не могат? Какво искате да кажете?

Дана стисна ръката ѝ.

— Мамо, успокой се.

— Не могат да намерят бучката — отговори лекарката. — Аз също не я виждам.

Дана живо си спомняше болката, докато гърдата ѝ, набучена с игла и жичка, стоеше сплескана между две стъклени плочи.

— Не ми казвайте, че пак трябва да преживея това!

— Не, не. — Нийл се обърна. — В лабораторията са категорични, че снимките са достатъчно. Заснели са ви под всички възможни ъгли.

— Защо тогава не могат да я намерят?

— Защото бучката я няма.

Кати Хил закри устата си с длани.

— Как така я няма? — попита Дана.

— Изчезнала е. Напълно се е разнесла. — Лекарката се намръщи. — Възможно е да е било някаква киста, която се е пробила и с времето се е свила, но...

Докато Бриджит Нийл описваше различните случаи, при които туморът е можел да се разнесе, Дана чу друг глас, гласа на един чудат английски джентълмен. Почувства ръката на Уилям Уелс върху рамото си и си спомни думите му, когато ѝ подаваше торбичката с чай: „Пийте го, докато изчезне.“

Тази сутрин бе допила чая. С майка ѝ бяха изпили по една чаша. Дана си мислеше, че Уелс е имал предвид да пие чая, докато всичко в торбичката свърши, но сега осъзна, че изобщо не е имал това предвид.

Нийл продължи:

— Трябва да призная, че досега не бях виждала такова нещо. В петнайсетгодишната си практика не съм виждала тумор просто да изчезне. И никога не съм обърквала злокачествено образуване с киста. Дана? Дана?

— А?

— Знам, че вероятно ви шокира. Не мога да го обясня, съжалявам.

Дана се усмихна.

— Не се притеснявайте. Аз не съжалявам.

— Чувствам се виновна, че ви накарах да преживеете всичко това. Не мога да си обясня какво може да е станало.

— Някои неща в живота не могат да се обяснят, доктор Нийл. Затова все още стават чудеса.

Лекарката поклати глава.

— Дана, колкото и да ми се иска да вярвам в това, предупреждавам ви да не се предоверявате на чувствата си. Сигурна съм, че има научно обяснение, и пак ще прегледам предишните ви изследвания. Препоръчвам ви една година да идвате за изследване през четири месеца, а след това — на шест.

Дана се усмихна.

— Ще се видим след четири месеца.

Отиде при Моли.

— Зелени яйца с шунка — каза момиченцето и й показа книжката.

Дана вдигна дъщеричката си и я прегърна; после се обърна към майка си:

— Хайде да се прибираме, мамо.

* * *

Когато излезе от сиатълската онкологична болница, Дана видя зелената спортна кола, спряна до тротоара при един знак, забраняващ паркирането. Само полицай можеше да си позволи такава волност. Детектив Майкъл Логан стоеше облегат на автомобила, държеше огромен букет червени рози и се усмихваше.

Кати Хил свали Моли на земята и я хвана за ръчичка.

— Върви.

— Сигурна ли си?

— Върви. Кармен ще я гледа.

По настояване на Елизабет Адамс Кати Хил бе взела Кармен Дюпре като домашна помощничка. Негърката за нищо на света не искаше да смени любимия си Сиатъл с Лос Анджелис, твърдеше, че смогът ще я убие. Животът на брега на езерото ѝ хареса. Заплащането беше подслон и храна. В замяна Дюпре щеше да пече щрудели и да гледа Моли като собствено дете. Обеща на Дана да научи момиченцето на тайната рецепта.

— Трябва да се подготвя за довечера — с усмивка каза Кати Хил.
— Доктор Портър ме покани на концерт.

Дана прегърна майка си, клекна и целуна дъщеричката си.

— Ще се прибера по-късно, миличко. Ти помогни на баба да се приготви за любовната си среща.

— Бабите нямат любовни срещи.

— Твоята има. И да нахраниш Фройд и Леонардо. Но този път само по една кутия. Да не надебелеят.

Момиченцето стисна ръката на баба си. Дана отново прегърна майка си и тръгна към колата. Когато застана пред Логан, не можа да скрие усмивката си.

— Още не съм се развела.

Логан ѝ подаде розите.

— Знам.

— Грант няма да се даде лесно.

— Знам.

— Имам дете.

— Знам.

Тя се засмя.

— И страшно много багаж.

Логан се обърна и отвори вратата.

— Знам.

Когато се наведе да се качи, Дана чу майка си да вика. Обърна се и видя Моли, която с всички сили тичаше към нея. Баба ѝ се опитваше да я догони. Дана погледна Логан.

— Вземи я — каза той.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. На кое малко момиченце няма да му хареса да си играе в къщичка сред гората?

Дана качи Моли при себе си. Когато тръгнаха, момиченцето удивено погледна небето.

— Мамо, летим. Като птици.

Дана Хил се засмя и я притисна до себе си.

— Нарушавате закона за движение по пътищата, детективе.

Логан я погледна.

— Да. И какво?

— Няма детска седалка. — Погледна назад, но наистина нямаше.
— Не, няма.

Той сви рамене.

— И без това съм решил да си купя нова кола. Ще ми помогнеш ли да си избира, Моли?

Момиченцето се усмихна.

— Ще ми купиш ли сладолед?

Той погледна часовника си и отвърна:

— След като се нахраним. Нали не искаш да си развалиш обяда?

Дана се усмихна. Имаше ли нещо, което да не харесва в този мъж?

Докато пътуваха по магистралата, Моли извика радостно:

— Гледай какви лодки!

Дана се усмихна на Логан.

— Май се забавлява.

— Ами ти? Забавляваш ли се?

Тя кимна.

— За пръв път от доста време.

Наближиха планината Кугар и се заизкачваха. Моли постоянно гледаше небето между клоните и върховете на дърветата.

— Какво е това? — възкликна Логан, след като взе последния завой преди къщата.

Пред главния вход се издигаше метална скулптура, същата, която Дана бе видяла пред дома на Уилям Уелс. Логан спря, тримата слязоха и заобиколиха чудатото произведение.

— Какво, за бога, е това? — повтори той.

Докато Дана обикаляше скулптурата, металните обръчи сякаш оживяха, заизвиваха се, сляха се в едно цяло, както през онзи ден в

планините на Мауи. Преди да отговори, Моли изчурулика:

— Това са делфини, мамо.

Дана ги видя. Два големи делфина с преплетени тела и едно малко делфинче под тях.

— Да, делфини — промълви. — Точно това са.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.